

K.G. VERENIGING VAN JURISTEN VOOR DE VREDE E.A. / STAAT INZ. JOEGOSLAVIE

1^e AANLEG

Pres. Rb DEN HAAG rolno. KG 99/69

Pagina 22
10/10/1998

LIJST VAN PRODUKTIES ZIJDENS EISERS

1. Resolutie van de Veiligheidsraad nr. 1199 (1998) van 23 september 1998
2. Resolutie van de Veiligheidsraad nr. 1160 (1998) van 31 maart 1998
3. Brief van de ministers van buitenlandse zaken en defensie van 8 oktober 1998 aan de voorzitter van de Tweede Kamer over "De situatie in voormalig Joegoslavië"
4. Uitspraak van het Internationaal Gerechtshof van 8 juli 1996 over de rechtmatigheid van kernwapens, vertaald in het Nederlands en uitgegeven in boekvorm onder de titel "Rechtmatigheid van kernwapens?" (los bijgevoegd)
5. Memorandum van de Nederlandse regering inzake het officiële Nederlandse standpunt, naar voren gebracht voor het Internationaal Gerechtshof, over de rechtmatigheid van daadwerkelijk kernwapengebruik, d.d. 16 juni 1999
6. Uitspraak Human Rights Committee van 29 april 1993 inzake E. Lobbes et al. The Netherlands
7. Harvard Study Team Report inzake de gevolgen van de oorlog tegen Irak (1991)
8. Uitspraak Amtsgericht Stuttgart, nr. B 8 Ds 1045/93 van 3 december 1996
9. a en b. Perspublicaties 1993 en 1996 over de praktijkervaringen met trefzekerheid van kruisraketten
10. Artikel AD : "Westen laat rechtsgelijkheid varen - eenzijdige kruisiging Serviërs mystificeert Bosnische werkelijkheid" d.d. 22 september 1995
11. a t/m d. Rapportages van Amnesty International van juni t/m augustus over de positie van de minderheden in Kosovo in relatie tot het UCK
12. Informatie-compilatie inzake westerse reacties optreden Turkije tegen de Koerdische bevolking in de periode 1992-1993
13. a t/m c. Informatie inzake positie Serviërs in relatie tot de Krajina
14. a t/m c. Statuten van de Vereniging van Juristen voor de Vrede, Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetstrijders; Bond van Anti-Fascisten en Stichting Tribunaal voor de Vrede

zie volgende blz.

AANVULLENDE LIJST VAN STUKKEN ZIJDENS EISERS

15. Eerste Advies van de Raad van State inzake wetsvoorstel tot goedkeuring van het Kruisraketten-verdrag van 23 december 1983
16. Tweede Advies van de Raad van State inzake wetsvoorstel tot goedkeuring van het Kruisraketten-verdrag van 27 november 1985
17. Artikel "De politieke rol van de rechter in het internationale recht" in de bundel "Rechters en politiek - nationale en internationale beschouwingen" van P.H. Kooijmans, Tjeenk Willink, 1993
18. Voorlopig Verslag inzake goedkeuringswet Kruisraketten-verdrag d.d. 13 januari 1986 - TK 1985-1986, 19290, nr. 7
19. Arrest Hof Den Haag d.d. 26 september 1991, rolnr. 90/476, inzake Rost van Tonningen

bijgevoegd de produkties 20 t/m 25

20. Beschikking President Rechtbank Amsterdam van 5 februari 1999
21. Kamerstukken op nr. 22 181 betreffende "De situatie in voormalig Joegoslavië"
22. Samenvatting Kamerstukken onder titel "Het politiek opportunisme en volslagen gebrek aan enige volkenrechtelijke bezinning inzake het toepassen van Nederlands oorlogsgeweld tegen de FRY, alsmede het dreigen met zodanig oorlogsgeweld in NAVO-verband, bij regering en parlement
23. Veiligheidsraadsresolutie 1203 (1998)
24. vonnis k.g. Pres. Rb. Den Haag d.d. 15 januari 1999, KG 98/1712
25. appèldagvaarding tegen bovengenoemd vonnis, inhoudende grieven
26. politieke erkenning relevantie van het internationaal recht inzake gewapende conflicten voor de Nederlandse burgers/militairen

PRODUCTIE 1

UNITED
NATIONS

Security Council

MIN. V. BUTTENLANDSE ZAKEN
EUR. DVN/DA
30 SEP 1998

Distr.
GENERAL

S/RES/1199 (1998)
23 September 1998

RESOLUTION 1199 (1998)

Adopted by the Security Council at its 3930th meeting,
on 23 September 1998

The Security Council,

Recalling its resolution 1160 (1998) of 31 March 1998,

Having considered the reports of the Secretary-General pursuant to that resolution, and in particular his report of 4 September 1998 (S/1998/834 and Add.1),

Noting with appreciation the statement of the Foreign Ministers of France, Germany, Italy, the Russian Federation, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the United States of America (the Contact Group) of 12 June 1998 at the conclusion of the Contact Group's meeting with the Foreign Ministers of Canada and Japan (S/1998/567, annex), and the further statement of the Contact Group made in Bonn on 8 July 1998 (S/1998/657),

Noting also with appreciation the joint statement by the Presidents of the Russian Federation and the Federal Republic of Yugoslavia of 16 June 1998 (S/1998/526),

Noting further the communication by the Prosecutor of the International Tribunal for the Former Yugoslavia to the Contact Group on 7 July 1998, expressing the view that the situation in Kosovo represents an armed conflict within the terms of the mandate of the Tribunal,

Gravely concerned at the recent intense fighting in Kosovo and in particular the excessive and indiscriminate use of force by Serbian security forces and the Yugoslav Army which have resulted in numerous civilian casualties and, according to the estimate of the Secretary-General, the displacement of over 230,000 persons from their homes,

Deeply concerned by the flow of refugees into northern Albania, Bosnia and Herzegovina and other European countries as a result of the use of force in

98-27996 (E)

Kosovo, as well as by the increasing numbers of displaced persons within Kosovo, and other parts of the Federal Republic of Yugoslavia, up to 50,000 of whom the United Nations High Commissioner for Refugees has estimated are without shelter and other basic necessities,

Reaffirming the right of all refugees and displaced persons to return to their homes in safety, and underlining the responsibility of the Federal Republic of Yugoslavia for creating the conditions which allow them to do so,

Condemning all acts of violence by any party, as well as terrorism in pursuit of political goals by any group or individual, and all external support for such activities in Kosovo, including the supply of arms and training for terrorist activities in Kosovo and expressing concern at the reports of continuing violations of the prohibitions imposed by resolution 1160 (1998),

Deeply concerned by the rapid deterioration in the humanitarian situation throughout Kosovo, alarmed at the impending humanitarian catastrophe as described in the report of the Secretary-General, and emphasizing the need to prevent this from happening,

Deeply concerned also by reports of increasing violations of human rights and of international humanitarian law, and emphasizing the need to ensure that the rights of all inhabitants of Kosovo are respected,

Reaffirming the objectives of resolution 1160 (1998), in which the Council expressed support for a peaceful resolution of the Kosovo problem which would include an enhanced status for Kosovo, a substantially greater degree of autonomy, and meaningful self-administration,

Reaffirming also the commitment of all Member States to the sovereignty and territorial integrity of the Federal Republic of Yugoslavia,

Affirming that the deterioration of the situation in Kosovo, Federal Republic of Yugoslavia, constitutes a threat to peace and security in the region,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Demands that all parties, groups and individuals immediately cease hostilities and maintain a ceasefire in Kosovo, Federal Republic of Yugoslavia, which would enhance the prospects for a meaningful dialogue between the authorities of the Federal Republic of Yugoslavia and the Kosovo Albanian leadership and reduce the risks of a humanitarian catastrophe;
2. Demands also that the authorities of the Federal Republic of Yugoslavia and the Kosovo Albanian leadership take immediate steps to improve the humanitarian situation and to avert the impending humanitarian catastrophe;
3. Calls upon the authorities in the Federal Republic of Yugoslavia and the Kosovo Albanian leadership to enter immediately into a meaningful dialogue without preconditions and with international involvement, and to a clear timetable, leading to an end of the crisis and to a negotiated political

solution to the issue of Kosovo, and welcomes the current efforts aimed at facilitating such a dialogue;

4. Demands further that the Federal Republic of Yugoslavia, in addition to the measures called for under resolution 1160 (1998), implement immediately the following concrete measures towards achieving a political solution to the situation in Kosovo as contained in the Contact Group statement of 12 June 1998:

(a) cease all action by the security forces affecting the civilian population and order the withdrawal of security units used for civilian repression;

(b) enable effective and continuous international monitoring in Kosovo by the European Community Monitoring Mission and diplomatic missions accredited to the Federal Republic of Yugoslavia, including access and complete freedom of movement of such monitors to, from and within Kosovo unimpeded by government authorities, and expeditious issuance of appropriate travel documents to international personnel contributing to the monitoring;

(c) facilitate, in agreement with the UNHCR and the International Committee of the Red Cross (ICRC), the safe return of refugees and displaced persons to their homes and allow free and unimpeded access for humanitarian organizations and supplies to Kosovo;

(d) make rapid progress to a clear timetable, in the dialogue referred to in paragraph 3 with the Kosovo Albanian community called for in resolution 1160 (1998), with the aim of agreeing confidence-building measures and finding a political solution to the problems of Kosovo;

5. Notes, in this connection, the commitments of the President of the Federal Republic of Yugoslavia, in his joint statement with the President of the Russian Federation of 16 June 1998:

(a) to resolve existing problems by political means on the basis of equality for all citizens and ethnic communities in Kosovo;

(b) not to carry out any repressive actions against the peaceful population;

(c) to provide full freedom of movement for and ensure that there will be no restrictions on representatives of foreign States and international institutions accredited to the Federal Republic of Yugoslavia monitoring the situation in Kosovo;

(d) to ensure full and unimpeded access for humanitarian organizations, the ICRC and the UNHCR, and delivery of humanitarian supplies;

(e) to facilitate the unimpeded return of refugees and displaced persons under programmes agreed with the UNHCR and the ICRC, providing State aid for the reconstruction of destroyed homes,

and calls for the full implementation of these commitments;

/...

solution to the issue of Kosovo, and welcomes the current efforts aimed at facilitating such a dialogue;

4. Demands further that the Federal Republic of Yugoslavia, in addition to the measures called for under resolution 1160 (1998), implement immediately the following concrete measures towards achieving a political solution to the situation in Kosovo as contained in the Contact Group statement of 12 June 1998:

(a) cease all action by the security forces affecting the civilian population and order the withdrawal of security units used for civilian repression;

(b) enable effective and continuous international monitoring in Kosovo by the European Community Monitoring Mission and diplomatic missions accredited to the Federal Republic of Yugoslavia, including access and complete freedom of movement of such monitors to, from and within Kosovo unimpeded by government authorities, and expeditious issuance of appropriate travel documents to international personnel contributing to the monitoring;

(c) facilitate, in agreement with the UNHCR and the International Committee of the Red Cross (ICRC), the safe return of refugees and displaced persons to their homes and allow free and unimpeded access for humanitarian organizations and supplies to Kosovo;

(d) make rapid progress to a clear timetable, in the dialogue referred to in paragraph 3 with the Kosovo Albanian community called for in resolution 1160 (1998), with the aim of agreeing confidence-building measures and finding a political solution to the problems of Kosovo;

5. Notes, in this connection, the commitments of the President of the Federal Republic of Yugoslavia, in his joint statement with the President of the Russian Federation of 16 June 1998:

(a) to resolve existing problems by political means on the basis of equality for all citizens and ethnic communities in Kosovo;

(b) not to carry out any repressive actions against the peaceful population;

(c) to provide full freedom of movement for and ensure that there will be no restrictions on representatives of foreign States and international institutions accredited to the Federal Republic of Yugoslavia monitoring the situation in Kosovo;

(d) to ensure full and unimpeded access for humanitarian organizations, the ICRC and the UNHCR, and delivery of humanitarian supplies;

(e) to facilitate the unimpeded return of refugees and displaced persons under programmes agreed with the UNHCR and the ICRC, providing State aid for the reconstruction of destroyed homes,

and calls for the full implementation of these commitments;

/...

6. Insists that the Kosovo Albanian leadership condemn all terrorist action, and emphasizes that all elements in the Kosovo Albanian community should pursue their goals by peaceful means only;
7. Recalls the obligations of all States to implement fully the prohibitions imposed by resolution 1160 (1998);
8. Endorses the steps taken to establish effective international monitoring of the situation in Kosovo, and in this connection welcomes the establishment of the Kosovo Diplomatic Observer Mission;
9. Urges States and international organizations represented in the Federal Republic of Yugoslavia to make available personnel to fulfil the responsibility of carrying out effective and continuous international monitoring in Kosovo until the objectives of this resolution and those of resolution 1160 (1998) are achieved;
10. Reminds the Federal Republic of Yugoslavia that it has the primary responsibility for the security of all diplomatic personnel accredited to the Federal Republic of Yugoslavia as well as the safety and security of all international and non-governmental humanitarian personnel in the Federal Republic of Yugoslavia and calls upon the authorities of the Federal Republic of Yugoslavia and all others concerned in the Federal Republic of Yugoslavia to take all appropriate steps to ensure that monitoring personnel performing functions under this resolution are not subject to the threat or use of force or interference of any kind;
11. Requests States to pursue all means consistent with their domestic legislation and relevant international law to prevent funds collected on their territory being used to contravene resolution 1160 (1998);
12. Calls upon Member States and others concerned to provide adequate resources for humanitarian assistance in the region and to respond promptly and generously to the United Nations Consolidated Inter-Agency Appeal for Humanitarian Assistance Related to the Kosovo Crisis;
13. Calls upon the authorities of the Federal Republic of Yugoslavia, the leaders of the Kosovo Albanian community and all others concerned to cooperate fully with the Prosecutor of the International Tribunal for the Former Yugoslavia in the investigation of possible violations within the jurisdiction of the Tribunal;
14. Underlines also the need for the authorities of the Federal Republic of Yugoslavia to bring to justice those members of the security forces who have been involved in the mistreatment of civilians and the deliberate destruction of property;
15. Requests the Secretary-General to provide regular reports to the Council as necessary on his assessment of compliance with this resolution by the authorities of the Federal Republic of Yugoslavia and all elements in the Kosovo Albanian community, including through his regular reports on compliance with resolution 1160 (1998);

16. Decides, should the concrete measures demanded in this resolution and resolution 1160 (1998) not be taken, to consider further action and additional measures to maintain or restore peace and stability in the region;

17. Decides to remain seized of the matter.

PRODUKTIE 2

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/1160 (1998)
31 March 1998

RESOLUTION 1160 (1998)

Adopted by the Security Council at its 3868th meeting,
on 31 March 1998

The Security Council,

Noting with appreciation the statements of the Foreign Ministers of France, Germany, Italy, the Russian Federation, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the United States of America (the Contact Group) of 9 and 25 March 1998 (S/1998/223 and S/1998/272), including the proposal on a comprehensive arms embargo on the Federal Republic of Yugoslavia, including Kosovo,

Welcoming the decision of the Special Session of the Permanent Council of the Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE) of 11 March 1998 (S/1998/246),

Condemning the use of excessive force by Serbian police forces against civilians and peaceful demonstrators in Kosovo, as well as all acts of terrorism by the Kosovo Liberation Army or any other group or individual and all external support for terrorist activity in Kosovo, including finance, arms and training,

Noting the declaration of 18 March 1998 by the President of the Republic of Serbia on the political process in Kosovo and Metohija (S/1998/250),

Noting also the clear commitment of senior representatives of the Kosovar Albanian community to non-violence,

Noting that there has been some progress in implementing the actions indicated in the Contact Group statement of 9 March 1998, but stressing that further progress is required,

Affirming the commitment of all Member States to the sovereignty and territorial integrity of the Federal Republic of Yugoslavia,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Calls upon the Federal Republic of Yugoslavia immediately to take the further necessary steps to achieve a political solution to the issue of Kosovo through dialogue and to implement the actions indicated in the Contact Group statements of 9 and 25 March 1998;

2. Calls also upon the Kosovar Albanian leadership to condemn all terrorist action, and emphasizes that all elements in the Kosovar Albanian community should pursue their goals by peaceful means only;

3. Underlines that the way to defeat violence and terrorism in Kosovo is... for the authorities in Belgrade to offer the Kosovar Albanian community a genuine political process;

4. Calls upon the authorities in Belgrade and the leadership of the Kosovar Albanian community urgently to enter without preconditions into a meaningful dialogue on political status issues, and notes the readiness of the Contact Group to facilitate such a dialogue;

5. Agrees, without prejudging the outcome of that dialogue, with the proposal in the Contact Group statements of 9 and 25 March 1998 that the principles for a solution of the Kosovo problem should be based on the territorial integrity of the Federal Republic of Yugoslavia and should be in accordance with OSCE standards, including those set out in the Helsinki Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe of 1975, and the Charter of the United Nations, and that such a solution must also take into account the rights of the Kosovar Albanians and all who live in Kosovo, and expresses its support for an enhanced status for Kosovo which would include a substantially greater degree of autonomy and meaningful self-administration;

6. Welcomes the signature on 23 March 1998 of an agreement on measures to implement the 1996 Education Agreement, calls upon all parties to ensure that its implementation proceeds smoothly and without delay according to the agreed timetable and expresses its readiness to consider measures if either party blocks implementation;

7. Expresses its support for the efforts of the OSCE for a peaceful resolution of the crisis in Kosovo, including through the Personal Representative of the Chairman-in-Office for the Federal Republic of Yugoslavia, who is also the Special Representative of the European Union, and the return of the OSCE long-term missions;

8. Decides that all States shall, for the purposes of fostering peace and stability in Kosovo, prevent the sale or supply to the Federal Republic of Yugoslavia, including Kosovo, by their nationals or from their territories or using their flag vessels and aircraft, of arms and related matériel of all types, such as weapons and ammunition, military vehicles and equipment and spare parts for the aforementioned, and shall prevent arming and training for terrorist activities there;

9. Decides to establish, in accordance with rule 28 of its provisional rules of procedure, a committee of the Security Council, consisting of all the

members of the Council, to undertake the following tasks and to report on its work to the Council with its observations and recommendations:

(a) to seek from all States information regarding the action taken by them concerning the effective implementation of the prohibitions imposed by this resolution;

(b) to consider any information brought to its attention by any State concerning violations of the prohibitions imposed by this resolution and to recommend appropriate measures in response thereto;

(c) to make periodic reports to the Security Council on information submitted to it regarding alleged violations of the prohibitions imposed by this resolution;

(d) to promulgate such guidelines as may be necessary to facilitate the implementation of the prohibitions imposed by this resolution;

(e) to examine the reports submitted pursuant to paragraph 12 below;

10. Calls upon all States and all international and regional organizations to act strictly in conformity with this resolution, notwithstanding the existence of any rights granted or obligations conferred or imposed by any international agreement or of any contract entered into or any license or permit granted prior to the entry into force of the prohibitions imposed by this resolution, and stresses in this context the importance of continuing implementation of the Agreement on Subregional Arms Control signed in Florence on 14 June 1996;

11. Requests the Secretary-General to provide all necessary assistance to the committee established by paragraph 9 above and to make the necessary arrangements in the Secretariat for this purpose;

12. Requests States to report to the committee established by paragraph 9 above within 30 days of adoption of this resolution on the steps they have taken to give effect to the prohibitions imposed by this resolution;

13. Invites the OSCE to keep the Secretary-General informed on the situation in Kosovo and on measures taken by that organization in this regard;

14. Requests the Secretary-General to keep the Council regularly informed and to report on the situation in Kosovo and the implementation of this resolution no later than 30 days following the adoption of this resolution and every 30 days thereafter;

15. Further requests that the Secretary-General, in consultation with appropriate regional organizations, include in his first report recommendations for the establishment of a comprehensive regime to monitor the implementation of the prohibitions imposed by this resolution, and calls upon all States, in particular neighbouring States, to extend full cooperation in this regard;

16. Decides to review the situation on the basis of the reports of the Secretary-General, which will take into account the assessments of, inter alia, the Contact Group, the OSCE and the European Union, and decides also to reconsider the prohibitions imposed by this resolution, including action to terminate them, following receipt of the assessment of the Secretary-General that the Government of the Federal Republic of Yugoslavia, cooperating in a constructive manner with the Contact Group, have:

- (a) begun a substantive dialogue in accordance with paragraph 4 above, including the participation of an outside representative or representatives, unless any failure to do so is not because of the position of the Federal Republic of Yugoslavia or Serbian authorities;
- (b) withdrawn the special police units and ceased action by the security forces affecting the civilian population;
- (c) allowed access to Kosovo by humanitarian organizations as well as representatives of Contact Group and other embassies;
- (d) accepted a mission by the Personal Representative of the OSCE Chairman-in-Office for the Federal Republic of Yugoslavia that would include a new and specific mandate for addressing the problems in Kosovo, as well as the return of the OSCE long-term missions;
- (e) facilitated a mission to Kosovo by the United Nations High Commissioner for Human Rights;

17. Urges the Office of the Prosecutor of the International Tribunal established pursuant to resolution 827 (1993) of 25 May 1993 to begin gathering information related to the violence in Kosovo that may fall within its jurisdiction, and notes that the authorities of the Federal Republic of Yugoslavia have an obligation to cooperate with the Tribunal and that the Contact Group countries will make available to the Tribunal substantiated relevant information in their possession;

18. Affirms that concrete progress to resolve the serious political and human rights issues in Kosovo will improve the international position of the Federal Republic of Yugoslavia and prospects for normalization of its international relationships and full participation in international institutions;

19. Emphasizes that failure to make constructive progress towards the peaceful resolution of the situation in Kosovo will lead to the consideration of additional measures;

20. Decides to remain seized of the matter.

PRODUCTIE 3

Vergaderjaar 1998–1999

22 181

De situatie in voormalig Joegoslavië

Nr. 213

BRIEF VAN DE MINISTERS VAN BUITENLANDSE ZAKEN EN VAN DEFENSIE

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 8 oktober 1998

Sinds resolutie 1199 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties werd aangenomen op 23 september jl. is het gebruik van geweld met name door Servische leger- en politie-eenheden in Kosovo doorgegaan. Zo maakt de Secretaris-Generaal van de VN, Kofi Annan, in zijn rapport over de situatie in Kosovo van 3 oktober, waarvan u afschrift is toegegaan, melding van gruweldaden in Gornje Obrinje en in de streek van Golubovac. Vele duizenden mensen zijn in de laatste weken als gevolg van deze terreurcampagnes gevlucht of uit hun huizen verjaagd, terwijl hun have en goed werd vernietigd, geplunderd en verbrand. Zij voegen zich bij de meer dan 200 000 ontheemden in Kosovo en de 80 000 vluchtelingen in de buurlanden en andere delen van Servië. Met de winter voor de deur stevent Kosovo af op een humanitaire ramp.

Op dinsdagavond 6 oktober heeft de Veiligheidsraad geconcludeerd – de persverklaring van de voorzitter van de VR ging u toe – dat er nog steeds geen sprake is van naleving van resolutie 1199: de militaire activiteit lijkt te zijn verminderd, er is de afgelopen dagen sprake van terugtrekkende troepenbewegingen, maar de gewapende presentie van de FRJ in Kosovo blijft aanzienlijk en operaties van de veiligheidspolitie zijn niet gestopt.

President Milosevic blijft ondanks de voortdurende druk die de internationale gemeenschap op hem uitoefent tot op heden volharden in zijn weigering om te voldoen aan resolutie 1199. Nu aan de diplomatieke initiatieven van de laatste maanden en dagen thans ook nadrukkelijk de mogelijkheid van het gebruik van militaire middelen door de NAVO wordt toegevoegd, lijkt het tot President Milosevic door te dringen dat de internationale gemeenschap bereid is haar eisen kracht bij te zetten. Ervaringen met toezeggingen van Milosevic in het verleden dwingen tot waakzaamheid. De internationale druk dient dan ook onverminderd te worden voortgezet.

Wij hebben de Tweede Kamer steeds geïnformeerd over de stappen ter opvoering van de druk op Milosevic en over de voorbereidingen door de NAVO van mogelijke militaire acties. Tijdens het Algemeen Overleg met de Kamer op 1 oktober hebben wij er ook nadrukkelijk op gewezen dat dit ertoe zou kunnen leiden dat Nederlandse eenheden worden betrokken bij militaire acties van de NAVO tegen de FRJ.

Bij alle overwegingen in deze brief staat voorop dat alles op alles moet worden gezet om een politieke oplossing te bereiken. De bemiddelingspogingen van de Amerikaanse ambassadeur Holbrooke en de Russische minister Ivanov en vele andere internationale initiatieven – ook van de OVSE – zijn erop gericht president Milosevic ertoe te bewegen resolutie 1199 onverkort uit te voeren. Maar indien deze blijft weigeren tegemoet te komen aan de eisen die de internationale gemeenschap aan hem stelt, komt er een moment waarop de noodzaak zich aandient deze eisen – ook met militaire middelen – af te dwingen.

Nu dit moment – zoals het er thans naar uitziet – naderbij komt, stelt de Nederlandse regering vast dat blijvende weigering om resolutie 1199 uit te voeren, militair optreden in voldoende mate legitimeert. De eisen die de VR in resolutie 1199 stelt zijn gebaseerd op hoofdstuk VII van het Handvest van de VN. Dit betekent dat de situatie in Kosovo, vanwege de gevolgen voor de regionale vrede en veiligheid, door de internationale gemeenschap niet langer als een interne aangelegenheid van de FRJ wordt beschouwd.

In het licht van de kritiek van de Russische Federatie is het, mede gelet het belang van goede relaties tussen NAVO en de RF in de Permanente Gemeenschappelijke Raad, noodzakelijk dat alle lijnen met Moskou open blijven.

Daarom wordt de RF door de NAVO voortdurend over alle te nemen stappen geïnformeerd, opdat Rusland niet voor verrassingen en voldongen feiten wordt geplaagd. Daarop is ook de inspanning van de Secretaris-Generaal van de NAVO, Solana, gericht.

Tegen deze achtergrond zal de NAVO-raad in de komende dagen waarschijnlijk een besluit nemen tot machtiging van de militaire autoriteiten van de NAVO een zogeheten Activation Order (ACTORD) voor luchtacties tegen de FRJ uit te vaardigen. Hierna worden de beschikbaar gestelde middelen overgedragen aan de NAVO-commandant, uiteraard steeds onder politieke controle van de NAVO-raad.

Militair optreden is alleen aan de orde wanneer alle politieke en diplomatieke middelen zijn uitgeput. Indien militaire middelen worden ingezet, zijn deze gericht, in het brede proces van internationale inspanningen, op het bereiken van de politiek-strategische hoofddoelstelling. Eventueel noodzakelijke militaire actie beoogt derhalve prompte naleving van resolutie 1199. Het gaat niet om een strafexpeditie.

Dit is in overeenstemming met het Toetsingskader, waarin ook wordt verwezen naar de motie Van Traa van 27 juni 1991 (21 991, nr. 26). Het Toetsingskader vermeldt dat «ook grove schending van de rechten van de mens, zoals genocide, reden kan zijn voor militair ingrijpen van de internationale gemeenschap». De motie Van Traa sprak uit dat militair optreden mogelijk is in internationaal verband «ter afwending van grootscheepse en massale schending van de elementaire mensenrechten in het kader van een humanitaire noodoperatie».

Nederland heeft, zoals u bekend, zestien F-16 vliegtuigen ter beschikking gesteld, waarvan acht reeds in Villafranca zijn. Een deel van de F-16's is

gemoderniseerd in het kader van de zogeheten «Midlife Update». Afhankelijk van de duur en intensiteit van de luchtacties kan de NAVO hierop een beroep doen. De F-16's worden ingezet door het NAVO-luchtverkeersleidingscentrum (Combined Air Operations Center) in Vicenza dat deel uitmaakt van de geïntegreerde commandostructuur van de NAVO. Daarmee is een heldere commandostructuur verzekerd en ook afstemming met SFOR: beide operaties staan onder bevel van dezelfde NAVO-commandant. De inzet van F-16's brengt de uitvoering van (NAVO-)taken in Bosnië-Herzegovina niet in gevaar. Voorts heeft Nederland tankercapaciteit ter beschikking gesteld in de vorm van twee KDC-10's. De vliegers beschikken over duidelijke Rules of Engagement (RoE's).

De uitvoering van de eventuele operatie, waaraan het merendeel van de NAVO-landen deelneemt, wordt geautoriseerd door de NAVO-Raad. De intensiteit en duur van de luchtaanvallen zijn afhankelijk van de reactie van Milosevic. In de planning is een aantal fasen voorzien, waarin verschillende militaire doelen kunnen worden aangevallen. Iedere volgende fase zal pas worden uitgevoerd na toestemming van de NAVO-Raad.

De regering is zich terdege bewust van de risico's die verbonden zijn aan een militair optreden tegen de FRJ. Tegenacties kunnen niet op voorhand worden uitgesloten. In verband hiermee is de waakzaamheid van alle SFOR-eenheden in Bosnië-Herzegovina verhoogd. Inmiddels is ook een negatief reisadvies voor de FRJ gegeven. De Nederlanders aldaar is in overweging gegeven het land te verlaten. Een aantal ambassade-medewerkers en familieleden van ambassade-medewerkers heeft inmiddels de FRJ verlaten. Ook aan de veiligheid van Nederlandse waarnemers bij KDOM en ECMM wordt aandacht gegeven. Alles is erop gericht door middel van uitvoering van resolutie 1199 – al dan niet militair afgedwongen – te komen tot beëindiging van de gewelddadigheden in Kosovo, waardoor ontheemden voldoende vertrouwen krijgen om terug te keren naar hun woonplaats en een gunstig klimaat voor onderhandelingen tussen de partijen kan ontstaan. Vertrouwen ontstaat pas als er een verifieerbaar staakt-het-vuren is. Op enig moment zal op de naleving van een dergelijk staakt-het-vuren moeten worden toegezien. Internationale humanitaire hulp zal moeten worden ondersteund.

Het is waarschijnlijk dat hiervoor een internationale aanwezigheid op de grond vereist zal zijn. Een beslissing over deelname van Nederland aan de eventuele uitzending van grondtroepen is voor wat betreft Nederland pas aan de orde wanneer duidelijkheid bestaat over de dan geldende omstandigheden. In ieder geval is militaire deelname ondenkbaar indien deze niet zou zijn gelegitimeerd door een nieuwe resolutie van de Veiligheidsraad; voorts is deelname van Amerikaanse grondeenheden een voorwaarde. Uiteraard zal bij eventuele inzet maximale aandacht worden gegeven aan de veiligheid van Nederlandse eenheden. Vervolgens zullen ook alle andere aspecten uit het Toetsingskader moeten worden gewogen. De Kamer zal hierbij volgens het Toetsingskader worden betrokken.

Wat betreft eventuele Nederlandse deelname aan luchtacties, heeft de Nederlandse regering besloten dat een dergelijke participatie verantwoord is indien, naast de in deze brief vermelde elementen van het Toetsingskader, ook aan de volgende voorwaarden wordt voldaan. Het moet duidelijk zijn dat een besluit tot ACTORD door de gehele NAVO wordt ondersteund en dat een zo groot mogelijke meerderheid van de bondgenoten ook actief aan de operaties meedoet. Dit impliceert dat er binnen de NAVO overeenstemming moet bestaan over de legitimiteit van een

militair optreden. In alle achtereenvolgende fasen moet maximaal gebruik worden gemaakt van alle denkbare diplomatieke – o.a. ook van de OVSE – en politieke middelen om tot een vreedzame implementatie van resolutie 1199 te komen. Ook zal gedurende het gehele proces een voortdurende politieke controle op elke individuele fase van eventueel militair optreden gegarandeerd moeten zijn en zal men zich in elke fase rekenschap moeten geven van de gevolgen en de implicaties voor besluitvorming over de volgende fase(n). Het besluit van de Nederlandse regering om in de NAVO-raad akkoord te gaan met een machtiging tot ACTORD en eventueel daarop volgende Nederlandse deelname aan luchtacties, is dus gebonden aan de hierboven genoemde voorwaarden.

De regering stond – en staat – voor een zware afweging, waarbij zij uw Kamer in opeenvolgende ontwikkelingen steeds nauw heeft betrokken. Aan militaire acties zijn onmiskenbaar risico's verbonden, met name ook voor de Nederlandse militairen. De regering zal deze risico's zorgvuldig blijven wegen en zoveel mogelijk waarborgen dat een eventueel optreden van Nederlandse militairen verantwoord is. Maar de onaanvaardbare schending van fundamentele mensenrechten dwingt de internationale gemeenschap tot steeds zwaardere drukmiddelen teneinde een politieke oplossing te bereiken.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. J. van Aartsen

De Minister van Defensie,
F. H. G. de Grave

PRODUCTIE 4

(los bijgevoegd)

PRODUCTIE 5

Ministry of Foreign Affairs

The Hague

1

THE NETHERLANDS GOVERNMENT,

Having regard to Resolution 49-75K adopted on 15 December 1994 by the General Assembly of the United Nations, whereby the General Assembly decided to request the International Court of Justice urgently to give an advisory opinion on the following question:

"Is the threat or use of nuclear weapons in any circumstance permitted under international law?";

Having regard to the Order of the Court of 1 February 1995, by which the Court designated 20 June 1995 as the time-limit within which written statements might be submitted to the Court by the United Nations and by States which are entitled to appear before the Court, in accordance with Article 66(2) of the Statute of the Court;

Having regard to the fact that the Netherlands is a member State of the United Nations and by virtue of Article 92 of the Charter of the United Nations also a party to the Statute of the Court;

Wishing to avail itself of the opportunity given by the Court's Order of 1 February 1995 to States entitled to appear before the Court to make a written statement on the above-mentioned request by the General Assembly of the United Nations for an advisory opinion from the Court;

Has the honour to present the following statement:

I OBSERVATIONS ON THE COMPETENCE OF THE GENERAL ASSEMBLY
OF THE UNITED NATIONS TO REQUEST, AND ON THE COMPETENCE
AND DISCRETION OF THE COURT TO GIVE, THE ADVISORY OPINION

1. According to Article 96 of the Charter of the United Nations

"(1) The General Assembly or the Security Council may request the International Court of Justice to give an advisory opinion on any legal question.

(2)" (Emphasis added)

2. According to Article 65 of the Statute of the International Court of Justice which forms an integral part of the UN Charter:

"(1) The court may give an advisory opinion on any legal question at the request of whatever body may be authorized by or in accordance with the Charter of the United Nations to make such a request.

(2)" (emphasis added)

3. While Article 96 of the UN Charter determines who is competent to request an advisory opinion from the Court, Article 65(1) of the Court's Statute determines the competence of the Court to give an advisory opinion. According to Article 96(1) of the UN Charter only the UN General Assembly or Security Council may request the Court to give an advisory opinion on any legal question.

4. The question submitted to the Court for an advisory opinion concerns the permissibility of the threat or use of nuclear weapons in any circumstance under international law, and therefore constitutes a legal question.

5. In the opinion of the Netherlands Government, the General Assembly of the United Nations must be deemed competent to request an advisory opinion on the question submitted to the Court.
6. If the Court considers the General Assembly of the United Nations competent to request, and itself competent to give, the advisory opinion concerned, the Netherlands Government would nevertheless draw attention to the fact that the Court's power to give advisory opinions is a discretionary one, As stated by the Court itself in the Peace Treaties case (ICJ Rep. 1950, p. 71):

"Article 65 of the Statute is permissive. It gives the Court the power to examine whether the circumstances of the case are of such a character as should lead it to decline to answer the Request".

7. Although the Netherlands Government is in general very much in favour of the exercise by the Court of its competence to give advisory opinions, it believes that there are good policy reasons why, in this particular case, the Court should decide to abstain from giving the advisory opinion requested.
8. The Netherlands Government attaches great value to the Non-Proliferation Treaty (NPT), the operation of which has been indefinitely extended by the NPT conference on May 11 1995 in New York. By their decision to extend this treaty indefinitely, the parties to the treaty reaffirmed the importance of this treaty as the international instrument for preventing the proliferation of nuclear weapons.
9. The universal application of the norm provided by the NPT has recently been enhanced by the accession to the treaty of a number of states, making the NPT one of the treaties with the most universal adherence.

10. As is well known, the Non-Proliferation Treaty acknowledges the legality of the possession of nuclear weapons by certain States, i.e. the five recognized nuclear weapon States, while other States parties to the treaty have undertaken not to develop or otherwise acquire nuclear weapons (Article II of the NPT).
 11. A judgment of the Court declaring the threat or use of nuclear weapons illegal might jeopardize the operation of the Non-Proliferation Treaty. On the other hand, a judgment of the Court declaring the threat or use of nuclear weapons legal might induce a number of States to withdraw their support for the treaty or encourage other States to refrain from acceding to the treaty, thereby undermining its universal application.
 12. Another important provision of the NPT regards disarmament. In Article VI of the NPT each of the NPT parties undertakes to pursue negotiations in good faith on effective measures relating to cessation of the nuclear arms race at an early date and to nuclear disarmament. This undertaking has guided the international community in its disarmament efforts, and was reconfirmed during the recently held NPT conference.
 13. The Netherlands Government believes that the risks involved in the threat or use of nuclear weapons will be more effectively countered by further negotiations in the field of disarmament and non-proliferation of nuclear weapons, in line with the provisions of the NPT. Any judgment of the Court in reply to the request submitted by the General Assembly would create a real danger of undermining the ongoing process of nuclear non-proliferation and disarmament.
- II OBSERVATIONS ON THE MERITS OF THE LEGAL QUESTION
SUBMITTED TO THE COURT FOR AN ADVISORY OPINION
14. Should the Court decide to consider admissible the request of the General

Assembly of the United Nations for an advisory opinion contained in UNGA Res. 49/75K of 15 December 1994 and should the Court be willing to examine the merits of the legal question submitted by the General Assembly, the Netherlands Government would like to make the following observations.

15. The legal question submitted by the General Assembly is couched in extremely general terms, i.e. "Is the threat or use of nuclear weapons in any circumstance permitted under international law?" Theoretically this question could be answered either in the negative or in the affirmative. An answer in the negative would mean that the threat or use of nuclear weapons would under no circumstances be permitted under international law and hence be unlawful per se under international law. An answer in the affirmative would mean that there would be at least certain circumstances under which the threat or use of nuclear weapons would be permitted and hence not unlawful under international law. It is clear that a rejection of the first answer necessarily implies the acceptance of the second answer. Moreover, it should be kept in mind that the request for the advisory opinion submitted by the General Assembly to the Court does not compel the Court to give an answer to the question of under what circumstances, if any, the threat or use of nuclear weapons would be permitted under international law.
16. As already observed in the statement made by the Netherlands Government in connection with the request for an advisory opinion submitted to the Court by the Forty-sixth World Health Assembly of the WHO in its resolution WHA 46.40 of 14 May 1993, the question of the illegality of the use of nuclear weapons put in general terms - i.e. the question of whether the use of nuclear weapons would in all circumstances be unlawful - can only be answered in the negative. As already indicated above such a negative answer to the request for an advisory opinion submitted by the WHA implies necessarily a positive

answer to the request for an advisory opinion submitted by the General Assembly of the United Nations. Henceforth the legal reasoning set forth by the Netherlands Government in respect of the WHA request for an advisory opinion can be followed likewise in respect of the request for an advisory opinion submitted by the General Assembly of the United Nations.

The fact that the WHA request referred merely to "the use of nuclear weapons by a State in war or other armed conflict" while the UNGA request refers to "the threat or use of nuclear weapons in any circumstance" does not lead to a different reply. It may be recalled in this connection that in setting limits on the use of force by member States of the UN - of which the use of nuclear weapons is only one form - Article 2(4) of the UN Charter also sets limits on the threat of such force. Indeed where the use of force is deemed unlawful, the threat of such use of force must, in principle, be deemed equally unlawful.

17. As stated by the Netherlands Government on other occasions - e.g. during the debate in the Netherlands Parliament on the approval of the 1985 Agreement between the Netherlands and the United States on the Stationing of Ground-launched Cruise Missiles in the Netherlands (Treaty Series of the Kingdom of the Netherlands 1985 No. 145) - with regard to the question of the legality or otherwise under international law of the possession or even use of cruise missiles, such possession or even use does not inevitably constitute a violation of the rules or principles of international humanitarian law in armed conflict or of other rules or principles of the jus in bello which more particularly concern the permissibility of certain types of weapons in war or other armed conflict.
18. Thus, according to the Netherlands Government, Article 23(a) of the Hague Regulations respecting the Laws and Customs of War on Land annexed to Convention IV concluded at the 1907 Hague Peace Conference (2 AJIL 1908 Suppl. p. 90), which prohibits the employment

of "poison" or "poisoned weapons" and/or the 1925 Geneva Protocol for the Prohibition of the Use in War of Asphyxiating, Poisonous and other Gases, and of Bacteriological Methods of Warfare (94 LNTS p. 65), which condemns the (first) use of "asphyxiating, poisonous or other gases, and of all analogous liquids, materials or devices" do not entail a prohibition per se of the use of nuclear weapons. Indeed, the use of poison and poisonous gas is generally categorized under chemical warfare and nuclear weapons are usually distinguished from chemical or biological weapons which are the concern of the provisions referred to here.

Article 23(a) of the Hague Regulations and the 1925 Geneva Protocol were intended to apply only to weapons whose principal effect was poisonous and not to those where poison was only a secondary effect. It should be noted that the primary effects of the use of nuclear weapons are the enormous blast wave and thermal radiation they produce, effects which are not covered by the said provisions.

19. The Netherlands Government rejects the view that the use of nuclear weapons would be unlawful per se on the grounds that such use would necessarily lead to a violation of the rule laid down in Article 23(e) of the 1907 Hague Regulations which forbids belligerents "to employ arms, projectiles, or material calculated to cause unnecessary suffering " (emphasis added). The question to be raised here is when suffering caused by a certain weapon can reasonably be called "unnecessary".
20. It seems that suffering may be called "unnecessary" when its infliction was not necessary to attain a lawful military advantage or greatly exceeds what could reasonably have been considered necessary to attain that military advantage.
21. The availability of considerably less harmful means to attain the military advantage or the causing of suffering out of proportion to the military advantage to be gained therefore appear to be the essential yardstick for

determining whether the use of certain weapons must be deemed to cause "unnecessary" suffering. This approach has governed the development of rules with regard to means and methods of warfare since 1868.

22. Hence, in the view of the Netherlands, the use of nuclear weapons cannot in abstracto be deemed unlawful. The question of whether a specific use is in contravention of the said obligation cannot therefore be weighed until the exact implications, both at the level of military advantage gained and with regard to the injury caused, are known.
23. The Netherlands Government further wishes to emphasize that the drafting history of the 1977 Additional Protocol I (Int. Com. Red Cross, Protocols Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, Geneva 1977, p. 3) to the 1949 Geneva Conventions (75 UNTS pp. 33, 85, 135 and 287) makes clear the intention of the negotiating States that the rules introduced by that protocol, in so far as they relate to the use of weapons, should not cover warfare with weapons of mass destruction such as nuclear weapons. As the restriction to conventional weapons was not explicitly laid down in that protocol, the Netherlands - like several other parties to the protocol - made a declaration on the occasion of its ratification that it was the understanding of the Netherlands Government that the rules introduced by Protocol I relating to the use of weapons were intended to apply and consequently would apply solely to conventional weapons without prejudice to any other rules of international law applicable to other types of weapons.
24. The drafting history of Additional Protocol I to the 1949 Geneva Conventions, moreover, indicates that in any event the majority of States acknowledged, explicitly or tacitly, that the use of nuclear weapons is not already unlawful per se under international humanitarian law.

25. In this connection the Netherlands Government also wishes to note that a general prohibition of the use of nuclear weapons de lege lata cannot be deduced from UNGA Resolution no. 1653 (XVI) entitled "Declaration on the Prohibition of the Use of Nuclear and Thermo-nuclear Weapons" which was adopted by the General Assembly of the United Nations on 24 November 1961. This resolution which, it is true, declared the use of nuclear weapons illegal, as it would be contrary to the Charter of the United Nations, the rules of international law and the laws of humanity, cannot in the view of the Netherlands Government be considered as embodying an already existing rule or principle of general international law. The very fact that the resolution was adopted with 55 votes for, 20 against (including the nuclear weapon States the United States, Great Britain and France) and 26 abstentions proved the absence of a general opinio iuris on the part of States that the use of nuclear weapons is unlawful per se.

UNGA Resolution 2936 (XXVII) on the Non-Use of Force in International Relations and Permanent Prohibition of the Use of Nuclear Weapons, which was adopted by the General Assembly on 29 November 1972 - this time with 73 votes for, 4 against (including China) and 46 abstentions (including France, the United Kingdom and the United States) - inter alia again solemnly declared "the permanent prohibition of the use of nuclear weapons".

Considering the special weight to be attached to the position of the nuclear weapon States among the States voting against or abstaining and the very high number of States which abstained, it would, the Netherlands Government believes, still be very difficult to conclude that the resolution codified or gave rise to a generally recognized rule or principle of international law.

It is also relevant in this connection that the UNGA Resolution 1653 (XVI)

of 1961 referred to above invited the Secretary-General of the United Nations to examine the possibility of a conference being convened where participating States would sign a convention on the prohibition of nuclear weapons, but that this attempt, as well as many later attempts to promote the conclusion of such a convention, remained without success due to disagreement on the matter among States.

26. According to the Netherlands Government the use of nuclear weapons need not - as is sometimes alleged - necessarily amount to genocide in terms of the 1948 Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide (45 AJIL 1951 Suppl. p. 7). Indeed, as long as the use of nuclear weapons, or for that matter of any weapons, remains directed at the combatants of the other belligerent and is not directed at the population (which may be considered as a national group) as such, with the intent to destroy that population in whole or in part as such, i.e. whether having the status of combatant or not, there can be no question of genocide within the meaning of the 1948 Genocide Convention.
27. The Netherlands Government is, moreover, of the opinion that the use of nuclear weapons cannot be considered in itself to be in violation of the right to life, as enshrined inter alia in Article 6 of the 1966 International Covenant on Civil and Political Rights (Annex to UNGA Res. 2200 (XXI) of 16 December 1966) or in Article 2 of the 1950 European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (Eur. Treaty Series. No. 5). According to the Netherlands Government, these articles do not create an absolute right to life. Thus, the travaux préparatoires of Article 6 of the International Covenant make clear that, instead of listing the circumstances in which the deprivation of life would not be considered contrary to the right to life, the drafters decided to agree on the formulation that "No one shall be arbitrarily deprived of his life" (emphasis added). One of the instances mentioned in this connection by the drafters as an example of a deprivation of life which is not

arbitrary was "the performance of lawful acts of war". Explicit support for such an exception, as far as Article 2 of the European Convention is concerned, can also be found in Article 15(2) of the European Convention, which provides that "No derogation from Article 2, except in respect of deaths resulting from lawful acts of war ... shall be made under this provision." (emphasis added).

28. The Netherlands Government is aware of the existence of certain treaties which prohibit the deployment of nuclear weapons in Antarctica (1959 Antarctic Treaty, 402 UNTS p. 71), outer space or on celestial bodies, (1967 Outer Space Treaty, 610 UNTS p. 205), or on the deep seabed (1971 Treaty on the Prohibition of the Emplacement of Nuclear Weapons and other Weapons of Mass Destruction on the Sea-Bed and the Ocean Floor and in the Subsoil thereof, 995 UNTS p. 115) or most of Latin America and certain adjacent waters and islands (1967 Treaty of Tlatelolco, 634 UNTS p. 326, or its First Protocol, *idem* p. 360), or in certain parts of the South Pacific (1985 Treaty of Rarotonga, 24 ILM 1985 p. 1440, or its First Protocol, 28 ILM 1989 p. 1600), but such treaties impose such obligation only on parties to those treaties and, moreover, - except of the Rarotonga Treaty - only in respect of certain areas. The existence of a general prohibition under general international law on the use of such weapons anywhere cannot be concluded from such treaties. Indeed the contrary conclusion can more readily be deduced from them. The same applies to the 1963 Partial Test Ban Treaty which prohibits the parties from conducting nuclear tests in certain areas (i.e. in the atmosphere, under water or in outer space) but does not purport to restrict their use of nuclear weapons in the course of hostilities.

The Netherlands Government believes that the unlikelihood of a general prohibition of the use of nuclear weapons under existing international law would, also follow from the fact that there are certain treaties which

regulate the possession of nuclear weapons, such as the 1968 Non-Proliferation Treaty referred to above. Indeed, the fact that certain States are permitted, subject to certain conditions at least, to possess nuclear weapons also would seem to be difficult to reconcile with the idea that the use of those weapons is unlawful in itself.

29. The Netherlands Government further believes that even if it were to be assumed that the (first) use of nuclear weapons by a State were unlawful per se under present international law - quod non -, this would not necessarily exclude the permissibility of the use of nuclear weapons by way of belligerent reprisal against an unlawful use of (nuclear) weapons, provided of course the retaliating State observed the conditions set by international law for the taking of lawful reprisals, i.e. satisfies, inter alia, the requirement that the retaliation is proportionate and serves as an ultimum remedium.
30. The view held by the Netherlands Government that existing international law does not in itself prohibit the use of nuclear weapons does not, of course, mean that in the opinion of the Netherlands Government every use of nuclear weapons would necessarily always be lawful.
31. Thus the use of weapons, and hence of nuclear weapons, is permissible only in the case of the lawful exercise of the right of self-defence or under a mandate conferred by the UN Security Council in the exercise of its powers under Chapter VII of the Charter. In this connection it should also be pointed out that the presently existing variety of nuclear weapons creates, in principle, a possibility for States to take necessary and proportionate action with such weapons in self-defence against an armed attack with or without nuclear weapons.
32. Moreover, according to the Netherlands Government, the general principles of international humanitarian law in armed conflict also apply to

the use of nuclear weapons. Two principles, in particular, which form part of that law are the prohibition on making the civilian population as such the target of an attack and the prohibition on attacking military targets if this would cause disproportionate harm to the civilian population. The applicability of general principles of international humanitarian law in armed conflict - among which must also be counted the principle laid down in Article 22 of the 1907 Hague Regulations that the right of a belligerent to adopt means of injuring the enemy is not unlimited - to the use of nuclear weapons was also confirmed as long ago as 1965 in Resolution XXVIII of the 20th International Conference of the Red Cross (Vienna) which was passed unanimously. Consensus on this point was also reached at the diplomatic conference on Additional Protocol I to the 1949 Geneva Conventions.

The Hague, 16 June 1995

PRODUKTIE 6

UNITED
NATIONS

not reproduced in final report
PROD.

CCPR

International covenant
on civil and
political rights

Distr.
RESTRICTED */

CCPR/C/47/D/429/1990
29 April 1993

Original: ENGLISH

HUMAN RIGHTS COMMITTEE
Forty-seventh session

DECISIONS

Communication No. 429/1990

Submitted by: E. Wobbes *et al.*
[represented by counsel]

Alleged victims: The authors

State party: The Netherlands

Date of communication: 19 November 1990 (initial submission)

Documentation references: Prior decisions - Special Rapporteur's rule 91
decision to the State party,
transmitted on 13 February 1991
(not issued in document form)

Date of present decision: 8 April 1993

Decision on admissibility

[See Annex]

*/ All persons handling this document are requested to respect and observe its confidential nature.

DEC429.47 cm

ANNEX */

Decision of the Human Rights Committee under the Optional Protocol
to the International Covenant on Civil and Political Rights
- Forty-seventh session -

concerning

Communication No. 429/1990

Submitted by: E.W. *et al.*
(name deleted)

Alleged victims: The authors

State party: The Netherlands

Date of communication: 19 November 1990 (initial submission)

The Human Rights Committee, established under article 28 of the
International Covenant on Civil and Political Rights,

Meeting on 8 April 1993,

Adopts the following:

Decision on admissibility

The background:

1. The authors of the communication are 6,588 citizens of the Netherlands who claim that their rights under article 6 of the International Covenant on Civil and Political Rights have been violated by the Netherlands, because the Netherlands Government agreed to the deployment of cruise missiles fitted with nuclear warheads on Netherlands territory. They are represented by counsel.

*/ Made public by decision of the Human Rights Committee.

WFX0611

P. 3 of 11

CCPR/C/47/D/429/1990

Annex

English

Page 2

2.1 At a meeting in Brussels on 12 December 1979, NATO defence and foreign ministers decided to deploy, as part of a plan to upgrade NATO's nuclear capabilities, 108 Pershing II missiles and 464 cruise missiles in the United Kingdom and on the continent. On 1 June 1984, the Netherlands agreed to deploy 48 cruise missiles, to be stationed on a military base near the town of Woensdrecht, if negotiations between the United States of America and the Soviet Union would have failed to produce an arms control agreement by 1 November 1985. A treaty concluded between the Governments of the Netherlands and the United States, on 4 November 1985, formed the legal basis for the deployment of the missiles. Construction work commenced on 26 April 1986 and was completed by November 1987.

2.2 In the mid-1980s the Soviet Union and the United States resumed their negotiations on a reduction of their nuclear arsenals. These negotiations led to the adoption of the Intermediate-Range Nuclear Forces (INF) Treaty on 8 December 1987. While cruise missiles had already been stationed in other European countries, the INF Treaty resulted in the cancellation of the stationing of the cruise missiles at the Woensdrecht base. No cruise missiles have therefore been deployed on Netherlands territory.

2.3 Cruise missiles are offensive weapons with a destructive capacity of 150 to 200 kilotons of trinitrotoluene (TNT), which were intended as so-called "counter-force weapons", entirely integrated into NATO's war-fighting capability. Basing themselves on documentation prepared by the World Health Organization and the United States Army, the authors submit that the use of only one cruise missile would cause the death, from nuclear fallout, of 55 per cent of the population in an area of 120 square kilometres, and 100 per cent fatalities in an area of 90 square kilometres.

2.4 At the beginning of the 1980s, hundreds of thousands of concerned citizens of the Netherlands staged protests and mass demonstrations against the deployment of the cruise missiles. Others, convinced that the possession and possible use of cruise missiles constituted a violation of domestic and/or international law, sought court orders against deployment. A foundation, *Stichting Verbiedt de kruisraketten* ("Ban the Cruise Missiles Foundation") was established and entrusted with the coordination of all activities relating thereto; some 20,000 individuals, the authors among them, accepted to be plaintiffs in a court case against the Government of the Netherlands.

2.5 The authors' case was first heard before the *Arrondissementsrechtbank* (District Court) of The Hague, which, on 20 May 1986, held that it had no jurisdiction to hear the case. The Court of Appeal of The Hague, in its judgement of 30 December 1987, held that it was not for the courts of the Netherlands, but for Parliament, to review treaties to which the Netherlands was a party, with a view to ascertaining whether they were compatible with the State's international obligations. Therefore, the Court of Appeal assumed that the treaty on the basis of which the missiles would be deployed,

was compatible with international law, without further examining the question. The Supreme Court (*Hoge Raad*), in its decision of 10 November 1989, held that the Court of Appeal's reasoning was mistaken; however, after having examined the authors' arguments, it concluded that neither the deployment nor the possible use of cruise missiles, as provided for in the treaty, would constitute a violation of international law.

The complaint:

3.1 The authors claim that the decision of the Government of the Netherlands to deploy the cruise missiles constitutes a violation of article 6 of the Covenant; they argue that a cruise missile base constitutes a target for any military enemy and that the authors could be placed in the position of accessory to a crime against humanity, with regard to the use of cruise missiles. In this connection, they refer to the case law of the European Commission of Human Rights under article 2 of the European Convention on Human Rights and the Human Rights Committee's case law under article 6 of the Covenant.¹ From this case law, they deduce that article 6 places an obligation on States parties actively to protect the life of their citizens and to avert threats to their life.

3.2 In particular, the authors invoke the Committee's General Comment 14[23] on article 6, adopted on 2 November 1984. In this document, the Committee stated that "... the designing, testing, manufacture, possession and deployment of nuclear weapons are among the greatest threats to the right to life which confront mankind today. ... The production, testing, possession, deployment and use of nuclear weapons should be prohibited and recognized as crimes against humanity". The authors argue that in actually preparing for the deployment of cruise missiles, the State party has not acted in accordance with the Committee's General Comment, and therefore has violated article 6 of the Covenant.

3.3 The authors concede that the General Comment is of a general nature and that it does not reflect the Committee's view on individual complaints submitted under the Optional Protocol. On the other hand, they consider it relevant that the Committee did not limit itself to the actual use of nuclear weapons but included also forms of preparation for such use; in the present case, it is the preparation for the deployment of nuclear weapons, and the means to keep them ready for use, that is at issue.

¹ Reference is made, *inter alia*, to the Committee's decisions in communications Nos. 84/1981 (*Dermitt Barbato v. Uruguay*), Views adopted on 21 October 1982), 30/1978 (*Bleier v. Uruguay*), Views adopted on 29 March 1982), and 161/1983 (*Herrera Rubio v. Colombia*), Views adopted on 2 November 1987).

WFX0611

P.3 7 of 11

CCPR/C/47/D/429/1990

Annex
English
Page 4

3.4 The authors submit that if the use of the term "crimes against humanity" in the General Comment is to have any meaning, it must imply that States parties to the Covenant have the duty to do everything possible to eliminate nuclear weapons. If they participate in the formulation of plans to deploy them, they are guilty of a crime against humanity. The authors recall the origin of this concept in the Charter of the International Military Tribunal (the "Nuremberg Charter"), which, in article 6 (c), enumerates the following crimes against humanity: murder, extermination, enslavement, deportation and other inhumane acts committed against any civilian population. Article 6 of the Charter concludes as follows: "Leaders, organizers, instigators, and accomplices, participating in the formulation or execution of a common plan of conspiracy ... are responsible for all acts performed by any persons in execution of such plan".

3.5 The authors concede that the violations of their rights ceased with the signature of the INF Treaty in December 1987. However, they argue that the Optional Protocol does not require that an alleged violation is still taking place at the moment that the communication is submitted. In this context they submit that the State party never conceded that there had been such a violation; nor did it take any steps with respect to any appropriate remedy. On the contrary, the Government of the Netherlands still allows the stationing of nuclear weapons on its territory and supports a NATO strategy which contemplates resort to nuclear weapons in the event of armed conflict.

3.6 The authors argue that the fact that in the present case thousands of individuals complain collectively about violations of their rights does not turn the communication into an *actio popularis*, since the very nature of the alleged violation affected all the authors simultaneously. In this context, they point to the Committee's Views in communication No. 167/1984,² according to which "[t]here is ... no objection to a group of individuals, who claim to be similarly affected, collectively to submit a communication about alleged breaches of their rights".

3.7 The authors claim that the Government of the Netherlands placed them in a situation where a real risk of a violation of their right under article 6 existed; they consider this sufficient for a finding of a violation by the Committee. In this connection, they point to recent judgements of the European Court of Human Rights³ and the Supreme Court of the Netherlands,⁴ in which it was held that the fact of merely placing someone in a situation where he or she runs a real risk of being exposed to cruel, inhuman and degrading treatment or to the death penalty constitutes a violation of articles 2 and 3 of the European Convention.

² *Ominayak v. Canada*, Views adopted on 26 March 1990, paragraph 32.1.

³ *Soering v. United Kingdom* (1/1989/161/217), judgment of 7 July 1989.

⁴ *Hoge Raad, S. v. the Netherlands*, judgment of 30 March 1990.

WFX0611
CCPR/C/47/D/429/1990
Annex
English
Page 5

3.8 The authors submit that the threat to the right to life was imposed on all of them since the day the conversion of Woensdrecht Air Base to a missile base started, and *a fortiori* after the base was ready to receive the missiles, since it is reasonable to assume that it had by then been added to the list of possible targets for nuclear attacks drawn up by the Warsaw Pact High Command.

3.9 In addition to the claim of past violations of article 6, the authors argue that they continue to be victims of similar violations in respect of the stationing or deployment of other types of nuclear weapons on Netherlands territory. These include nuclear explosives under the control of the Navy, nuclear artillery, the so-called "Lance" missiles and weaponry carried by the nuclear capable F-16 war-planes. All of these arms are stationed on bases throughout the Netherlands, and the authors point out that the characteristics of these weapons are similar to those of the cruise missiles; in particular, the missiles carried by the F-16 plane are designed for use against the same type of targets for which the cruise missiles would have been deployed.

3.10 Since the authors' case was adjudicated by the Supreme Court of the Netherlands, they claim to have exhausted all domestic remedies. They state that the case has not been submitted to another instance of international investigation or settlement.

State party's observations and authors' comments thereon:

4.1 By submission of 12 March 1992 the State party argues that the communication is inadmissible, as the authors cannot be considered to be victims of an alleged violation of the Covenant under article 1 of the Optional Protocol.

4.2 The State party submits that, since the cruise missiles were never actually deployed, no risk of an alleged violation of article 6 of the Covenant has occurred, and therefore the authors cannot claim to have been victims of a violation of this article. In this context, it argues that a mere decision cannot constitute a violation of human rights, if it is not implemented: a violation cannot be claimed if the act which is alleged to be in contravention of a human right does not take place.

4.3 The State party further argues that the communication is an *actio popularis* and as such inadmissible under article 1 of the Optional Protocol. It submits that the interests which any citizen of a State has in not being exposed to the responses of an enemy in armed conflict do not in themselves make that citizen a victim of a violation of article 6 of the Covenant. Moreover, it argues that the authors' contention that they might be called upon to cooperate in some way in deploying or using the cruise missiles is to be rejected as insufficiently plausible.

CCPR/C/47/D/429/1990

WFX0611

Annex
English
Page 6

4.4. The State party finally submits that during the domestic proceedings only the actual stationing of the 48 cruise missiles was at issue. It therefore argues that, as far as the authors contend that the mere decision to deploy cruise missiles was in itself a violation of article 6 of the Covenant, or that the presence of any nuclear weapons of any kind in the Netherlands would be a violation of article 6, domestic remedies have not been exhausted.

5.1 In his comments on the State party's submission counsel argues that the communication fulfils all admissibility criteria as enumerated in the Optional Protocol. He distinguishes between the claim concerning the Woensdrecht cruise missiles and the one regarding other nuclear weapons in the Netherlands. According to counsel, also the second claim should be deemed admissible, although it was not brought before the courts of the Netherlands. He argues that the Supreme Court's ruling in the Cruise Missile case was of a general nature; no different ruling can be expected with regard to the legality of other nuclear weapons, and a recourse to the courts would therefore be ineffective within the meaning of article 5, paragraph 2, of the Optional Protocol.

5.2 Counsel further emphasizes that the allegation does not concern the decision *in abstracto* to deploy cruise missiles, but the implementation of this decision, resulting in the active preparation for deployment. This was also the subject of the domestic proceedings. Even if this were not part of the domestic procedures, counsel argues that this part of the communication should still be declared admissible, since there is no reason to expect that the courts would decide differently with regard to the preparation for deployment than with regard to the deployment itself; therefore effective domestic remedies are said not to exist.

5.3 Counsel stresses that the communication was submitted on behalf of 6,588 individuals, who all claim to be victims of a violation of their human rights by the Netherlands. To consider the communication inadmissible as an *actio popularis*, because many individuals claim to be similarly affected by a violation, would render the Covenant meaningless for the consideration of large-scale violations of its provisions.

5.4 As regards the State party's argument that the authors cannot be considered victims of an alleged violation, counsel argues that this question should be examined on the merits, since it regards the scope and content of the Covenant. In this connection, counsel claims that, in respect of the alleged violation of article 6 of the Covenant, there is no relevant difference between the preparation of the Woensdrecht base for the deployment of cruise missiles and their actual deployment. Counsel submits that he can make available to the Committee statements of the authors, in which they explain how they were individually affected by the State party's cooperation with the deployment.

5.5 Counsel reiterates that the effects of the (preparation of the) deployment of nuclear weapons are real enough to be seriously feared, because it renders the site a target for possible nuclear attacks. In this connection, counsel argues that a real risk of a treatment that would violate the Covenant, can by itself already constitute a violation of the Covenant. According to counsel, in the interpretation of article 6 of the Covenant, a difference should be made between conventional and nuclear weapons. The authors claim that they do not have to accept the risk of being exposed to the response of an enemy when this risk is created by acts which are in themselves a violation of international law, and that this risk *in casu* gives rise to a violation of article 6. In this connection, counsel cites the Committee's decision in communication No. 35/1978.⁵

5.6 In reply to the State party's argument that the authors' contention that they might be called upon to cooperate in deploying or using the cruise missiles is not plausible, counsel refers to article 97 of the Constitution of the Netherlands, under which every citizen of the Netherlands can be required to participate in maintaining the independence of the kingdom and in the defence of its territory.

Issues and proceedings before the Committee:

6.1 Before considering any claim contained in a communication, the Human Rights Committee must, in accordance with rule 87 of its rules of procedure, decide whether or not it is admissible under the Optional Protocol to the Covenant.

6.2 The authors claim that the State party's preparations for the deployment of cruise missiles in Woensdrecht and the presence in the Netherlands of other nuclear weapons violate their rights under article 6 of the Covenant. The Committee recalls in this context its second General Comment on article 6, where it observed that "the designing, testing, manufacture, possession and deployment of nuclear weapons are among the greatest threats to the right to life which confront mankind today".⁶ At the same time, the Committee notes that the procedure laid down in the Optional Protocol was not designed for conducting public debate over matters of public policy, such as support for disarmament and issues concerning nuclear and other weapons of mass destruction.

⁵ S. Aumeerruddy-Cziffra *e.a. v. Mauritius*, Views adopted on 9 April 1981.

⁶ General Comment 14[23], adopted on 2 November 1984.

CCPR/C/47/D/429/1990

WFXU611

Annex
English
Page 8

6.3 The Committee has considered the claim of the State party that the communication is in fact an *actio popularis*. The Committee notes that, provided each of the authors is a victim within the meaning of article 1 of the Optional Protocol, nothing precludes large numbers of persons from bringing a case under the Optional Protocol. The mere fact of large numbers of petitioners does not render their communication an *actio popularis*, and the Committee finds that the communication does not fail on this ground.

6.4 The Committee next considers whether the authors are victims within the meaning of the Optional Protocol. For a person to claim to be a victim of a violation of a right protected by the Covenant, he or she must show either that an act or an omission of a State party has already adversely affected his or her enjoyment of such right, or that such an effect is imminent, for example on the basis of existing law and/or judicial or administrative decision or practice. The issue in this case is whether the preparation for the deployment or the actual deployment of nuclear weapons presented the authors with an existing or imminent violation of their right to life, specific to each of them. The Committee finds that the preparations for deployment of cruise missiles between 1 June 1984 and 8 December 1987 and the continuing deployment of other nuclear weapons in the Netherlands did not, at the relevant period of time, place the authors in the position to claim to be victims whose right to life was then violated or under imminent prospect of violation. Accordingly, after careful examination of the arguments and materials before it, the Committee finds that the authors cannot claim to be victims within the meaning of article 1 of the Optional Protocol.

7. The Human Rights Committee therefore decides:

(a) That the communication is inadmissible under article 1 of the Optional Protocol;

(b) That this decision shall be communicated to the State party, to the authors and to their counsel.

[Done in English, French and Spanish, the English text being the original version.]

PRODUCTIE 7

HARVARD STUDY TEAM REPORT

INHOUDSTAFEL

Inleiding

I) Sterftcijfers en ziektecijfers

II) De werking van het medisch systeem

III) De sanitaire toestand: de zuivering van het water en de behandeling van afvalwater

IV) Elektrische energie en de algemene gezondheidstoestand

V) Methoden

VI) Bijkomende gegevens

A) Geografische kaart van Irak

B) Grafieken

INLEIDING

Deze studie is het eerste globale en systematische onderzoek, op het werkterrein zelf, voor wat de openbare volksgezondheid in het Irak van na de Golfoorlog betreft.

Het onderzoeksteam bezocht belangrijke steden in elk gedeelte van Irak – Al Najaf, Al Zubayr, Bagdad, Basra, Erbil, Fallujah, Kerbala, Kirkuk, Mosul, Sulamaniya, en Tirkut – alsook een aantal kleinere steden in het Noorden, het Zuiden en de centrale gebieden van het land. De duur van het onderzoek behelsde een periode van negen volle werkdagen, van 28 april tot 6 mei 1991.

Het studieteam leidde zijn verschillende onderzoeken zonder inmenging van de Iraakse regering, het besliste zelf waar naartoe en wat te bezoeken. Uitgezonderd voor Basra, reisde het onderzoeksteam zonder officiële controle of begeleiding. Uitgezonderd voor het Ziekenhuis voor Besmettelijke ziekten Ebnil Qatib in Bagdad, had het team vrije toegang tot elk (vak)gebied en elke accommodatie die het wenste te bezoeken.

Deze studie levert de bewijzen van een catastrofe van de openbare gezondheid. Meer specifiek maakt ze een beraming dat, in het komende jaar, minstens 170.000 kinderen beneden de vijf jaar zullen sterven, te wijten aan de onrechtstreekse gevolgen van de Golfcrisis.

Deze grafiek stelt een stijging van 100% voor, hetzij een verdubbeling, van het sterftecijfer van kinderen en zuigelingen sinds de start van de Golfcrisis verleden jaar.

Deze ramingen zijn een minimum. Het is meer dan waarschijnlijk dat het huidige aantal sterftes van kinderen beneden de vijf jaar heel wat hoger zal zijn. Alhoewel kinderen beneden de vijf jaar het onderwerp van deze studie vormden, vermoedt men ook een sterke stijging van het sterftecijfer bij de rest van de bevolking.

De onmiddellijke oorzaak van deze sterfgevallen zijn, in de meeste gevallen, ziektes veroorzaakt door gebruik van bezoedeld water in combinatie met ernstige ondervoeding.

Deze studie bemerkt een zeer hoge graad van ernstige ondervoeding bij kinderen, van diarree en kwashiorkor. De toename in ondervoeding bij zuigelingen en kinderen is eerst en vooral te wijten aan ernstige voedseltekorten en een stijging van 10% of meer voor wat de prijs van het voedsel betreft.

De hoge graad van ondervoeding is in die mate dat de kans op hongersnood in Irak reëel is, indien de voedseltekorten niet opgeheven worden. Het stijgend aantal gevallen van ziektes, te wijten aan bezoedeld water maakt de ondervoeding er alleen nog maar erger op.

Over heel Irak zijn nu gastroënteritis, cholera en tyfus in epidemische staat. Het aantal gevallen van ziektes te wijten aan verbruik van bezoedeld water is op een plotse en brutale manier gestegen gedurende de eerste maanden van 1991, dit als gevolg van de vernietiging van de elektrische centrales noodzakelijk voor het waterzuiveringssysteem en van de opname van afval(water).

Bovendien is het vrijwel zeker dat het aantal van deze ziektes zal stijgen gedurende de zomermaanden. Zelfs wanneer ziektes te wijten aan verbruik van bezoedeld water niet te voorkomen zijn, te wijten aan de ongeschiktheid van de waterzuiveringssystemen en de systemen voor de behandeling van afvalwater, toch zouden zulke ziektes nog kunnen behandeld worden indien het Iraakse medische systeem in staat was om normaal te functioneren.

In tegenstelling tot wat de Iraakse regering en de westerse journalisten beweren, namelijk, dat de gezondheidstoestand stabiel is en verder zal verbeteren, waren de bevindingen van het studieteam dat de toestand, wat betreft de medische verzorging, hopeloos is en dat deze – tenzij de omstandigheden niet drastisch veranderen – steeds maar achteruit zal gaan in elke streek en op elk niveau.

Ondanks de korte recuperatieperiode die volgde op het einde van de Golfoorlog, is er een betekenisvol aantal van de Iraakse medische voorzieningen gesloten, in sommige streken meer dan 50%. Het gehele medische systeem zal, het komende jaar, nog verder in elkaar stuiken, te wijten aan ernstige tekorten van medicatie, apparatuur en personeel.

Het ineensinken van de levering van elektrische energie is een bepalende factor geweest in deze catastrofe van de openbare gezondheid. Zonder elektriciteit kunnen

de ziekenhuizen niet functioneren, bederven bepaalde geneesmiddelen, kan het water niet gezuiverd worden en kan het afval niet verwerkt worden.

De resultaten van deze studie zijn herlezen, gecorrigeerd en aanvaard door een aantal internationaal erkende specialisten op het gebied van de openbare gezondheid: Dr. Harvey V. Fineberg, decaan van de Harvard School of Public Health; Dr. Bernard Lown, Professor in hartziekten aan de Harvard School of Public Health; Dr. Jonathan M. Mann, Professor in epidemiologie en internationale gezondheid aan de Harvard School of Public Health; Dr. Anthony Robbins, Professor in openbare gezondheid aan de Boston University School of Public Health; en Dr. Carl E. Taylor, Professor Emeritus aan de John Hopkins University School of Hygiene and Public Health.

De Mac Arthur Foundation was het belangrijkste organisme aan de grondslag van dit onderzoek, bijgestaan door zeven andere fondsen.

Het onderzoeksteam dat Irak bezocht om informatie te verzamelen bestond uit 10 leden waaronder twee medici voor openbare gezondheid, één specialist in de openbare gezondheid, twee advocaten en vier studenten in de rechten. De meesten zijn afgestudeerden of studenten aan de Harvard School of Public Health of de Harvard Law School.

In het 1ste deel van het document worden het sterftecijfer, de ziektecijfers en de ondervoeding besproken. Het 2e deel analyseert de werking van het medisch systeem. Het 3e deel gaat dieper in op de teloorgang van de systemen voor waterzuivering en afvalbehandeling. Het 4e deel detailleert de vernietiging van Iraks systeem voor de levering van elektrische energie. Het 5e deel legt uit welke maatregelen er genomen werden om de onafhankelijkheid van het onderzoek en de betrouwbaarheid van de gegevens te waarborgen.

Bijgevoegd een laatste deel met bijkomende gegevens: een kaart van Irak, grafieken, case studies, biografieën van leden van het onderzoeksteam, en brieven van specialisten in openbare gezondheid, alsook van experts in elektrische energielevering die dit document hebben nagelezen.

D) HET STERFTECIJFER EN ZIEKTECIJFERS

Deze studie toont de catastrofale toestand van de algemene gezondheidstoestand in Irak aan. De studie besluit dat het sterftecijfer bij zuigelingen en kinderen zal verdubbelen en dat ten minste 170.000 kinderen beneden de vijf jaar zullen sterven gedurende het komende jaar, dit als gevolg van de nakomende effecten van de Golfcrisis. Dit besluit is gebaseerd op zes factoren.

Ten eerste, de sterftecijfers, verzameld gedurende bezoeken aan ziekenhuizen, geven een verhoging van het aantal doden bij zuigelingen en kinderen met twee tot driemaal.

Ten tweede, ziektecijfers, verzameld tijdens bezoeken aan medische centra, bewijzen het plotse uitbreken van epidemieën van gastroenteritis, cholera en tyfus over heel Irak in het begin van 1991.

Ten derde is er een typische stijging, gedurende de hete zomermaanden juni en juli te bemerken, van de ziektes veroorzaakt door vervuild water; met als gevolg dat de epidemieën, die enkele maanden eerder begonnen zijn, meer dan waarschijnlijk zullen verergeren.

Ten vierde, de ernstige ondervoeding, vroeger haast onbekend, is nu ruim verspreid in de pediatrie afdelingen in alle streken van het land.

Ten vijfde, het medische systeem werkt enkel op een fractie van haar vermogen van voor de Golfoorlog. Vele ziekenhuizen en openbare medische centra zijn gesloten en er zijn ernstige tekorten in medicatie, personeel en medische benodigdheden.

Ten zesde, de basisinfrastructuur voor wat betreft waterzuivering, afvalbehandeling en elektriciteitsvoorziening is maar in zeer beperkte mate operationeel. Het ziet er naar uit dat een tal van voorzieningen zodanig vernietigd werden dat herstel niet meer mogelijk is en dat volledige heropbouw noodzakelijk is.

A) Sterftecijfers

De gegevens i.v.m. het sterftecijfer bij kinderen werden verzameld in vier verschillende ziekenhuizen.

In het Centrale Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor Kinderen te Bagdad, bedroeg de kindersterfte, voor de periode januari en februari 1990, 3,9% van de opgenomen patiënten; voor de zelfde maanden in 1991 bedroeg deze 13,3%. Zie Grafiek 1. Deze grafieken werden berekend door een medicus van het studieteam, Dr. Megan Passey. Alhoewel Dr. Passey geen Arabisch spreekt, wordt er in de Iraakse medische scholen in het Engels onderwezen en zodoende zijn die welbepaalde medische dossiers, van het desbetreffende academische ziekenhuis, Engelstalig.

In de pediatrie afdeling van het Algemeen Basra Ziekenhuis was het aantal sterfgevallen voor de maanden januari tot april, 6,8% in 1990 en 12,3% in 1991. De statisticus van dienst in het Basra ziekenhuis heeft deze gegevens aangevuld.

In het El Qadisia Ziekenhuis te Bagdad was, voor dezelfde periode van vier maanden, het sterftecijfer bij patiënten onder de drie jaar 3,2% in 1990, maar steeg tot 9,7% in 1991. In dit ziekenhuis werd aan het Arabisch-sprekende teamlid, Dr. Nagib A. Armijo-Hussein, toegang verleend tot de ziekenhuisdossiers en zo kon hij zelf de gegevens eruit halen.

In het Pediatrie Ziekenhuis Erbil gaf de directeur, Dr. Jamal Jafaar, aan dat de graad van kindersterfte in het ziekenhuis zelf gestegen is van 56 per maand in april 1989 tot 150 per maand in april 1991. Ondervraagde kinderartsen te Erbil bevestigden dat, sinds het begin van de Golfoorlog, de meeste kinderen eerder thuis stierven dan in het ziekenhuis. Zodus, de grafieken die het aantal doden van het Erbil ziekenhuis in 1991 voorstellen zijn heel wat inferieur aan het totale aantal doden, zowel thuis als in het ziekenhuis.

B) Ziektecijfers

De gegeven over gastroenteritis, cholera en tyfus werden verzameld uit ziekenhuizen en openbare medische centra in al de streken van het land. De ziektecijfers zullen allicht toenemen gedurende de warmere zomermaanden.

1) Gastroenteritis

In het Centrale Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor Kinderen te Bagdad was het percentage patiënten, die leden aan gastroenteritis, 17,3% tijdens april 1990 tegen

33,9% voor dezelfde periode in 1991. Deze gegevens werden verzameld door een medicus van het team, Dr. Megan Passey. In het Centrale "Saddam" ziekenhuis heeft Dr. Passey zelf een onderzoek geleid in een afdeling van het ziekenhuis en heeft vastgesteld dat er bij de patiënten in die afdeling een overwicht van 38,2% aan gastroenteritis was. Een andere arts van het studieteam, Dr. Rob Moodie, en de specialist in openbare gezondheid van het team, Mevr. Elisabeth Benjamin, hebben patiënten van de spoedafdeling onderzocht en stelden hier ook een overwicht aan gastroenteritis vast.

Saddam Central is een academisch ziekenhuis en het meest moderne medisch centrum voor kinderen in Irak. Normaal gezien worden er in dit ziekenhuis zeer ingewikkelde en speciale gevallen behandeld. Het feit dat zulk een groot aantal patiënten behandeld worden voor gastroenteritis geeft de hoge graad van aanwezigheid van deze ziekte bij kinderen beneden de vijf jaar weer.

In de Pediatrische Klinieken van Erbil, Kirkuk en Sulamaneiya was het overwicht aan gastroenteritis bij de opgenomen kinderen respectievelijk 84%, 78% en 91% gedurende de bezoeken van het studieteam tijdens de vroege mei-maand van 1991. Zie Grafiek 2A. Het teamlid, gespecialiseerd in openbare gezondheid, Dr. Benjamin, verkreeg deze gegevens door de dokters, de verpleegsters en de familie van de patiënten te interviewen.

Mevr. Benjamin, Dr. Moodie en Dr. Armijo-Hussein hebben bij twee gelegenheden het Civiele Centrum voor Openbare gezondheid Saddam in Bagdad bezocht. Voor het begin van de Golfoorlog, was er in dit medisch centrum, met behulp van UNICIEF, een speciaal systeem voor het detecteren en controleren van besmettelijke ziekten tot stand gebracht. De leden van het onderzoeksteam onderzochten de gegevens van dit controlesysteem en kwamen tot het besluit dat gastroenteritis, van maart en april 1990 tot en met maart en april 1991, vervijfvoudigd is. Zie Grafiek 3.

Bij consultaties van ex-patiënten in de Kirkuk Pediatrische kliniek, is het percentage van gastroenteritis, bij alle aanwezige gevallen, gestegen van 17,7% in april 1990 tot 55,2% in April 1991. Deze gegevens werden door Dr. Moodie verzameld uit het ziekenhuisarchief.

2) Cholera

Alhoewel cholera in Irak een inheemse ziekte is, kwam het voor de Golfcrisis maar heel zelden voor. Nu echter, heeft cholera de epidemische staat bereikt.

Het Centrale Academische Ziekenhuis "Saddam" voor kinderen in Bagdad deelde 30 nieuwe gevallen, tijdens de laatste drie weken van april, aan het studieteam mee. De aanwezigheid van cholera in dit ziekenhuis werd bevestigd door Dr. Moodie en Mevr. Benjamin. Ze bezochten ziekenhuisafdelingen, interviewden artsen en onderzochten patiënten.

Het Al Qadisia Ziekenhuis in Bagdad deelde 30 tot 35 gevallen van cholera mee voor een week in april 1991, vergeleken met 2 tot 3 gevallen per week voor dezelfde tijd verleden jaar. Enkele weken voor de komst van het onderzoeksteam, had deze kliniek een speciale, geïsoleerde afdeling geopend voor vermoedelijke cholera-gevallen, wat de spectaculaire stijging van het aantal gevallen duidelijk aantoonde. Dr. Passey en Dr. Armijo-Hussein hebben deze afdeling bezocht en de patiënten onderzocht.

Het Civiele Openbare Gezondheidscentrum "Saddam" in Bagdad deelde 17 gevallen

van cholera mee voor april 1991, terwijl er normaal gezien voor deze periode maar weinig gevallen meegedeeld worden. Het feit dat de gevallen behandeld werden buiten het ziekenhuis, maakte het voor het onderzoeksteam onmogelijk om deze verslagen te verifiëren.

Het Kerbala Ziekenhuis deelde 10 geconstateerde en 10 vermoedelijke cholera-gevallen mee voor dezelfde periode. In Kerbala hebben Dr. Moodie en Mevr. Benjamin van de mogelijkheid gebruik gemaakt deze bevindingen te bevestigen door klinische bezoeken. Dr. Moodie verklaarde dat het uitzicht en de geur van de pediatrische afdeling een sterke gelijkenis vertoonde met gelijkaardige afdelingen tijdens de cholera-epidemie in 1985 in Sudan.

De Basra Kliniek vermoedde een aantal cholera-gevallen, maar was niet in staat dezen te bevestigen omdat benodigdheden voor laboratoria-tests niet te verkrijgen zijn. Hetzelfde onvermogen om laboratoriumtesten voor cholera uit te voeren is ook het geval bij de Openbare Gezondheidscentra Rusallah en Al Shahid Khais. Het feit dat de ziekenhuizen en de medische centra niet in staat zijn om de standaardtesten voor cholera uit te voeren geeft duidelijk blijk van het acute tekort aan ziekenhuisbenodigdheden.

De Arabisch-sprekende dokter van het onderzoeksteam, Dr. Amijo-Hussein, heeft vernomen dat dokters niet in staat waren vermoedelijke, maar niet geconstateerde, cholera-gevallen met antibiotica te behandelen. Deze achteruitgang van de gevestigde medische zorgen is ook een gevolg van een tekort aan medicatie.

Regeringen zijn er dikwijls niet zo op uit om cholera te rapporteren omdat dit de indruk zou geven van hun onvermogen om in de basisgezondheids- en sanitaire behoeften te voorzien. Het onderzoeksteam vermoedt dan ook dat hun de toegang tot het Ebnil Qatib Ziekenhuis voor Besmettelijke Ziekten was ontzegd juist om die reden, namelijk dat de regering in Bagdad niet wilde dat het team er cholera in epidemische toestand observeerde. Daarom vermoedt het team ook een hoge graad van niet meegedeelde cholera-gevallen vanwege al de andere medische centra waar hun wel toegang werd verleend om het personeel te interviewen en de medische archieven na te kijken.

3) Tyfus

Tyfus is in Irak een inheemse ziekte maar sinds de Golfcrisis is hij, over heel het land, epidemisch geworden. Het onderzoeksteam heeft dit rechtstreeks kunnen observeren en heeft een groot aantal gevallen in Bagdad, Basra, Erbil, Kerbala, Kirkuk en Sulamaniya, kunnen observeren.

In de Pediatrische Kliniek van Sulamaniya hebben Dr. Moodie en Mevr. Benjamin inzage gehad in de inschrijvingsregisters van het ziekenhuis en rapporteerden een dramatische stijging van het aantal kinderen, opgenomen voor tyfus, gedurende de maand april en de vroege meimaand 1991. Hun grafieken tonen het uitbreken van een epidemie aan. Zie Grafiek 4.

Dr. Moodie bezocht de afdeling voor besmettelijke ziekten van de Pediatrische en Verloskundige Kliniek Erbil waar 63 kinderen behandeld werden voor tyfus. Wegens een overvloed aan tyfus patiënten werd een deel van hen in een algemene afdeling geplaatst, dus niet geïsoleerd van de andere patiënten.

In elke streek van het land rapporteerden de artsen een tekort aan chloramphenicol, de standaard tyfusbehandeling. Komt er nog bij dat door het tekort aan benodigdheden deze dokters gedwongen waren tyfuspatiënten, die nog niet genezen waren en dus nog besmettelijk zijn, te ontslaan. Zulke praktijken vermeerderen de kans op spreading van deze ziekte bij de totale bevolking.

4) De ziektecijfers zullen deze zomer stijgen

De stijging van de cijfers van cholera, tyfus, gastroenteritis gedurende de maanden maart, april, en mei van 1991 is bijzonder onheilspellend. Gewoonlijk neemt men een stijging van deze ziektes, te wijten aan bezoedeld water, waar in juni en juli bij het begin van het warme zomerweer. Deze studie bewijst een plotse stijging van gevallen van deze ziektes, veroorzaakt door bezoedeld water en onverwerkt afval, reeds lang voor de gevolgen van de zomerhitte. Het is meer dan waarschijnlijk dat ziektecijfers, en bijgevolg het aantal sterfgevallen zullen toenemen gedurende de zomer.

C) Ondervoeding

Iraakse medici, ondervraagd in 15 ziekenhuizen en 7 medische centra, verklaarden dat, gedurende de laatste 10 jaar in Irak ernstige ondervoeding iets totaal ongewoons was geworden. Om de huidige graad van ondervoeding te schatten hebben Mevr. Benjamin, Dr. Moodie en Dr. Passey studies geleid in verschillende pediatrie afdelingen. In het Centraal Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor Kinderen en in de Pediatrie Klinieken Erbil, Kirkuk en Sulamaniya was de graad van ondervoeding respectievelijk 32%, 57%, 52% en 48%. Zie Grafiek 2B.

De graad van ernstige, acute ondervoeding is in dermate hoog dat alle factoren erop wijzen dat een reële hongersnood in Irak meer dan waarschijnlijk is, indien de huidige omstandigheden niet veranderen. De ziekenhuizen zijn tegenwoordig niet in staat om ondervoeding serieus te behandelen wegens acuut gebrek aan voedsel en zuigelingenvoeding. De meesten van deze kinderen zullen sterven van gastroenteritis, aan cholera of tyfus gekoppeld aan ondervoeding.

D) De meest voorzichtige schattingen voorspellen een verdubbeling van de kindersterfte

Deze studie besluit dat de huidige graad van kindersterfte tenminste verdubbeld is en dat, in het komende jaar, tenminste 170.000 kinderen zullen sterven wegens de gevolgen van de Golfcrisis.

De meest recente beschikbare schatting van de kindersterfte in Irak van voor de Golfcrisis is deze van 52 op 1000. UNICEF en WHO, "1990 Nationaal Vaccinatie-overzicht, Diarree en Ziektes van Moeder en Kind in Irak", (1990). Als men deze gegevens verdubbelt dan verkrijgt men een sterftegraad van 104 op duizend voor het Irak van na de Golfoorlog.

Deze studie schat dat, als men deze afgeleide sterftegraad toepast voor de 3,3 miljoen Iraaken beneden de vijf jaar, er reeds 55.000 bijkomende kindersterften plaatsvonden. Gebruikt men diezelfde sterftegraad voor het volgende jaar, dan zijn de bevindingen van het onderzoeksteam de volgende: ten minstens 170.000 bijkomende kindersterften wegens de nakomende gevolgen van de Golfcrisis.

In elke streek van het land rapporteerden de artsen een tekort aan chloramphenicol, de standaard tyfusbehandeling. Komt er nog bij dat door het tekort aan benodigdheden deze dokters gedwongen waren tyfuspatiënten, die nog niet genezen waren en dus nog besmettelijk zijn, te ontslaan. Zulke praktijken vermeerderen de kans op spreiding van deze ziekte bij de totale bevolking.

4) De ziektecijfers zullen deze zomer stijgen

De stijging van de cijfers van cholera, tyfus, gastroenteritis gedurende de maanden maart, april, en mei van 1991 is bijzonder onheilspellend. Gewoonlijk neemt men een stijging van deze ziektes, te wijten aan bezoedeld water, waar in juni en juli bij het begin van het warme zomerweer. Deze studie bewijst een plotse stijging van gevallen van deze ziektes, veroorzaakt door bezoedeld water en onverwerkt afval, reeds lang voor de gevolgen van de zomerhitte. Het is meer dan waarschijnlijk dat ziektecijfers, en bijgevolg het aantal sterfgevallen zullen toenemen gedurende de zomer.

C) Ondervoeding

Iraakse medici, ondervraagd in 15 ziekenhuizen en 7 medische centra, verklaarden dat, gedurende de laatste 10 jaar in Irak ernstige ondervoeding iets totaal ongewoons was geworden. Om de huidige graad van ondervoeding te schatten hebben Mevr. Benjamin, Dr. Moodie en Dr. Passey studies geleid in verschillende pediatrie afdelingen. In het Centraal Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor Kinderen en in de Pediatrie Klinieken Erbil, Kirkuk en Sulamaniya was de graad van ondervoeding respectievelijk 32%, 57%, 52% en 48%. Zie Grafiek 2B.

De graad van ernstige, acute ondervoeding is in dermate hoog dat alle factoren erop wijzen dat een reële hongersnood in Irak meer dan waarschijnlijk is, indien de huidige omstandigheden niet veranderen. De ziekenhuizen zijn tegenwoordig niet in staat om ondervoeding serieus te behandelen wegens acuut gebrek aan voedsel en zuigelingenvoeding. De meesten van deze kinderen zullen sterven van gastroenteritis, aan cholera of tyfus gekoppeld aan ondervoeding.

D) De meest voorzichtige schattingen voorspellen een verdubbeling van de kindersterfte

Deze studie besluit dat de huidige graad van kindersterfte tenminste verdubbeld is en dat, in het komende jaar, tenminste 170.000 kinderen zullen sterven wegens de gevolgen van de Golfcrisis.

De meest recente beschikbare schatting van de kindersterfte in Irak van voor de Golfcrisis is deze van 52 op 1000. UNICEF en WHO, "1990 Nationaal Vaccinatie-overzicht, Diarree en Ziektes van Moeder en Kind in Irak", (1990). Als men deze gegevens verdubbelt dan verkrijgt men een sterftegraad van 104 op duizend voor het Irak van na de Golfoorlog.

Deze studie schat dat, als men deze afgeleide sterftegraad toepast voor de 3,3 miljoen Irakezen beneden de vijf jaar, er reeds 55.000 bijkomende kindersterften plaatsvonden. Gebruikt men diezelfde sterftegraad voor het volgende jaar, dan zijn de bevindingen van het onderzoeksteam de volgende: ten minstens 170.000 bijkomende kindersterften wegens de nakomende gevolgen van de Golfcrisis.

Het feit dat deze grafiek, die een aanduiding geeft van 170.000 bijkomende kindersterften, een voorzichtige schatting (minimaal) biedt, is uit te leggen door de aandacht die er aan gastroenteritis geschonken wordt. In 1990, voor het uitbreken van de Golfoerisis, zijn er in Irak, op één jaar tijd, ongeveer 50.000 kinderen gestorven aan gastroenteritis. Gangbare ziekenhuisgegevens tonen een stijging van twee tot tienmaal van het aantal kinderen, opgenomen voor deze ziekte. Deze gegevens tonen ook een verdubbeling van de kindersterfte in ziekenhuizen, te wijten aan verschillende oorzaken, waaronder gastroenteritis.

M.a.w., ten minste twee maal zoveel kinderen worden in het ziekenhuis opgenomen voor gastroenteritis en er sterven er ten minste twee maal zoveel als vroeger. Daarom, indien er voor de Golfoerlog elk jaar 50.000 kinderen stierven aan gastroenteritis, zullen er in het komende jaar vier maal zoveel, oftewel 150.000 bijkomende kindersterften, plaatsvinden, tenzij de omstandigheden veranderen.

Om nog eens te herhalen: deze grafiek van 150.000 bijkomende doden geldt enkel voor gastroenteritis. Deze grafiek geldt niet voor sterfgevallen te wijten aan ondervoeding, ademhalingsmoeilijkheden of andere veel voorkomende kinderziektes. Vandaar dat een schatting van 170.000 bijkomende kindersterften waarschijnlijk nog laag is.

II) DE WERKING VAN HET MEDISCHE SYSTEEM

A) Voor de Golfoerisis

Nog in 1990 bezat Irak een netwerk, verspreid over heel het land, van 131 ziekenhuizen en 851 publieke gezondheidscentra die voorzagen in de basisgezondheidszorgen voor de stedelijke en de plattelandsbevolking. Dit systeem van gezondheidszorg kwam tegemoet aan meer dan 90% van de populatie. UNICEF en WGO, "1990 Nationaal Vaccinatie-overzicht, Diarree en Ziektes bij Moeder en Kind in Irak", (1990).

B) Het medische systeem vandaag

Het onderzoeksteam schat dat het Iraakse gezondheidssysteem nog maar slechts op een fractie van haar capaciteit van voor de Golfoerisis functioneert.

Iraakse dokters deelden mee dat vele ziekenhuizen en publieke gezondheidscentra ernstig toegetakeld waren, ofwel door de Golfoerlog, ofwel door de burgeroorlogen die volgden. Deze verklaringen werden ter plaatse bevestigd door het team, namelijk door inspectie van de medische accommodatie in Al Najaf, Basra, Kerbala, en Kirkuk.

Bijvoorbeeld, in Erbil, functioneren tegenwoordig slechts 5 van de 42 publieke gezondheidscentra en in Sulamaneeya slechts 6 van de 20. In Basra, zijn vandaag nog maar 5 van de 19 publieke gezondheidscentra, die voor de Golfoerlog functioneerden, open.

De publieke gezondheidscentra die nog steeds open zijn, worden overrompeld door een ongewoon hoog aantal patiënten. Bijvoorbeeld, in het Al Batein Publiek Medisch Centrum in Basra maakten de medici melding van het feit dat hun accommodatie, normaal voorzien voor 40.000 mensen, nu gebruikt wordt voor 150.000 patiënten.

De gevolgen van de oorlog en van het embargo tegen Irak

Deze overbevolking is te wijten aan de sluiting van andere medische centra, gekoppeld aan stijgingen van het aantal gevallen van gastroenteritis, cholera, tyfus en ondervoeding.

De ziekenhuizen en de medische centra hebben ook gebrek aan betrouwbaar drinkbaar water, afvalophaling en elektrische energie. Van de 16 functionerende ziekenhuizen en publieke medische centra, bezocht door het studieteam, hebben 69% ervan een ontoereikende sanitaire voorziening, te wijten aan de schade toegebracht aan de systemen voor waterzuivering en de behandeling van afval(water). Er is niet voldoende elektriciteit voor operatiezalen, voor diagnoseapparatuur, voor steriele methodes en laboratoriumbenodigdheden.

In elk bezocht centrum wist het personeel te vertellen dat er ernstige tekorten zijn aan verdovingsmiddelen, aan antibiotica, aan injectievloeistoffen, zuigelingenvoeding, injectienaalden, spuiten en verbanden. Bestaande stocks van vaccins en geneesmiddelen gevoelig aan licht zijn reeds uitgeput door het verlies van elektrische energie, nodig voor de afkoeling.

De directeur van de Pediatrische Kliniek Erbil rapporteerde dat medicatie, normaal voorzien voor één maand, over vier maanden verdeeld moest worden. De directeur zei ook dat de gewone gang van zaken in het ziekenhuis zo geworden is dat men enkel van dag op dag verdeeld worden.

In Bagdad was het de gewoonte dat de apotheek van het Yarmouk Algemeen Ziekenhuis dagelijks open was om de voorschriften voor chronische ziekten in orde te brengen. Nu is ze enkel nog maar twee dagen per week geopend.

Vele medische centra hebben te kampen met een tekort aan personeel. De Pediatrische Kliniek Erbil heeft twee derde van haar dokters en de helft van haar verplegend personeel verloren. Het studieteam heeft bemerkt dat de Iraakse gezondheidswerkers in zeer moeilijke omstandigheden werken, met beperkt materiaal en een verminderde capaciteit om medische zorgen te verschaffen dat terwijl de kans op sterfte, over heel het land, geweldig toeneemt.

III) DE SANITAIRE TOESTAND: WATERZUIVERING EN BEHANDELING VAN HET AFVALWATER

Zowel het sterfecijfer als de ziektecijfers beschreven in het 1e deel, als de teloorgang van het medische systeem, beschreven in het 2e deel, zijn een zeer goede weerspiegeling van de enorme tekortkomingen op het gebied van hygiënische verzorging en wel op twee belangrijke gebieden: waterzuivering en behandeling van afvalwater.

A) Waterzuivering

Het totale systeem van waterzuivering en -toevoer, in Irak, steunt op elektriciteit. Men heeft elektriciteit nodig om energie te leveren aan installaties voor behandeling van water en om het ganse land van water te voorzien. Door de vernietiging van deze elektrische centrales tijdens de Golfoorlog, werden de systemen voor waterzuivering en -toevoer, in Irak, als het ware buiten activiteit gezet. Alhoewel enkele installaties voor waterzuivering nu terug operationeel zijn, is er toch nog in een groot deel van Irak gebrek aan drinkbaar water.

B) Behandeling van afvalwater

Net zoals het waterzuiveringssysteem, steunt het systeem voor afvalwaterbehandeling in Irak geheel en al op elektriciteit. Afvalcentrales pompen het afval van woningen en bedrijven, behandelen ruw afval, en deponeren het verwerkte afval in de rivieren. Door de buiten werking gestelde elektrische centrales, stapelt het onverwerkte afval zich op ofwel in woningen en op straat ofwel vloeit het in de Tigris, de Eufraat en andere rivieren.

In Bagdad zijn er twee installaties voor afvalwaterbehandeling die Bagdad en omgeving voorzien. Een student in de rechten, lid van het studieteam, die Arabisch spreekt, Mevr. Sarah Leah Whitson, heeft deze installaties bezocht en de ingenieurs ter plaatse ondervraagd.

Gedurende de eerste week van de Golfoorlog hebben deze beide installaties hun activiteiten stopgezet door een tekort aan elektriciteit; de enige mogelijkheid die ze hadden was dus onbewerkt afval rechtstreeks in de Tigris te storten. Wat later tijdens de oorlog werd één van beide installaties gebombardeerd en volledig vernietigd. De overblijvende centrale, die ongeveer 50% van de afval van de streek behandelt, heeft, dankzij het hervatten van enige elektrische energietoevoer, een deel van haar activiteiten kunnen hervatten. Toch blijft men een groot deel van Bagdads afval in de Tigris storten, hetgeen het drinkwater van de dichtbevolkte streken van Zuid-Irak verontreinigt.

In Bagdad, Basra en Kirkuk heeft het studieteam verschillende aangrenzende straten bevuild met onaangenaam ruikend en onhygiënisch afval en ander stort, opgemerkt. De kinderen wandelden en speelden in verontreinigde, stilstaande waterplassen. Het ophalen van het huisvuil was er ook niet meer bij wegens een tekort aan brandstof voor de voertuigen, wat voor gevolg heeft dat de straten helemaal onder afval bedolven zijn.

IV) ELEKTRISCHE ENERGIE EN OPENBARE GEZONDHEID

A) De vernietiging van het energiesysteem in Irak

20 centrales leveren al de elektrische energie voor Irak. Deze centrales zijn met elkaar verbonden door een netwerk van hoogspanningslijnen van 400 kilovolt. Voor de Golfoorlog bezat Irak een capaciteit van ongeveer 9.000 megawatt.

Dit systeem werd buiten werking gesteld door de bombardementen tijdens de Golfoorlog. Gedurende de eerste dagen van de oorlog werden 13 van de 20 Iraakse elektriciteitscentrales buiten werking gesteld of vernietigd. Bij het einde van de oorlog waren nog slechts twee centrales van het land in werking, met een productie van minder dan 4% van het vooroorlogse totaal. Zelfs vandaag nog, maanden na het einde van de oorlog, bereikt de elektrische productie, ruw geschat, slechts 23% van het vooroorlogse niveau, ondanks de prioriteit die men geeft aan het herstel van het elektrische productiesysteem. Zie Grafiek 5.

De Iraakse ingenieurs voorspellen dat voor volgend jaar een klein gedeelte van de elektriciteitstoevoer hersteld zal zijn. Heel wat productieapparatuur werd vernietigd zonder mogelijkheid tot herstel en zal totaal herbouwd moeten worden. Beschadigde apparatuur kan enkel hersteld worden door het wegnemen van stukken van andere elektrische centrales, omdat de economische sancties de invoer van nieuwe wisselstukken verhinderen.

B) De link tussen elektrische energie en openbare gezondheid

In Irak kan men een link leggen tussen elektrische energie en openbare gezondheid. Zonder elektriciteit kan het water niet gezuiverd worden, kan het afval niet behandeld worden, ziektes veroorzaakt door bezoedeld water verspreiden in snel tempo en de ziekenhuizen zijn niet in staat om genezing te bieden voor gangbare ziektes.

De stijging van het sterftecijfer en de ziektecijfers (1e deel), de teloorgang van het medische systeem (2e deel) en de buiten werking gestelde systemen voor waterzuivering en afvalbehandeling (3e deel) zijn bijgevolg allen verbonden met de vernietiging van het systeem voor elektrische energietoevoer in Irak tijdens de Golfoorlog.

C) Toegangsmogelijkheden en gebruikte methodes

De algemeen directeur van de Iraakse Openbare Elektriciteit ging ermee akkoord niet-gesuperviseerde toegang te verlenen aan alle Iraakse elektrische installaties. Het studieteam was in staat 11 elektriciteitscentrales en 10 tussenstations te bezoeken in alle streken van Irak.

Er werd gebruik gemaakt van een gestandaardiseerde vragenset om, in de centrales, de directeurs, de ingenieurs, de technici en de bewakers te interviewen. De leden van het studieteam kwamen ter plaatse zonder voorafgaande verwittiging en interviewden telkens eerst de bestuurder met de hoogste functie, op dat moment beschikbaar. Dan maakten de teamleden een rondrit om de apparatuur te bekijken, interviewden apart ingenieurs en technici en namen foto's om de ernst van de vernieling te documenteren. Grafiek 6 geeft een samenvatting van, hoe bij elke installatie, informatie werd verzameld.

In geen enkel geval werd informatie uit één bron als geldig aanvaard. Verklaringen van personeel van de centrales betreffende de beschikbaarheid van elektriciteit werden ook geverifieerd en aan bijkomende bevestiging onderworpen door bezoeken aan toevallig uitgekozen woningen uit de streek.

Deze gegevens en resultaten werden nagelezen door experts op het gebied van elektrische energie van de Massachusetts Institute of Technology.

D) Noord-Irak

1) Samaraa

Mevr. Sarah Leah Whitson bezocht de Samaraa-centrale en heeft er een productie-ingenieur, Dhian Salih Madhi, en een technicus geïnterviewd, alsook het archief van de centrale onderzocht.

Samaraa bezit drie productie-eenheden met elk een capaciteit van 20 megawatt. Op 7 februari werd de centrale geraakt door raketten die de productiecapaciteit totaal vernietigden. De ingenieurs schatten dat het twee jaar in beslag zal nemen alvorens de normale activiteiten te kunnen hervatten.

2) Dibbis

Mevr. Julia Devin en Mr. Roger Normand bezochten de Dibbis-centrale en interviewden er de ingenieurs. De installatie bezit 10 productie-eenheden, waarvan vier op stoom en zes op gas werken, en was de enige bevoorradere voor de waterzuiveringsinstallatie van Kirkuk.

Dibbis werd door raketten geraakt en gebombardeerd op 20, 23, 24 en 27 januari. Al de 10 produktie-eenheden werden beschadigd, alsook het administratieve gedeelte van het gebouw, het engineering en technische gedeelte, de controlekamer, het magazijn en de opslagtanks.

Geen enkele van de vier, op stoom werkende, eenheden en misschien alleen twee van de op gas werkende eenheden kunnen hersteld worden. Ontbrekende gedeelten, die men nodig heeft uit het buitenland, zijn nog steeds niet te verkrijgen door aanhoudende economische sancties.

3) Beiji

Mevr. Devin en Mr. Normand hebben ook de grootste centrale van Irak, Beiji, bezocht, waar ze de directeur van de centrale, Abdul Samat, en twee ingenieurs interviewden.

Op 17 januari hebben geallieerde vliegtuigen metalen netten op Beiji neergelaten, wat een kortsluiting van het elektrische netwerk van de centrale veroorzaakte. Op 18 januari werden de produktie-eenheden van de centrale door raketten geraakt en beschadigd en een substation van 400 kilowatt werd vernietigd.

Op 17 januari stopten de zes produktie-eenheden van Beiji elke activiteit. Eenheid zes hervatte de produktie op 31 maart; eenheid twee op 5 april; eenheid vijf op 10 april; en eenheid één op 13 april.

Tweederde van Beiji's produktiecapaciteit van 1.320 megawatt is nu hersteld.

4) Mulla Abdulla

Tenslotte, hebben Mevr. Devin en Mr. Normand ook Mulla Abdulla bezocht, een op gas werkende centrale met een produktie van 240 megawatt. Ze interviewden de directeur van de centrale en een ingenieur.

Deze centrale draaide op volledige capaciteit na het begin van de Golfoorlog totdat op 7 februari geallieerde vliegtuigen bommen afwierpen en de pijplijnen voor brandstoftoevoer vernietigden, wat de produktiecapaciteit tot 110 megawatt herleidde. Op 17 februari waren de brandstofpijplijnen totaal gebombardeerd wat de sluiting van de centrale veroorzaakte. Op 3 maart hervatte Mulla Abdulla haar totale activiteit.

E) Centraal-Irak

Mr. Normand bezocht drie centrales in Centraal-Irak.

1) Musayib

In Musayib, 70 kilometers ten Zuiden van Bagdad, interviewde Mr. Normand de afgevaardigde bestuurder van de centrale, Mohsen Taher, een onderhoudsingenieur en een technicus.

Musayib is de tweede grootste elektriciteitscentrale in Irak. Ze heeft vier op stoom werkende produktie-eenheden die elk een capaciteit van 220 megawatt hebben. Op 17 januari, werden drie van de vier eenheden vernietigd, één werd beschadigd, en het 400 kilovolt substation werd vernietigd. Het resultaat van deze aanval was dat de centrale

De gevolgen van de oorlog en van het embargo tegen Irak

haar activiteiten stopzette. Op 26 januari vernietigden raketten de installatie voor waterzuivering van de centrale.

Zoals gezegd, werden de eenheden één, twee en drie vernietigd. De ingenieurs hopen eenheid vier te herstarten met weggenomen delen van andere installaties. In de periode gaande van 17 januari tot 31 maart was er helemaal geen energielevering in de Musayib streek.

2) Taji

Op de Taji-centrale, gelegen in de buitenwijken van Bagdad, interviewde Mr. Norman de directeur van de centrale, Kathim Farhan, en een technicus.

Taji is een op gas werkende centrale, die normaal gezien gebruikt wordt tijdens piekmomenten. Ze bezit zeven op gas werkende produktie-eenheden, elk met een capaciteit van 20 megawatt. Op 17 januari hebben geallieerde vliegtuigen metalen netten op Taji laten neerdalen, wat een kortsluiting van het elektrisch netwerk van de centrale veroorzaakte. Op 19 januari werd de centrale geraakt door raketten en fragmentatiebommen. De raketten hebben de controle- en de radiokamer en het administratieve gedeelte van het gebouw zeer ernstig beschadigd. De fragmentatiebommen hebben zowat overal op de centrale beschadiging toegebracht, de zeven op gas werkende eenheden inbegrepen, en veroorzaakten brand in het systeem dat de brandstof verdeelt.

De op gas werkende eenheden, de eenheden 1 tot 6, zijn zodanig beschadigd dat herstel onmogelijk is. De ontbrekende gedeelten voor eenheid zeven kunnen niet verkregen worden omwille van de sancties.

3) Doura

Mr Normand bracht ook een bezoek aan de Doura-centrale in Bagdad. De centrale was niet in werking en enkel het bewakingspersoneel was aanwezig. Hij nam interviews van twee nachtwakers die getuigen waren van de bombardementen op de centrale.

Op 17 januari hebben geallieerde vliegtuigen metalen netten op Doura neergelaten, wat een kortsluiting van het elektrisch net veroorzaakte. Op 18 januari vernietigden raketten de eenheden 1, 2 en 4, en beschadigden eenheid 4. De centrale werd in januari nogmaals vier maal geraakt, wat de vernietiging van eenheid 4, het administratieve gedeelte van het gebouw, de controlekamer, en het elektrisch netwerk veroorzaakte. Arbeiders hebben het puin opgeruimd, maar men heeft niet geprobeerd de centrale te herstellen, omdat de eenheden zo ernstig beschadigd waren dat wisselstukken uit het buitenland vereist zijn.

F) Zuid-Irak

Mevr. Devin en Professor James Thompson bezochten twee centrales in Zuid-Irak.

1) Al Hartha

In de op stoom werkende elektriciteitscentrale Al Hartha in Basra hebben ze de hoofdopzichter, Yaarub Jassim, de produktiedirecteur en twee ingenieurs geïnterviewd. Al Hartha is de grootste energieproducerende centrale uit het Zuiden.

Haar vier op stoomgeneratoren produceren elk 200 megawatt. Op 17 januari hebben raketten al de vier op stoom werkende eenheden, het brandstofstation, de waterverwerkingsinstallatie van de centrale, de pompen voor afkoeling en distributie van het water, de elektrische centrale en het administratieve gedeelte van het gebouw geraakt. De gehele centrale was ernstig beschadigd en heeft haar activiteiten stopgezet. Op 7 februari hebben raketten de opwekkingseenheden en de opslagtanks voor brandstof en water opnieuw geraakt. Vervolgens werd de centrale nog 11 maal geraakt, de laatste aanval vond plaats op 28 februari, de dag van het staakt-het-vuren.

Tot 1 april kon Al Hartha geen gebruikmaken van haar twee op diesel werkende reserve-eenheden door een gebrek aan wisselstukken. Ingenieurs zeggen dat men niet met de wederopbouw kan starten tenzij de sancties opgeheven worden, en zelfs nog in dat geval zou de wederopbouw een jaar in beslag nemen.

2) Najiba

Op de Najiba-centrale hebben Mevr. Devin en Professor Thomson Ali Maysoon, ingenieur en hoofd van de technische dienst, geïnterviewd. Najiba, dat Basra bevoorraadt, heeft twee opwekkingseenheden, elk met een capaciteit van 100 megawatt. De centrale zelf werd niet geraakt. Wel werd op 17 januari de belangrijkste waterpijplijn naar de centrale zwaar beschadigd werd, zodat de centrale ophield met te functioneren. Begin februari was de waterpijplijn nog maar voor de helft hersteld, zodat de centrale nu beneden haar capaciteit functioneert.

V) METHODEN OM DE ONAFHANKELIJKHEID EN BETROUWBAARHEID TE VERZEKEREN

A) Onafhankelijkheid t.o.v. de Iraakse regering

Ons bewust van het feit dat vorige buitenlandse bezoekers dikwijls werden geleid door officiële personen van de Iraakse regering, heeft het studieteam veiligheidsmaatregelen ingebouwd om de onafhankelijkheid van het onderzoek te verzekeren. Vooraleer naar Irak te komen heeft het studieteam gevraagd – en haar eis werd ingewilligd – niet onderworpen te zijn aan de beperkingen opgelegd aan buitenlandse journalisten en dat ze in staat zouden zijn vrij rond te reizen in het land, zonder gouvernementele begeleiding.

Op twee uitzonderingen na, heeft het studieteam steeds gewerkt zonder tussenkomst of toezicht van de regering. Ten eerste, in Basra, waar de plaatselijke autoriteiten officiële regeringsbegeleiding eisten, bleef het studieteam toch voor zichzelf beslissen wat te zien en waar naartoe. Dr. Passey, die Basra bezocht, kreeg te horen dat begeleiding noodzakelijk was voor haar eigen veiligheid. Ten tweede, zoals reeds vroeger gezegd was, werd ons de toegang tot het Ebnil Qatib Ziekenhuis voor Besmettelijke Ziekten in Bagdad ontzegd.

Overal elders was het studieteam in staat zich vrij te bewegen zonder enige begeleiding of beperking en kon het zelf de plaatsen te kiezen die het wilde bezoeken om onaangekondigd ergens aan te komen, interviews af te nemen en aan observatie te doen. Komt er nog bij dat het studieteam enkel gebruik maakte van de diensten van onafhankelijke, niet door de regering gezonden tolken en chauffeurs.

B) Methodologie om de het sterftcijfer, de ziektecijfers en de werking van het medische systeem vast te stellen

Alvorens in Irak aan te komen heeft het team een aantal methodologische opties uitgewerkt. Door de zeer beperkte gelegenheid die er was om met de mensen in het land zelf voor de aankomst te communiceren, en door de algemene toestand in het binnenland zelf, was het onmogelijk om op voorhand te bepalen welke methode men zou gebruiken.

1) Sterftcijfer en ziektecijfers

Het studieteam bezocht 19 medische centra in Bagdad, Kerbala, El Zubayr, Erbil, Kirkuk, Mosul en Sulamaniya. Zie Grafiek 7. In elke stad interviewde het studieteam de ziekenhuisdirectie, de dokters, het medische personeel, patiënten en de families van patiënten. Het onderzoeksteam maakte ook gebruik van de ziekenhuisarchieven, van persoonlijke dossiers van patiënten en van hun eigen observaties om sterftcijfers en ziektecijfers vast te stellen. Waar dat mogelijk bleek, werden gegevens verzameld door een bepaalde methode, gecontroleerd door een andere werkwijze. Grafiek 8 geeft per instelling aan hoe de sterfte- en ziektecijfers verzameld werden.

Het studieteam heeft ook haar eigen onderzoeken gedaan in afdelingen van vier ziekenhuizen. Elke patiënt werd onderzocht. De leeftijd, het geslacht, het gewicht, de opnamediagnose, het feit of de patiënt al dan niet aan acute ondervoeding leed, werden geregistreerd. In de Pediatrische Klinieken van Sulamaniya en Kirkuk heeft het studieteam al de kinderen in het ziekenhuis onderzocht; in de Pediatrische Kliniek van Erbil werden al de kinderen in drie van de vijf algemene kinderafdelingen onderzocht; in het Centraal Academisch Ziekenhuis "Saddam" voor kinderen in Bagdad werd één kind op vijf in elke afdeling onderzocht.

Er waren een aantal moeilijkheden gerezen bij het bekomen van informatie. Alhoewel het personeel in de meeste ziekenhuizen zeer behulpzaam was, waren ze niet altijd in staat de medische archieven te leveren. Vele archieven zijn verloren gegaan door plundering, roof en beschadiging tijdens de burgerconflicten. Komt er nog bij dat de classificatie van de archieven dikwijls beneden peil was. Bijvoorbeeld, diagnoses van tyfus, cholera en ondervoeding werden dikwijls niet apart geklasseerd, maar gewoonweg bij de algemene rubrieken gestoken. Bovendien werd ondervoeding helemaal niet geregistreerd, zodat de cijfers ervan constant onderschat werd in de ziekenhuisarchieven.

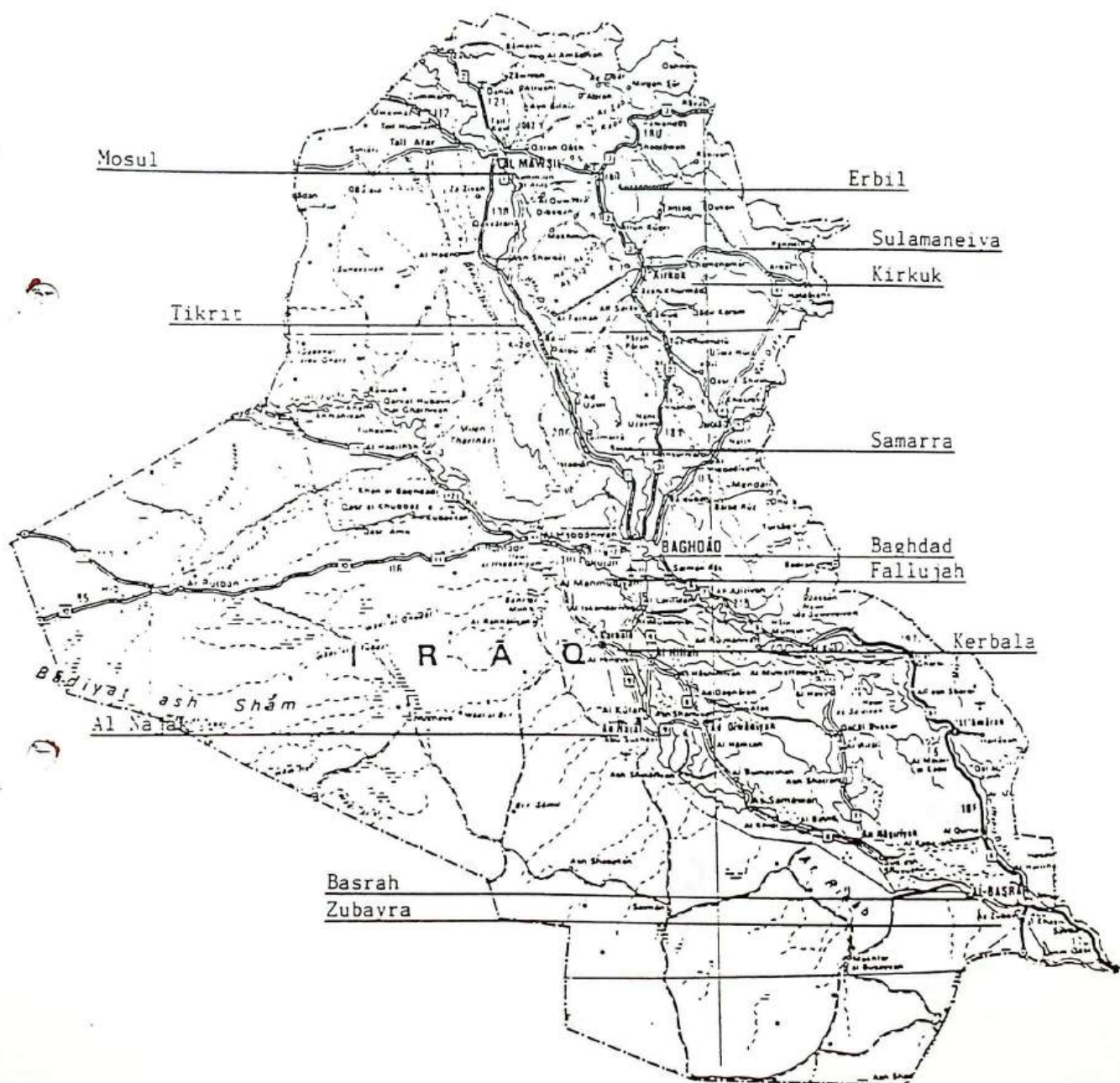
2) De werking van het medische systeem

Er werd een enquête voor de medische centra uitgedokterd die tot doel heeft de werking van het medische systeem in te schatten. Zie Grafiek 9. Deze enquête werd gebruikt om het personeel te interviewen. Telkens wanneer het mogelijk was werd de informatie, verzameld door de enquêtes, geverifieerd door rechtstreekse observatie, door discussies met andere leden van het personeel en patiënten, of door informatie uit de medische dossiers te halen.

C) Voedselprijzen

Het onderzoeksteam nam een steekproef van de voedselprijzen door markten te bezoeken in elke stad van de belangrijkste gebieden. De werkwijze van deze steekproef wordt weergegeven door Grafiek 10.

De gevolgen van de oorlog en van het embargo tegen Irak

Admission Mortality Rate Saddam Central Pediatric Hospital CHILDREN UNDER 5

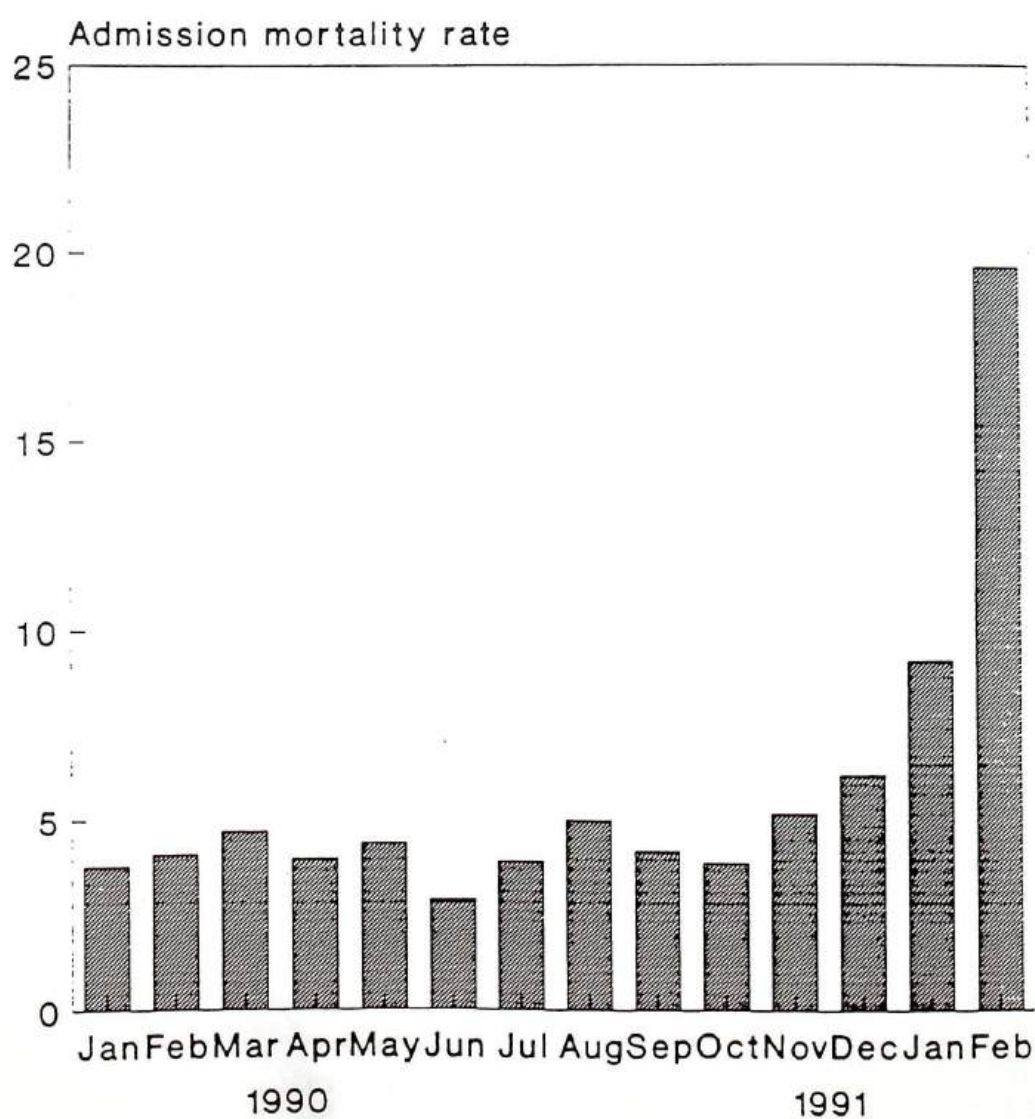

TABLE 1

PEDIATRIC INPATIENTS - IRAQ

% GASTROENTERITIS CHILDREN UNDER 5

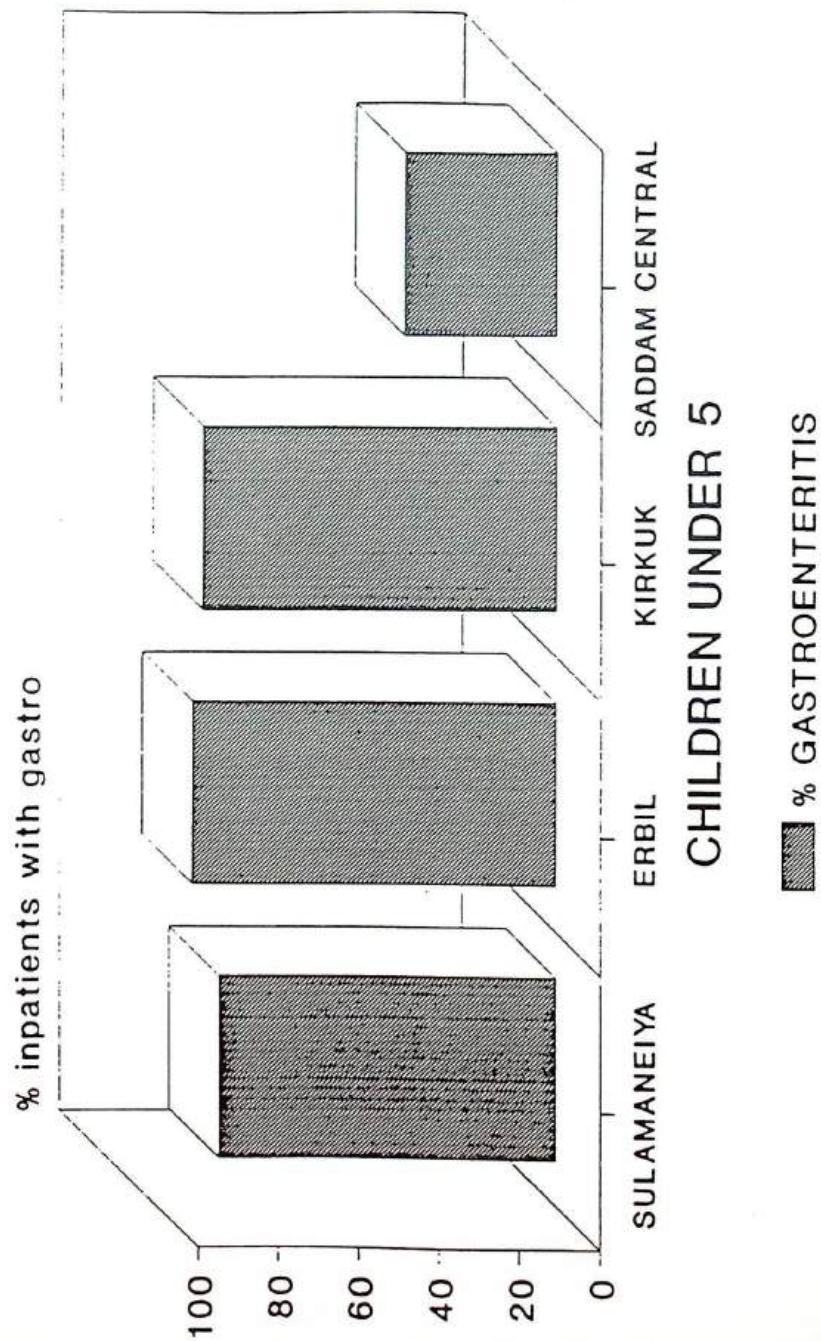

TABLE 2a

PEDIATRIC INPATIENTS - IRAQ SEVERE MALNUTRITION IN CHILDREN UNDER 5

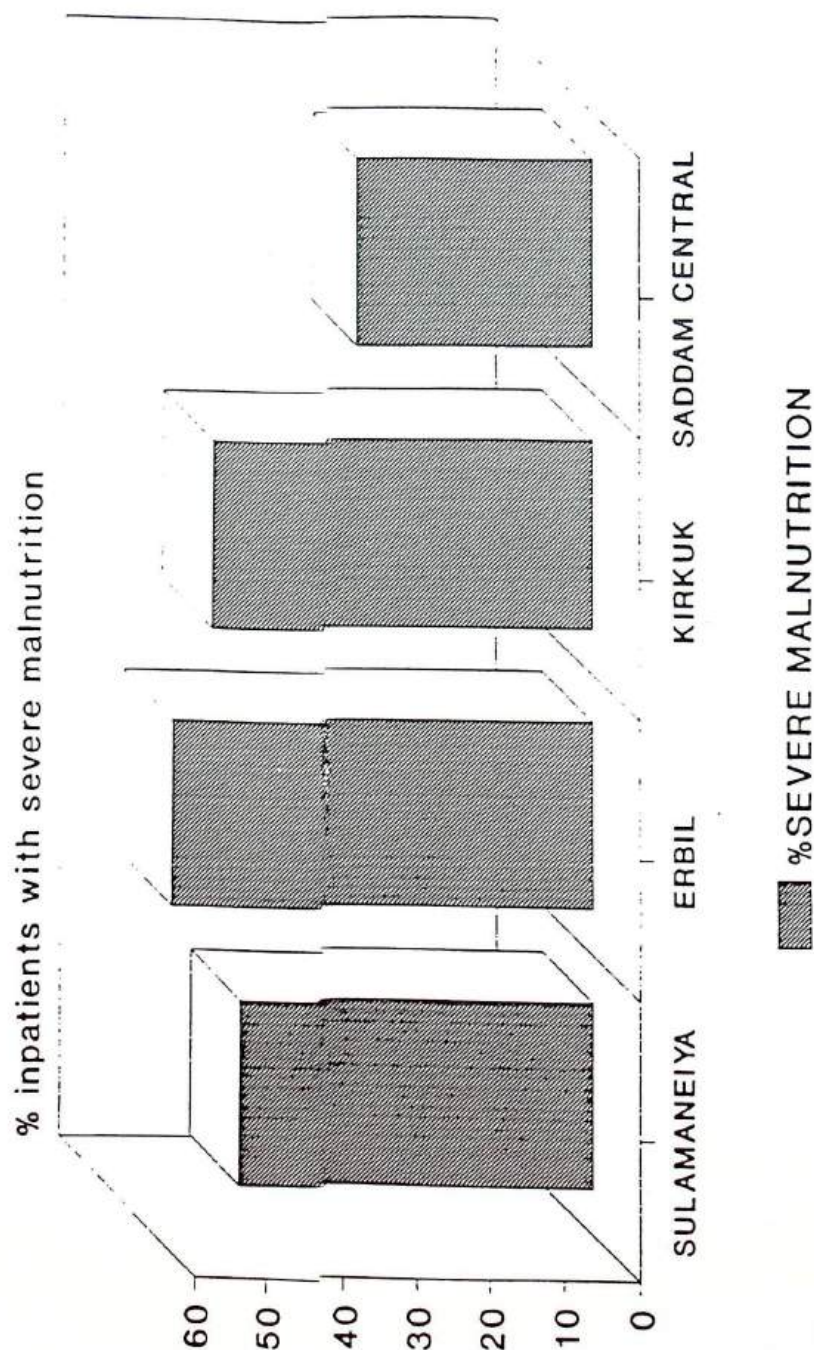

TABLE 2b

De gevolgen van de oorlog en van het embargo tegen Irak

HEALTH CENTRE SADDAM CITY BAGHDAD NEW CASES GASTROENTERITIS

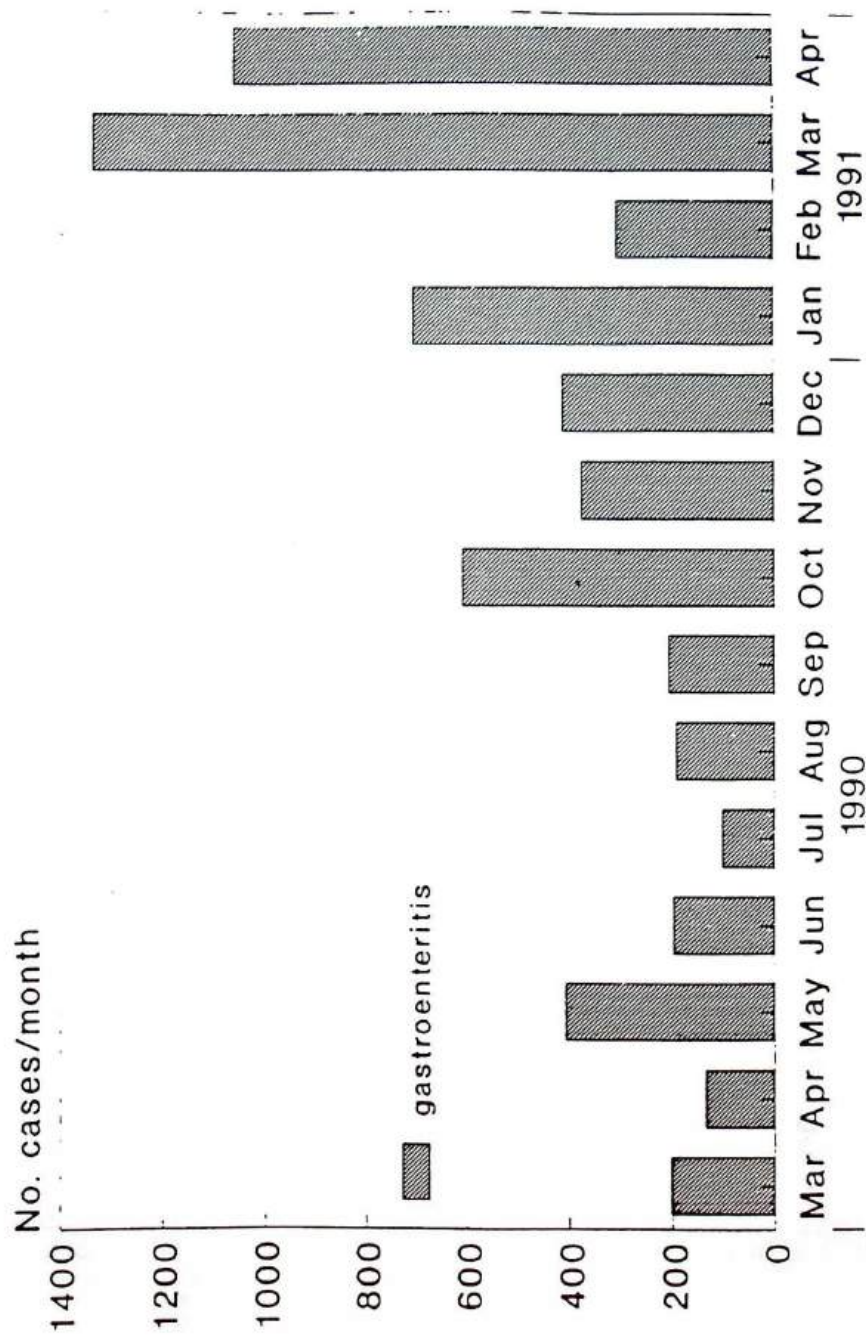

TABLE 3

SULAMANEIYA PEDIATRIC HOSPITAL NEW CASES OF TYPHOID APRIL-MAY 1991

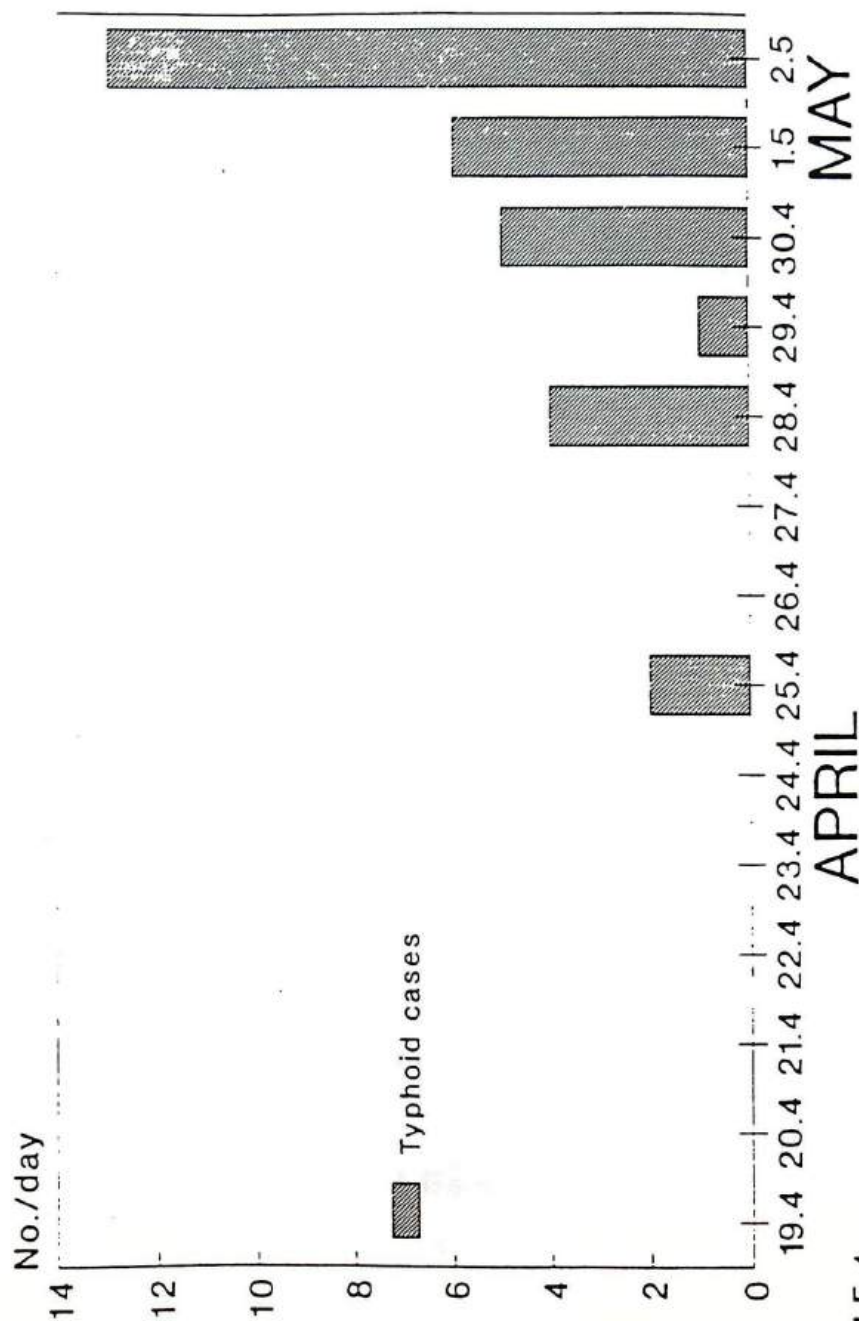
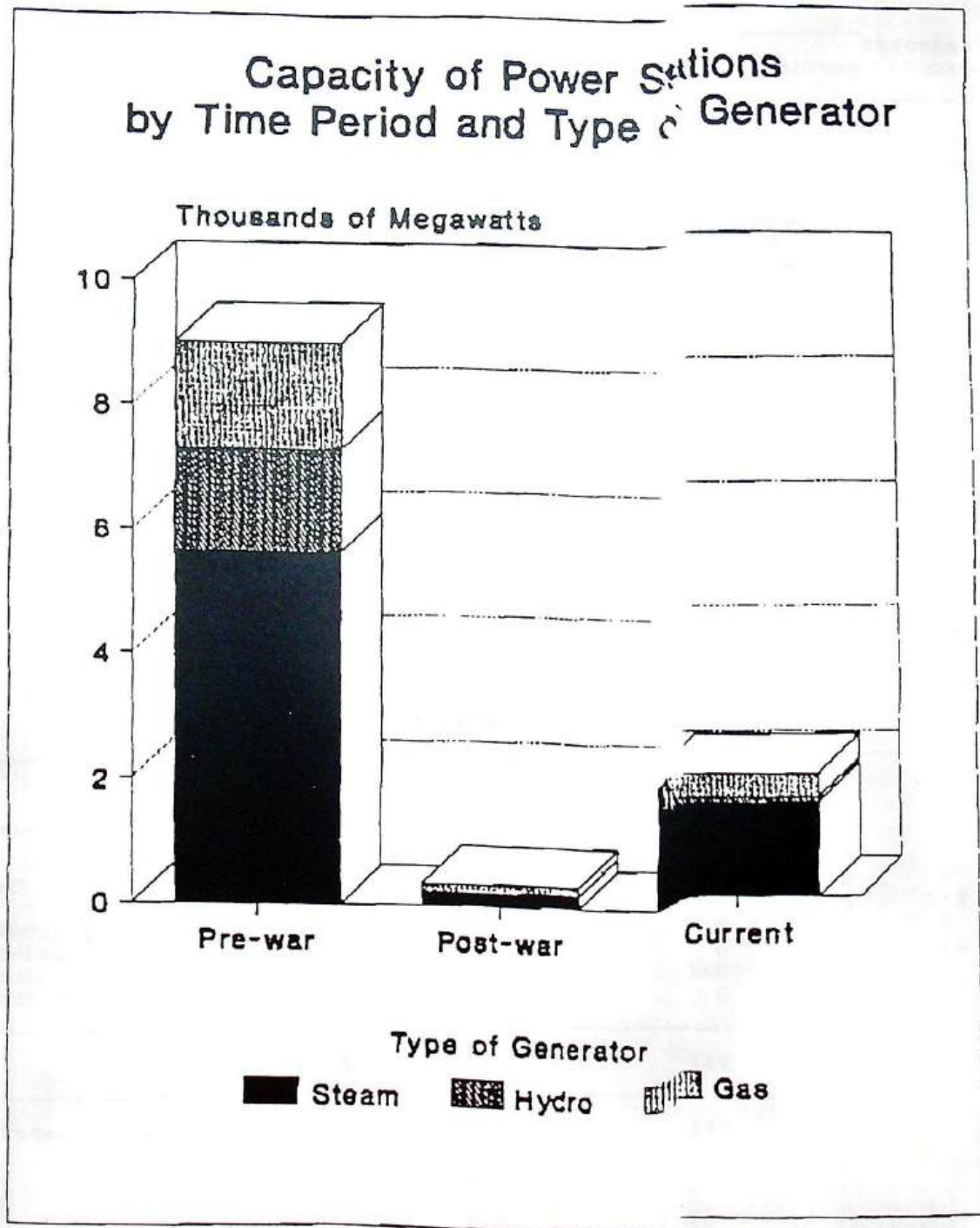

TABLE 4

TABLE 5

De gevolgen van de oorlog en van het embargo tegen Irak

TABLE 6

Electrical System's Prewar, Postwar and Current Outputs

Output (Megawatts)

Generator	Visited	% Damage	Period Hit	Pre-war	Post-war	Current	Information Source
TECH							
Al Dhoura	yes	100%	1st days	880	0	0	V
Baghdad South	no	75%	1st days	880	0	220	R/E
Al Musayib	yes	100%	1st days	880	0	0	V
Al Fajr	yes	50%	1st days	1320	0	880	V
Al Babbis	yes	100%	1st days	285	0	0	V
Al Fartha	yes	100%	1st days	800	0	0	V
Al Jabia	yes	0%	Not	200	1-200	1-200	V
Al Siriyah	no	25%	Early Feb	400	0	200	R/E
Total	6/8		6/8-1st days	5645	200	1500	
HYDRO							
Saddam Dam	no	100%	1st days	808	0	0	R/E
Sanaraa Dam	yes	100%	Early Feb	60	0	0	V
Dokhan Dam	no	75%	Early Feb	400	0	0	R/E
Haditha Dam	no	75%	1st days	220	0	0	R/E
Durbandokhan Dam	no	0%	Not	160	0	80	R/E
Total	1/5		2/5-1st days	1648	0	80	
TECH							
Taji	yes	100%	1st days	140	0	0	V
Al Najaf	yes	100%	1st days	240	0	0	V
Mosul	no	100%	1st days	240	0	0	R/E
Al la Abdulla	yes	25%	Mid Feb	240	0	240	V
Alhorulghair	no	100%	1st days	360	0	0	R/E
Salaheddin	yes	0%	Not	140	140	140	V
New Baghdad	no	100%	1st days	360	0	0	R/E
Total	4/7		5/7-1st days	1720	140	380	
Grand Totals	11/21	11=100%	13-1st days	9013	340	1960	
		3= 75%	4=later				
		1= 50%	3=not hit				
		2= 25%					
		3= 0%					

Uiteenzetting van Ramsey CLARK, voormalig minister van Justitie van de Verenigde Staten 15 juni 1991

De start van de bombardementen op Irak werd zodanig gepland dat hij zou samenvallen met het begin van de nieuwsuitzending op de Oostkust van de VS. Deze nieuwsuitzending begint gewoonlijk met de belangrijkste gebeurtenissen van het moment opdat die zouden kunnen gevolgd worden door de 30 à 40 miljoen Amerikanen die 's avonds naar het nieuws kijken. Onze coalitie tegen de interventie van de VS in het Midden-Oosten hield toen een belangrijke manifestatie in een theater van 5th Avenue te New York waar het nieuws dat de bombardementen gestart waren, ons bereikte. Het was toen 16 januari, omstreeks 18 uur in New York. Die avond ben ik na mijn toespraak naar huis gegaan en heb ik nog tot diep in de nacht naar het nieuws geluisterd. Ik kwam vlug tot het besef dat indien de rapporten uitgegeven door de pers van het Pentagon (want alle informatie kwam van daaruit) min of meer juist waren, het aantal burgerslachtoffers groot zou zijn. Ik herinnerde mij natuurlijk hetgeen generaal Dungan in september verklaard had, verklaringen die tot zijn ontslag geleid hebben: "Onze lucht bombardementen zullen onder meer het hart van Bagdad vernietigen". Toen ik na twee dagen het aantal raids vernomen had – tot dan toe 3.500 vluchten, zowat twee per minuut dus – en toen ik het aantal gedropte bommen had ingeschat en gelokaliseerd in een gebied dat lag tussen Koeweit dat niet onderworpen was aan hevige bombardementen, Zuid-Irak waar de militairen quasi afwezig waren in de steden; en toen ik besepte dat het totaal van de bombardementen de kracht van de bom op Hiroshima overtrof, besloot ik de ambassadeur van Irak bij de Verenigde Naties, M. Al-Anbari, die ik nooit eerder ontmoet had, aan te spreken. Ik vertelde hem dat het volgens mij een dwingende noodzakelijkheid was dat zijn regering toelating zou geven aan Amerikaanse televisiezenders om de burgerslachtoffers te filmen, dat dit de enige manier was om mensenlevens te redden.

Ik heb jarenlang getracht Amerikaanse TV-zenders in Vietnam binnen te krijgen tijdens de oorlog in Vietnam en ik ben daar uiteindelijk in geslaagd. Ik heb zelfs één TV-zender moeten uitkiezen want de Vietnamese regering ging niet akkoord met een regeling van het stellen van een gemeenschap waarbij onze 3 belangrijkste TV-zenders één enkele camera hadden mogen gebruiken en de videocassettes onder elkaar moesten verdelen.

Ik besepte toen dat er wel enig verzet kon opduiken tegen het binnenlaten van buitenlandse zenders die niet steeds geloofwaardig klinken en dat de aanwezigheid van buitenlandse zenders eventueel verboden zou kunnen zijn. Ik heb toen de toelating

gevraagd om er zelf naar toe te gaan met een TV-ploeg van mijn keuze. Binnen de 72 uur kreeg ik antwoord: ik had toelating verkregen om naar Irak te gaan. We hebben toen meteen een ploeg van drie mensen samengesteld die mij zou vergezellen: John Halpert heeft documentaires gemaakt over Vietnam, Mozambique, El Salvador, Peru, Namibië en een tiental andere plaatsen. Hij heeft 7 'Emmys' in de wacht gesleept, hetgeen de grootste verdienste is voor informatieve documentaires op televisie. Hij had een contract met NBC, het nationale TV-station, één van onze drie belangrijkste zenders, dat zijn reis bekostigd heeft. Hun bedoeling was hoogstwaarschijnlijk al zijn materiaal te gebruiken; daarnaast hadden we een fotografe, een moedige jonge vrouw die gedurende verscheidene maanden foto's gemaakt heeft in Afghanistan en in andere gelijksoortige plaatsen tijdens vijandelijkheden; uiteindelijk hadden we een Iraaks-Amerikaan, een sympathiek persoon die voor ons een kostbare hulp geweest is, daar hij geboren en opgegroeid is in Basra en familie had in Bagdad en bovendien in deze twee steden vertoefd had, evenals in Koeweit City na december 1990. Verder is hij iemand die iedereen kent en door iedereen gekend is. Hij spreekt Arabisch en weet wie aan te spreken. Hij heet Kadari.

Bij onze aankomst in Irak hebben we gewacht tot iemand ons aan de grens zou komen ophalen tussen Amman en Bagdad, maar niemand was komen opdagen. Een Jordaniër die ons tot de grens gebracht had, gaf zich als vrijwilliger op, 'tegen zijn wil' om verder te gaan. Het netwerk van autosnelwegen was magnifiek maar er waren grote gaten in de weg. We waren op minder dan 10 km van de grens en vervolgden onze weg in de duisternis, met gedoofde lichten. We zagen een brand, het was een tankwagen die in lichterlaaie stond. We zijn toen gestopt om het te kunnen bekijken en voor zover wij kunnen getuigen, ging het dus wel over een benzinetankwagen. Ik herinnerde me dat James Baker, de Amerikaanse staatssecretaris, gezegd had dat de Jordaanse tankwagens wapens transporteerden. We zagen echter benzine opbranden en het was benzine die zich verspreidde. We hebben geen enkel wapen gezien, waar die verondersteld waren zich te bevinden... We hebben 4 of 5 andere tankwagens gezien, vernield door het vuur en er was geen enkel spoor van wapens, geweerlopen of munitie te vinden. Die vrachtwagens vervoerden enkel hetgeen ze moeten vervoeren: olie, olie van Irak op weg naar Jordanië. Ze werden vaak beschoten en hierbij zijn meerdere Jordaniërs omgekomen, dit weten we.

Toen we verder trokken zagen we een andere brand. Dichterbij gekomen stelden we vast dat het een omgekantelde sleepwagen was; zijn tank brandde nog steeds. Bij de grens schoot men op alles en nog wat. Het leek me alsof de boodschap luidde: "Nader deze grens niet, probeer dit land niet binnen of buiten te komen, het kan ons niet schelen wie u bent!". We zijn toen uit de auto gestapt om naar de sleepwagen te gaan, er kraakte iets onder onze schoenen... J. Halpert filmde en had een schijnwerper; dat was het enige dat ons toeliet iets te zien. Buiten het vuur was er de schijnwerper. Ik heb naar de grond gekeken en een handvol graan opgeraapt, het ging om beestenvoeder zoals men dat in Texas heet. Dit was dus nog een doelwit waarvan we getuigen waren. We hebben er 14 uren over gedaan om Bagdad te bereiken. Ik had tegen de chauffeur gezegd dat als hij ons naar Bagdad zou brengen, ik hem de weg zou wijzen naar het hotel Al-Rashied en alle andere plaatsen waar hij naartoe zou willen. Ik verzekerde hem dat hij niet bang hoefde te zijn en dat ik nog in november ter plaatse geweest was en dat ik er in de jaren '80 een drietal keren geweest was; "Ik ken Bagdad net als mijn eigen stad in Texas, geen enkel probleem". Uiteindelijk zijn we in Bagdad aangekomen; onderweg hadden we veel branden gezien maar weinig verlichting, weinig verkeer en toch ook een honderdtal vernietigde voertuigen, waartussen zich geen enkel militair voertuig bevond... Toen we in Bagdad aankwamen kon ik alleen maar grote schaduwen onderscheiden en kon ik me amper oriënteren, ik herkende niets. Ik dacht dat ik in de duisternis de vorm van de gebouwen zou kunnen herkennen en dan zou gezegd hebben: "Oh, ja, ik weet waar we zijn, we moeten nu hierheen", maar was onmogelijk geweest om me te oriënteren.

Uiteindelijk begaven we ons naar en bushalte, het was toen 2u30 's nachts en we waren moe en ongerust. Niemand van ons was lastiggevalen gedurende onze reis, geen enkele militair, politie-agent of wie dan ook heeft ons bevolen om te stoppen en te wachten. Niemand heeft ons tegengehouden en we hebben onze weg kunnen vervolgen.

We zijn dus bij de bushalte aangekomen en er waren enkele mensen aan het wachten. Het was een stadsbus. Er waren ook taxi's want de mensen kwamen toe met de bus en namen een taxi om naar huis te gaan. We hebben toen een taxi geroepen die ons naar het hotel zou brengen, daar ik dat onmogelijk terug kon vinden. Enkele dagen later zijn we langs dezelfde bushalte gepasseerd, die zich langs een heel mooie en heel bekende moskee bevond. Deze moskee had glasramen die tot 9 meter hoog reikten rondom de centrale zaal onder de koepel. De bushalte was keihard getroffen. De glasramen van de moskee waren kapot, er lagen scherven buiten, maar de moskee zelf had de ontploffing doorstaan en was overeind gebleven.

De volgende morgen ontmoette ik Said Mohammed, Administratief Chef van de afdeling van de Gezondheidszorg in een ziekenhuis. Niemand ging nog in de kantoren van de officiële staatsgebouwen; want ten eerste stonden die waarschijnlijk niet meer recht en ten tweede, indien ze nog recht stonden, zou dit niet lang meer duren... Zo gebeurde het dus dat er naar een veiliger plaats moest worden gezocht en dat Said Mohammed in een bureel van het ziekenhuis onze taken voorbereidde. Onze enige bedoeling was feiten en informatie te verzamelen. Dit was onze enige bedoeling.

Ik vroeg hem welke problemen het belangrijkste waren op vlak van gezondheidszorg in het land op dat ogenblik en ik verwachtte dat hij zou antwoorden: "Medicijnen en mogelijke ziekenverpleging", maar hij zei: "Ten eerste water, ten tweede water, ten derde water, en ik hoef niet verder te gaan..."

Hij liet ons begrijpen dat er geen enkele mogelijkheid was om te communiceren. Onmogelijk te zeggen wat er gebeurde in Sulaymaniyah, Mossul, Kut, Diwaniyah, Basra of om het even waar.

"Behalve de getuigenissen van mensen die van ginder komen, kunnen we onmogelijk in verbinding treden". Hij zei ons dat het aantal mensen die gestorven waren door besmet water op minstens 3.000 werd geschat. Het was toen de derde februari en de bombardementen op Irak waren op 17 januari begonnen.

Op dat ogenblik hadden we nog niet veel plaatsen bezocht, we waren enkel op de weg geweest die naar Bagdad leidt en in Bagdad zelf. We wisten wel dat er in een chique hotel als het Al-Rashied niet eens water was. Tot mijn vertrek was het enkel mogelijk om aan water te raken gedurende één uur in de namiddag op voorwaarde natuurlijk dat men aanwezig was wanneer het water er was. Op een dag had iemand mijn badkuip laten vollopen toen ik er niet was. Wat mij betreft, ik heb er nooit geen water zien stromen. Ik moet er aan toevoegen dat na de vier keren dat ik een bad genomen had, men katoen had kunnen kweken in mijn badkuip en ik denk niet dat dit bezinksel van mij alleen afkomstig was; het water was zodanig onzuiver dat de kuip vol kwam met slibberig neerslag.

M. Said Mohammed voegde eraan toe dat er naast de 3.000 op datum van 03/02/91, er nog eens tussen de 15.000 en 20.000 mensen een medische behandeling kregen voor diarree, misselijkheid, uitdroging, enz... Het is afschuwelijk om ziek te zijn door water en aan uitdroging te lijden, een hopeloze nood aan vloeistof te hebben en niets anders

te drinken hebben dan water dat je nog zieker maakt. Het was nochtans de toestand waarin honderdduizenden mensen zich bevonden. M. Said schatte dat het aantal zieken door water 10 maal hoger was dan het aantal mensen die een behandeling volgden; dit wil zeggen 150.000 tot 200.000 mensen en dit een zeer korte tijd na het begin van de bombardementen.

We hebben vastgesteld dat in Bagdad en omstreken het openbaar vervoer vernietigd was: het treinstation, de locomotieven en groot aantal spoorwegen. We hebben gebombardeerde taxi's en bussen gezien langs de weg. Het communicatie-netwerk was compleet vernield. In Bagdad zelf heb ik vijf belangrijke telefooncentrales gezien die meermaals geraakt waren door bombardementen. Het was dus vrijwel onmogelijk om nieuws te vernemen van je kinderen aan de andere kant van de stad. Het was onmogelijk om hulp in te roepen om zieke kinderen of slachtoffers van een ontploffing naar het ziekenhuis te brengen...

Er was geen elektriciteit. Dit hebben we allemaal kunnen vaststellen toen we een ziekenhuiszaal binnentraden: onze eerste nacht in Bagdad, de derde februari, hebben we de eerste van een 10-tal ziekenhuiszalen bezocht. Het was gedompeld in duisternis, er waren een 20-tal bedden en maar twee kaarsen. Bij het binnenkomen kon je mensen horen kreunen, anderen kon je horen huilen. Volgens mij waren ze van pijn aan het kreunen en van wanhoop aan het huilen. In deze zaal hebben we namelijk een 11-jarig meisje gezien van wie het rechterbeen afgezet was tot op heuphoogte, zonder verdoving. Ze ijlde en het leek alsof ze glimlachte terwijl ze aan het babbelen was, in het Arabisch natuurlijk, hetgeen vertaald werd. Haar woorden hadden totaal geen zin maar bewezen toch haar toestand.

In een bed lag een jongeman van minder dan 20 jaar, hij was sterk en vier mensen hielden hem vast terwijl men zijn arm opereerde. Ik kan niet zeggen of zijn arm gered werd maar het was schreeuwerig en bloederig!

Op dat ogenblik is een chirurg naar mij toegestapt. Hij had geneeskunde gestudeerd in Groot-Brittannië. Hij wreef zijn handen over elkaar en zei: "Ik vervloek deze handen, zij zijn mijn instrument om te verplegen. Ik ben verondersteld zieken te verzorgen en dat is onmogelijk in zulke omstandigheden... Ik kan deze mensen niet helpen. Ik word 's nachts wakker gedurende de enkele uurtjes die ik kan slapen en ik wrijf mijn handen over elkaar, ik ze niet proper krijgen, ik heb geen zuiver water, ik zit sinds lang zonder handschoenen, ik heb geen alcohol meer, geen ontsmettingsmiddel meer en ik besteed een 18 à 20 uur per dag om van wonde tot wonde te gaan en om mensenlevens te proberen redden en misschien infecties te verspreiden".

Toen we Bagdad verlieten, hebben we een afstand van 3.000 km overbrugd in acht dagen. Ik kan u niet alles vertellen, maar ik zal het volgende voorbeeld aanhalen van het zuiders stadje Diwaniyah. Ik hou ervan te denken dat Diwaniyah Diwan of Divan betekent, een boek van gedichten, de stad van de gedichtenbundel. Het is een stad zonder enig militair belang. Op de hoofdplaats kan men drie kleine vernielde hotels zien. Men kan er ook het station, de spoorwegen, het busstation zien, die ook vernietigd zijn. Men ziet er kantoren, winkels, cafés, advocatenkantoren, dokterskabinetten, alles met de grond gelijk gemaakt.

Die hotels telden elk tussen de 30 en 40 kamers. Men vertelde ons – en God alleen weet dat ik hoop dat het de waarheid was, maar ik heb mijn twijfels – dat er niet veel volk in de hotels was op het ogenblik van de bombardementen. Ze schatten dat een 50-tal mensen omgekomen waren op de hoofdplaats die weliswaar langs twee kanten bestookt werd. Ik weet niet hoe het mogelijk is dat het aantal slachtoffers zo laag was.

Vooraf omdat men ons in Basra en andere plaatsen verteld had dat vluchtelingen meestal de richting van Diwaniyah uitgingen; omdat ze dachten dat er daar geen bombardementen zouden zijn en dat indien deze mensen geen familie of kennissen hadden om bij aan te kloppen, ze verplicht waren in één van die hotels te verblijven.

We hebben 3 of 4 residentiële wijken bezocht die gebombardeerd waren. Hele families waren uitgeroeid. We hebben eveneens de vernietiging van een moskee en twee openbare scholen vastgesteld.

Op onze weg naar het Zuiden kwamen we vernielde vrachtwagens en bussen tegen. Ik had onlangs een interessant geval van een arrest in New York: men moest uitmaken of een aanval tegen een bus die kolonisten vervoert in de bezette gebieden een politieke of een criminele daad was. Het Hof van de VS besloot dat het om een criminele daad ging. Ik had amper twee weken geleden de zaak bepleit bij het tweede Hof van Beroep van de VS en toen ik Irak doorkruiste zag ik veel openbare bussen, makkelijk herkenbaar door de gele, rode en oranje versieringen in elke hoek, die getroffen waren. Ze lagen op de zijkant van de weg en het was onmogelijk om uit te maken hoeveel mensen omgekomen waren behalve als men net na een bombardement toekwam. Het ging om aanvallen tegen openbaar vervoer. Dat kon je allemaal langs de weg bemerken, zelfs taxi's, kleine taxi's. Sommigen vervoerden doodkisten, ze gingen naar heilige plaatsen, de doodkist op het dak; het ging hier over arme mensen die geen auto bezaten, die alles verzameld hadden om hun plicht te vervullen en die beschoten werden, men had ze gebombardeerd!!!

Naar Basra gaan was het ergste. We hadden afgesproken met de gouverneur van de civiele bescherming en hij heeft ons alles verteld wat hij wou zeggen. De civiele bescherming beschikte over vrachtwagens, verder kleine bestelwagens, en achteraan in deze bestelwagens lagen hefboompjes, schoppen, ladders, schijnwerpers, en ander materiaal. Vanaf het moment dat een bombardement werd gemeld, sprongen ze in hun voertuigen en haastten zich naar de plaats. Daar probeerden ze de slachtoffers uit het puin te halen en hen te redden door ze in ziekenwagens of om het even welk beschikbaar voertuig te plaatsen. We hadden met hen afgesproken, om hen deze nacht, onze eerste nacht in Basra, te vergezellen naar elke plaats waar er gebombardeerd zou worden.

In Basra ging geen uur voorbij zonder dat er hevige bombardementen plaatsgrepen. We gingen net ons avondmaal gebruiken in een mooi hotel, de Sheraton Basra geloof ik, langs de Shatt el Arab, waar de Tigris en de Eufraat in elkaar vloeien om in de Arabische Golf uit te monden, een heel mooie plaats. We waren de enigen in het hotel dat al fel beschadigd was. We begonnen net te eten toen er een grote explosie klonk; het raam naast dat goed beschermd was deed "Krrr...!!" en brak zoals het ijs van een ijsberg dat in zee valt... We haastten ons op het dak, het was schemerig en ik zag twee grote zuilen water opstijgen, vlak naast het Universitair Ziekenhuis, daar waar de bommen hun doel gemist hadden en in het water waren terechtgekomen.

Telkens we in ziekenhuizen kwamen, voelden we dat het er erg koud was want er was geen verwarming en de temperatuur schommelde tussen 10_C en 12_C dag en nacht. Buiten was het koud 's nachts en warmer overdag maar binnen was het altijd koud en de meeste mensen hadden wonden waarop ze niet teveel dekens konden verdragen zonder pijn te hebben...

In Basra hebben we meer dan 10 residentiële wijken bezocht. Ik zal er maar twee beschrijven. De eerste was een residentiële wijk met hele mooie standing-huizen die

rond de 200.000 dollar zouden kosten in de VS. 126 van die huizen waren hetzij volledig vernietigd, hetzij zodanig vernield dat het onmogelijk was om ze nog te herstellen. We hebben toen gevraagd hoeveel mensen er de dood gevonden hebben. Wanneer een wijk bombardementen heeft ondergaan, blijven er overlevenden in de buurt, soms een hele rij, soms één persoon, aan beide zijden van de straat om de rovers te verjagen of voor het geval ze gekreun zouden kunnen horen van onder het puin. Ze blijven daar dus staan en je vraagt ze: "Wat is er met dit huis gebeurt?". "Hier zijn menige slachtoffers geweest?".

Van een officiële bron vernamen we dat er in heel de wijk 28 mensen de dood vonden. Men legde ons uit dat deze mensen welgesteld waren en auto's bezaten waarmee ze voor de bombardementen gevlucht zijn. Maar ik stelde vast dat er in een huizenblok negen auto's in de garages stonden. Het waren zware betonnen constructies die tegen de woning stonden. Ze waren in elkaar gezakt en de auto's waren verpletterd; auto's die nergens meer heen konden. Het is mogelijk dat twee auto's gevlucht zijn, ik weet het niet, maar ik kan u vertellen dat in één van deze huizenblokken negen auto's onder het puin bedolven werden en deze mensen zijn niet kunnen vluchten. Uit mijn gesprek met overlevenden heb ik kunnen opmaken dat 250 mensen gestorven zouden zijn. Ik heb een lijst opgesteld per huis om herhaling te vermijden, en dit in de twee wijken.

We zijn toen naar een andere wijk gegaan waar de huizen goedkoper zijn. Daar ging het om rijhuizen met een verdiep. Het was een dichtbevolkte wijk met waarschijnlijk om en bij de 2.000 families die sterk getroffen waren door de bombardementen. Zowat 75 mensen zouden de dood hebben gevonden in 26 families. De Hogere School was in twee gesplitst door de inval van een bom. De Lagere School die zich aan de andere kant van de straat bevond was volledig ingestort. Wat verderop bleef er enkel puin over van een moskee. Een arme familie van 12 personen leefde in een klein vertrek niet ver van de moskee, men vond er 10 lijken. Toen ik daar vertrok wist ik nog steeds niet wat er gebeurd was met de anderen.

We hebben vastgesteld dat alle levensnoodzakelijke installaties systematisch vernietigd werden, de burgerlijke activiteit en de ontwikkeling. Dit alles vormt een oorlogsmisdaad en vormt tevens het bezwarende feit nr. 3 van de eerste akte van beschuldiging tegen de VS door de onderzoekscommissie van het Internationale Gerechtshof. We hebben kunnen vaststellen dat de burgerwijken willens wetens als doelwitten werden gekozen. Het kan niet dat men per ongeluk 10 residentiële wijken raakt en dit Basra alleen, zelfs al zouden 93% van de bommen in het wilde weg vallen dan nog zou dit onmogelijk zijn. Het waren dus inderdaad wel blinde bombardementen. In deze wijken had men her en der gebombardeerd want er waren overal bommen en dat is een oorlogsmisdaad.

Er was een weloverwogen aanval geweest op een fabriek die voedsel voor baby's produceert. Dr. I. Al-Nouri, reeds 10 jaar Chef van de Rode Halve Maan, een merkwaardig man die ik in november ontmoet had en die ik al van vroeger kende, vertelde me dat er sinds 7 februari reeds 3.000 baby's overleden waren door ondervoeding.

Irak heeft 700.000 geboortes per jaar en voert gewoonlijk elke maand 2.500 ton melk en aanvullingen voor zuigelingen in. Tussen 1 november en 7 februari zijn er 17 ton gearriveerd. De nood lag bij de 25000 ton per maand en voor drie maanden en één week had men slechts 17 ton ontvangen, hetgeen de dood veroorzaakte van 3.000 baby's...

De medicatie kwam evenmin aan, hetgeen een misdaad tegenover de mensheid is en bezwarend feit nr. 14 vormt in de in staat van beschuldiging stelling. De getuigenissen die ik afgelegd heb, betreffen in het bijzonder de bezwarende feiten 3, 4, 5 en 14.

Er was eens een Zapoteek van Mexicaanse oorsprong. De Zapoteken leven bij Meetla en andere oude vestigingen. De ouders van deze Indiaan waren overleden toen hij nog een baby was. Hij had het geluk te kunnen overleven in het droge Zuiden. Een Zapoteek zuiver van origine die president van Mexico werd en later een glansrijk advocaat werd. Ik moet u vertellen dat hij helaas de rechten van het Indianenvolk niet heeft verdedigd zoals ik zou hebben gewild. Maar het was een moedig man, deze Benito Water. Hij maakte deze opmerking: "Vrede is het respect voor het recht van de anderen. Enkel door dit recht van de anderen te respecteren, zal men vrede bereiken op deze aarde". Dit is de reden waarom men moet eisen dat de rechten van de volkeren gerespecteerd worden opdat vrede zou heersen.

De organisatie en de moeilijkheden van de hulpverlening

Getuigenis van de Algerijnse Rode Halve Maan en van de Algerijnse Vereniging voor de Rechten van de volkeren.

Verslag door Meester Benabdallah SAID, advocaat bij het Hooggerechtshof van Algerije
15 juni 1991

Terwijl de wereld een zucht van opluchting slaakt en zich zelfs voorbereidt om de internationale ontspanning als gevolg van het positief ontwapeningsakkoord tussen de grootmachten te vieren, gaven de Verenigde Staten en hun bondgenoten zich over aan een schaamteloze aanval tegen het Iraakse en zelfs tegen het Koeweitse volk onder het voorwendsel het internationaal recht te doen respecteren.

Die blinde aanval uitgevoerd door intensieve bombardementen was de ergste schending die de mensenrechten ooit hebben ondergaan.

De aanspraken gemaakt door de een en door de ander om te proberen de genocide te verrechtvaardigen, komen voor als niets anders dan oplichterij.

Terwijl een aanzienlijk aantal gewonden en verminkten nog een ware marteling ondergingen door de vele brandwonden en ander dramatische gevolgen van de bombardementen op centra voor eerste hulp, kwamen vliegtuigen terug om die centra opnieuw te bombarderen. Het resultaat is overduidelijk.

Journalisten en dokters van de Algerijnse Rode Halve Maan hebben de dramatische toestand ter plaatse geconstateerd. De interventie van het Internationale Rode Kruis is erg beperkt geweest door de belemmeringen van de geallieerden, met aan de kop de Verenigde Staten, die tot het embargo hebben besloten. En de internationale hulp is niet meer dan een eendagsvlieg geweest.

Op sommige plaatsen waar alle medische installaties in puin lagen, werden haastig opgetrokken schuilplaatsen evenmin gespaard van de bombardementen.

De begane gruweldaden zijn niet meer dan het resultaat van een gewelddadige, weldoordachte en geplande genocide op het Iraakse volk.

1. Dokter Bel Aouene, Voorzitter van de Algerijnse Rode Halve Maan, heeft met eigen ogen gezien hoe op 40 km van de hoofdstad Bagdad op de weg naar Jordanië, kinderen en hun moeders aan flarden gereten naast een rokende, pas gebombardeerde vrachtwagen lagen.

Hij heeft er eveneens de rampzalige toestand kunnen constateren in de sanitaire en andere gebouwen door een gebrek aan hygiëne, medicijnen en medisch materiaal.

2. Mijnheer Ouesti Abdel Malek, journalist en directeur van het Algerijns persagentschap, die op reportage naar Irak was gestuurd, heeft op film kunnen vastleggen dat de stad Feloudja gruwelijke bombardementen heeft ondergaan. Men heeft de indruk dat alles vernietigd was. Overal braken branden uit en deze verspreidden zich over alle huizen. Een school die opgericht was in het noodcentrum, werd vernietigd en de meerderheid van de aanwezigen stierven.

De Iraki's hadden voorzorgsmaatregelen genomen tegen de luchtraids door een systeem van medische hulp op te richten en door ondertussen ook medische voorzieningen te stockeren. De toestand veroorzaakt door de intensieve en gewelddadige bombardementen was echter rampzaliger dan men ooit had kunnen verwachten en de preventieve maatregelen bleken bijna vruchteloos omdat alle installaties bijna compleet waren vernield.

3. Dokters van de Rode Halve Maan stelden vast dat, rekening houdend met de toestand en geconfronteerd met een stroom gewonden, dokters en verplegers zich tot het uiterste hebben ingespannen om het lijden te verzachten en het gekreun van de slachtoffers te doen verstommen. Maar het resultaat van de zorgen was erg beperkt door het gebrek aan medisch materiaal. Alle stocks waren uitgeput en er was vooral een gebrek aan elektriciteit om de apparatuur te doen werken.

Deze situatie blijft voortduren, zelfs lang na het staakt-het-vuren.

De Amerikaanse marine heeft het schip 'Aures' dat een lading van 4.000 ton medicijnen, melk voor kinderen en medisch materieel verscheepte, gepraaid. Deze piraterij heeft zeven dagen lang geduurd en het is pas na verschillende interventies op alle niveaus dat het schip, nadat het verplicht was geweest terug te keren naar Zaez om een groot deel van het medisch materieel te lossen, uiteindelijk de toestemming kreeg om weer naar de haven van Akba te varen om er te lossen.

Zie eens te meer hoe individuen die wensen de hoeders van de internationale waarheid en de promotoren van de nieuwe wereldorde te zijn, het lijden van een weerloos volk hebben genegeerd.

Erger nog, om hun gruweldaden te verbergen en om de internationale publieke opinie te verhinderen de wreedheden van hun agressie-oorlog te ontdekken, hebben de Verenigde Staten door militaire communiqués, die de pers onder een strenge controle plaatsten en elke waarachtige reportage over de bombardementen verboden, een stroom van verkeerde en vergiftigde informatie losgelaten. Enkel al om die reden zouden de VS en hun Westerse bondgenoten in plaats van als redders van de wereld te worden beschouwd, streng moeten worden veroordeeld voor misdaden tegen de mensheid.

Niet tot ontploffing gekomen geschut

Meer dan 90.000 ton bommen werden op Irak en Koeweit gedropt. Een groot gedeelte bestond uit clusterbommen die honderden kleinere bommen verspreidden. Het House Armed Services Committee werd er onlangs van op de hoogte gebracht dat slechts 7% van de bommen lasergestuurd waren. Andere getuigenissen bevestigden dat de scheepsartillerie, luchtbombardementen en grondartillerie gedurende de 42 dagen oorlog in totaal bijna 600 niet-geëxplodeerde bommen achtergelaten hebben in Irak en Koeweit. Kinderen rapen nieuwsgierig dit niet ontploft tuig op en ondergaan de gevolgen hiervan. Zij worden in stukken gereten of ernstig verminkt. De lokale bevolking knoeit met dit tuig. De afloop kan men wel raden. Men dient hieraan toe te voegen dat naast de explosieven van de Golfoorlog, er ook nog niet ontploft tuig uit de Iraaks-Iraanse oorlog aanwezig is.

Olievlekken

Eerlijk gezegd weten we nog steeds niet wie de olie-installaties en tankers gedurende de Golfoorlog heeft opgeblazen. De VS gaven de Iraki's de schuld, omwille van de tactiek van het aanvalen van tankers tijdens de Iraans-Iraakse oorlog en noemden hen 'eco-terroristen'. Dit lijkt aannemelijk daar President Bush zichzelf als de 'milieu-president' beschouwt. Hoesseins repliek aan het adres van de VS bestond erin hen 'eco-fascisten' te noemen. De retoriek hielp de duizenden zeezoogdieren, vinvissen, vogels, zeldzame koraalriffen en mensen die voor hun levensonderhoud afhankelijk waren van de uitgedunde garnaalindustrie niet. Diersoorten die al op de lijst van bedreigde soorten staan, zijn nu nog meer bedreigd met uitroeiing (zoals de duogong, een soort zeekoe). De olie sijpelt ook door in de bodem en vervuult rivieren en ondergrondse waterbronnen. Ontziltingsinstallaties worden eveneens bedreigd door de olievlek die een lengte van naar schatting zo'n 800 km zou hebben bereikt. Water is een nieuw wapen geworden.

Chemische, biologische en nucleaire produkten

Het lijkt erop dat president Hoessein tijdens de Iraans-Iraakse oorlog een schepping van de CIA was, gezien zijn belangstelling voor chemische en biologische wapentechnologie. Westduitse bedrijven voorzagen hem eveneens van technologie. Het is duidelijk dat de geallieerde troepen Hoessein de wapens die ze hem eerst hadden aangeboden, wilden afnemen. Generaal Schwarzkopf kondigde dus aan dat luchtaanvallen zich zouden concentreren op de chemische, biologische en nucleaire installaties. De chemische wapenfabrieken die we kennen, liggen op 25 km ten Noorden van de heilige Sjiïetische stad Samara. Ze produceren fosgeen, tabun en sarin, allemaal zeer toxische produkten, naargelang de blootstelling eraan dodelijk. We zouden graag te weten komen of er chemische stoffen zijn vrijgekomen. De persconferenties van de militairen verstrekten hierover geen enkele inlichting. Er werd enkel gemeld dat de bombardementen zeer succesvol geweest waren.

Toen ik het parlementslid Joseph Kennedy in Massachusetts ontmoette en met hem discussieerde over de strategie om de VS onvoorwaardelijk het verbod op chemische en biologische wapens te doen onderschrijven, hoorde ik op de Canadese radio CBC van een bombardement op een biologische wapenfabriek waar miltvuur (een

ziektekiem die voorkomt bij vee, maar in dit geval genetisch gemanipuleerd) was vrijgekomen en 50 militairen en burgers had gedood. De uitzending vond plaats rond 5 februari. Indien chemische/biologische stoffen op dat moment inderdaad waren vrijgekomen, dan moeten er 'dode zones' geschapen worden om het volk van de besmette omgeving in quarantaine te houden. Het betreft hier een zeer ernstig feit en ik ben woedend dat de regering van de VS er niet in geïnteresseerd is om de waarheid na te gaan, en ze openbaar te maken.

We weten allemaal dat Irak nucleaire installaties heeft. Daarom ook kondigden de VS-generaals aan dat de twee nucleaire installaties buiten Bagdad zouden worden aangevallen. Dergelijk besluit is uitermate onverantwoord wanneer men weet welk een stralingsemissie een bombardement van nucleaire installaties veroorzaakt. Toen generaal Schwarzkopf zegevierend meldde dat de ontmanteling succesvol verlopen was, vroeg niemand van de pers of er radioactief materiaal vrijgekomen was. Onderzoek naar het gebeurde was onmogelijk en de VS zijn niet geïnteresseerd om inspecties toe te laten, wat ook de redenen mogen zijn. We hebben verslagen ontvangen van de Rode Halve Maan waarin er melding is van lage stralingsniveaus aan de grens met Iran, maar deze niveaus zijn te laag om hun bron aan te wijzen.

Conventionele schade

Toen de ontplooiing van de troepenmacht in de herfst van 1990 een aanvang nam, berekenden we de gevolgen die grondtroepen en machines zouden hebben op het kwetsbaar eco-systeem van de woestijn. Ruw geschat produceren 400.000 soldaten 10 tot 12 miljoen gallons (1 gallon = 3,78 liter) afvalwater per dag, wat in bijna 1 jaar tijd oploopt tot 250.000 ton afvalwater. Ironisch genoeg is het leger van de VS verondersteld zich te houden aan het protocol van de EPA (Environmental Protection Agency). De EPA versoepelde echter alle normen en gaf het Pentagon aldus carte blanche om zich van het afval te ontdoen naar eigen oordeel. We spreken hier over ziekten tengevolge van conventionele en toxische lozingen die voor tientallen jaren in het Golfmilieu aanwezig zullen zijn. De CFK's van wapenkoelingsystemen dragen bij tot het broeikas effect, afbraak van afval is gezien het hete klimaat moeilijk. Door de schade aan de woestijn en aan de niet-bewerkte gronden trekt een nieuw stroom vluchtelingen zich op gang.

Dit is slechts een schets van de secundaire schade. De Golfoorlog verschillende generaties lang blijven nawerken. Ik wil helaas één punt duidelijk stellen: dit Tribunaal zal doeltreffender zijn als adviezen worden gegeven die de internationale instrumenten die beweren het milieu te beschermen, tot een hoger niveau kunnen tillen.

Het wordt tijd dat we het woordgebruik inzake bepaalde tekortkomingen van de internationale overeenkomsten in verband met oorlogsmisdaden herzien. Ik heb het dan meer bepaald over het Protocol nr.1 van de Conventie van Genève betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (1977), over de Conventie betreffende het verbod op ieder vijandig gebruik, militair of ander, van technieken die het milieu wijzigen (1977) en over het Protocol nr.3 van de Conventie betreffende onmenselijke wapens (1980). Deze Conventies zitten vol met achterpoortjes, zodat ze in de rechtszaal moeilijk te gebruiken zijn. De inleidende Acte van Beschuldiging van het Tribunaal vestigt de aandacht erop, via de aanklachten 7, 8 en 12, dat er verondersteld wordt dat er voldoende bewijsmateriaal is om aan te tonen dat er misdaden gepleegd zijn (de misdaden tegen het milieu werden overigens zowel door Irak, als door de Verenigde Staten en de geallieerden begaan).

Getuigenis van Patrick SILBERSTEIN, vertegenwoordiger van de Franse organisatie "Rita Network" 14 juni 1991

Ik zal eerst proberen mezelf voor te stellen: ik ben een reserve-officier van het Franse leger en maak deel uit van het redactiecomité van RITAFAX een informatiebulletin dat vooral in Europa maar ook wereldwijd verspreid wordt en dat verslag uitbrengt van de activiteiten van verzet tegen de Golfoorlog door de militairen.

Ik maak een inleidende opmerking die voor u van secundair belang zal zijn maar RITA geen organisatie is die "werkt onder de soldaten" zoals u het zich voorstelt, maar is een vereniging, een beweging die inlichtingen verzamelt. Ik geloof dat dit van bijkomend belang is, maar het is erg belangrijk voor een zeker aantal oren dat naar ons luistert.

Ik zal op deze wijze spreken – zelfs indien ik geen volmacht heb – in naam van een zeker aantal mensen die, in de schoot van de legers van de coalitie, verstoken zijn geweest van zeggenschap. Zoals de Arabische volkeren die geen stem in het kapittel hebben gehad, voor het geheel van de pacifistische krachten die hun zeg niet hebben mogen doen in de radiouitzendingen in onze landen, voornamelijk in Frankrijk. Ik zal spreken in naam van hen die systematisch en permanent de mond gesnoerd worden en die bovendien de instrumenten van deze oorlog zijn geweest.

Zoals Bertold Brecht heeft gezegd, enkele tientallen jaren terug, hebben de soldaten veel voordelen: zij kunnen doden, zij kunnen geweld gebruiken, zij kunnen brand stichten, maar zij hebben ook een ontzettend groot nadeel en dat is dat zij ook kunnen spreken en dat zij ook kunnen denken. En hun woord is erg belangrijk voor ons, die de waarheid zoeken over de oorlogsmisdaden, de waarheid over de misdaden tegen de mensheid en tegen de vrede; en vanuit dat standpunt is hun getuigenis belangrijk omdat ze kunnen getuigen van hetgeen ze gedaan hebben, van wat ze gezien hebben en, vooral, van de bevelen die ze gekregen hebben.

Ik zal dus verslag uitbrengen over vier concrete punten.

Het eerste van deze punten betreft de getuigenissen die wij verzameld hebben, op ons gebied, van GI's die terug kwamen van de grondgevechten en die ons hebben medegedeeld wat zij gezien hebben en wat zij gedaan hebben, nadat ze mondelinge bevelen gekregen hadden van hun hiërarchische superieur. Zo hebben zij getuigd van de executie van Iraakse soldaten die op het punt stonden zich over te geven, die naar hen toe kwamen, met opgeheven armen, een terechtstelling die werd uitgevoerd met

een automatisch wapen en ik haal de kalibers van deze wapens aan, niet om de "militaire expert" te spelen, maar enkel om een concreet element aan te dragen voor het waarheidsgetrouwe van deze getuigenissen, deze wapens waren 7,62 en 20 mm wapens. Zij hebben ook gezien dat officieren andere Iraakse gevangenen terechtstelden met anti-tankraketten. Een ooggetuige heeft gesproken over honderden, misschien duizenden Iraakse soldaten die werden neergemaaid terwijl zij zich overgaven. Ik vermeld tussendoor dat deze informatie in de Duitse Bondsrepubliek rondgegaan is, in de schoot van de middens voor hulp aan de Amerikaanse oorlogstegenstanders, dat deze informatie enkele weken geleden aan het Europese parlement werd gegeven ter gelegenheid van een vergadering georganiseerd tegen de oorlog door de Europarlementairen. Het gerucht doet de ronde, en men moet goed begrijpen dat het maar een gerucht is, het is zeer belangrijk dat dit kan worden nagetrokken, dat de Amerikaanse militaire autoriteiten, langs niet officiële maar wel bevoegde weg, vonden dat er teveel krijgsgevangenen waren en dat men dat aantal vanuit dat standpunt zo veel mogelijk moest reduceren. Dus, dat is het eerste element dat door ooggetuigen gerapporteerd werd en dat nagetrokken is, dat ook vermeld is door Philippe AGEE, tijdens een persconferentie in New York, Philippe AGEE is een schrijver is gespecialiseerd in de problemen van de geheime diensten.

Tweede punt: duizenden Iraakse soldaten die gestorven zijn in het gevecht, zijn begraven, met behulp van een bulldozer, in massagraven. En dit is een zeer duidelijke schending van de internationale conventies op het gebied van oorlog, die nauwkeurig uiteenzetten dat bij het begraven van soldaten die gestorven zijn in het gevecht, de identiteit moet achterhaald worden en de persoonlijke bezittingen moeten verzameld worden. Dit is dus het tweede element, nagetrokken en gesteund door getuigen.

Derde punt: Iraakse soldaten die de oproepen van de coalitie beantwoord hadden en hun eenheden verlieten; ik herinner U eraan dat de coalitie, vanuit de lucht, duizenden en duizenden pamfletten verspreid heeft die de Iraakse soldaten oproepen om te deserteren. Veel van deze soldaten die daadwerkelijk gedeserteerd waren en zich bij de Amerikaanse eenheden aangesloten hadden, werden op het moment van de overeenkomsten betreffende het staakt-het-vuren, aan hun officieren, van hun oorspronkelijke legerafdeling teruggegeven, dit in overeenstemming met deze overeenkomsten, en U kunt zich perfect het lot voorstellen dat hen toebedeeld werd.

Vierde punt: het Handvest van Nürnberg bepaalt nauwkeurig dat militaire personeelsleden de verplichting hebben ongehoorzaam te zijn aan onwettige bevelen, net zoals het Amerikaanse en het Franse militaire reglement dergelijke omstandigheden voorzien trouwens. Professor BOYLE heeft dit verklaard voor een krijgsraad waarvan de zitting het proces over de desertie van kapitein Yolanda HUET-VAUGHN voorafging. Yolanda HUET-VAUGHN is arts en kapitein in het Amerikaanse leger, reserviste en zij heeft geweigerd naar de Golf te vertrekken, zij heeft haar oproep om de wapenen op te nemen en om naar de Golf te vertrekken genegeerd. Vandaag wordt zij, zoals zovele anderen, beschuldigd van desertie. Zij heeft uitgelegd dat zij weigerde aan deze oorlog deel te nemen op basis van twee punten: als burger van de Verenigde Staten en als arts. En zij heeft drie elementen aangedragen op grond waarvan zij weigerde aan deze oorlog deel te nemen:

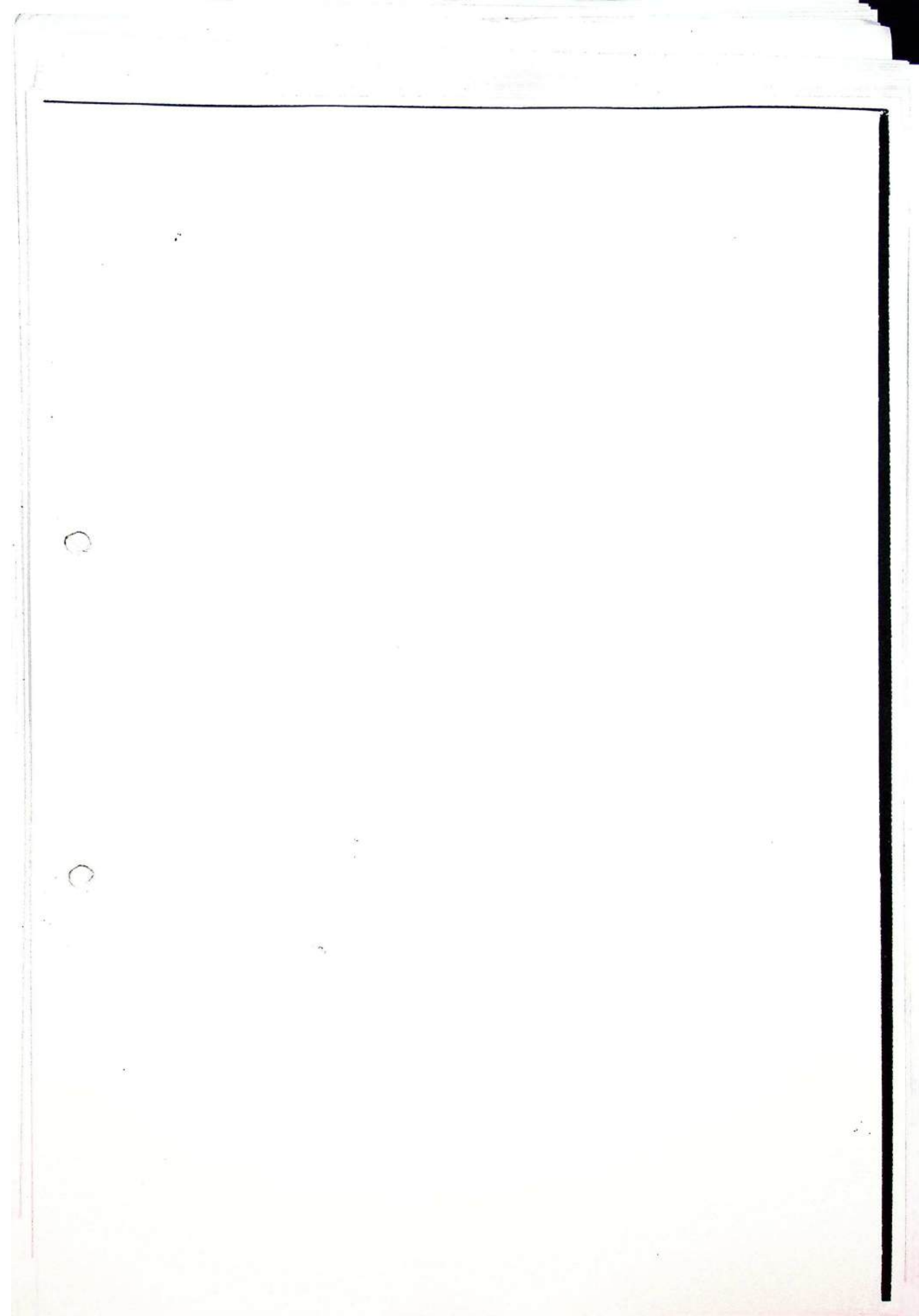
- zij wist, zij zag en zij hoorde, voor het losbarsten van de vijandelijkheden, namelijk vanaf augustus en september 1990, dat de oorlog die zich zou ontketenen een slachting zou zijn waarvan burgerdoelwitten de voornaamste slachtoffers zouden zijn;
- tweede motief waarop zij haar weigering baseerde: de bevelen die zij had gekregen bepaalden dat zij bij de verzorging van gewonden de soldaten voorrang moest verlenen boven de burgers, of, zoals men het in de Franse pers en ik geloof ook in de

internationale pers noemt: boven de zijdelingse schadegevallen en dat is natuurlijk volledig in tegenspraak met de elementaire medische ethiek;
- derde reden die haar weigering motiveerde: de verplichte inenting van Amerikaanse soldaten tegen verschillende giften die verondersteld werden vervat te zijn in de Iraakse biologische wapens; inentingen die uitgevoerd werden zonder de goedkeuring van de betrokkenen en zonder dat de vaccins voldoende uitgetest waren zoals om het even welk vaccin moet zijn alvorens toegediend te worden. Wij hebben vandaag natuurlijk geen enkel bewijs omtrent deze situatie, maar we moeten deze bewijzen zoeken en het woord van de militairen die geweigerd hebben aan deze oorlog deel te nemen is natuurlijk zeer belangrijk om deze te verzamelen.

We weten bij voorbeeld vandaag dat tijdens de oorlog in Vietnam talrijke Amerikaanse soldaten, in mindere mate natuurlijk dan de Vietnamese bevolkingsgroepen, het slachtoffer zijn geweest van hun Orange agent, en dat nog regelmatig honderden onder hen sterven aan kanker en andere ziekten en dat er op dit moment hierover rechtszaken gevoerd worden in de Verenigde Staten.

Om te besluiten zal ik een enkele beschouwing maken. Gemiddeld duizend leden van het V.S.-leger, zonder te spreken over de Franse, de Spaanse of de Engelse soldaten, zijn onderworpen aan militaire rechtbanken, voor desertie, voor afwezigheid zonder toestemming, voor weigering te gehoorzamen. Een duizendtal wachten op het statuut van gewetensbezwaarde dat hen waarschijnlijk geweigerd zal worden. Daarom is vandaag de strijd voor amnestie voor deze oorlogstegenstanders, hun politieke verdediging, hun juridische verdediging een geweldige inzet voor de democratie, maar ook voor de waarheid over deze oorlog. Ik besluit met een citaat van Jef PATERSON die een van de eerste oorlogstegenstanders was, omdat hij lid was van het marinierscorps dat gelegerd was op Hawaï. Hij is op de landingsbaan gaan zitten en heeft geweigerd te vertrekken; hij verklaarde: "Wij hebben in godsnaam verklaard dat we niet zullen gaan, omdat we tegen de overheersing van de natuurlijke grondstoffen door de Verenigde Staten zijn, omdat wij deze onrechtvaardige oorlog verwerpen, omdat wij weten wat de Verenigde Staten met dit soort oorlog beoogt. Wij verzetten ons tegen de VS-heerschappij, om deze oorlog en de volgende die reeds voorbereid wordt, te stoppen. Wij zijn dus de eerste verdedigingslinie geworden voor de volkeren van de Derde Wereld"

We moeten aan deze tientallen en tientallen mannen en vrouwen denken die zich in de militaire gevangenissen bevinden, we moeten hen helpen zich te organiseren, deze gevangenissen te verlaten, omdat dat voor ons, nu, een geweldige uitdaging is voor de democratie en voor de vrede. Dank U.

PRODUCTIE 8

Geschäftsnummer:

B 8 Da 1045/93

3 Jg 27928/93

B 8 (840) Ca 1039/96

B 8 Ca 1037/96

Amtsgericht Stuttgart

Im Namen des Volkes

Urteil

In der Strafsache gegen

1. K K

deutsche Staatsangehörige

2. M R

deutscher Staatsangehöriger

3. E R geb.

deutscher Staats-
angehöriger

4. J S geb.

deutscher Staatsan-
gehöriger

5. Dr. W S geb.
wohn.

deut-
scher Staatsangehöriger

6. M W geb.

Staatsangehörige , deutsche

7. M K

deutscher Staatsangehöriger

wegen gemeinsamer Sachbeschädigung

Das Amtsgericht Stuttgart hat in der Sitzung vom 28.10.1996,
an der teilgenommen haben

Richter am Amtsgericht Wolf
als Strafrichter

Staatsanwältin H
als Beamtin der Staatsanwaltschaft

Justizsekretärin Z
als Urkundsbeamtin der Geschäftsstelle

für Recht erkannt:

Die Angeklagten werden

f r e i g e s p r o c h e n .

Die Kosten des Verfahrens und die notwendigen Auslagen der
Angeklagten werden der Staatskasse auferlegt.

GRÜNDE:

I.

In der zugelassenen Anklage der Staatsanwaltschaft Stuttgart vom 10.05.1993 wurden den deutschen Staatsangehörigen K. K. M. R. E. R. J. S. Dr. W. S. M. W. und M. K. rechtlich selbständige Vergehen der gemeinschaftlichen Sachbeschädigung und des gemeinschaftlich begangenen Hausfriedensbruch gemäß §§ 25 Abs. 2; 53; 123; 303 StGB zur Last gelegt.

Es wurde ihnen vorgeworfen, diese Tatbestände dadurch verwirklicht zu haben, daß sie aufgrund gemeinschaftlichen Willensentschlusses

1. am 24. 12. 1992 gegen 10.30 Uhr mit Ausnahme des Angeklagten K. der als sogenannter „Unterstützer den anderen Angeklagten nur psychische und verbale Unterstützung geleistet habe, den Zaun nahe des Gebäudes 2347 der Patch Barracks in Stuttgart-Vaihingen mit Zangen auschnitten, und anschließend

2. bis auf den Angeklagten K. der auch hierbei wiederum psychische und verbale Unterstützungsleistungen erbracht habe, alle Angeklagten das Gelände der Patch Barracks betreten, um dort ein Transparent aufzuhängen, Blumenzwiebeln zu stecken sowie ein Kreuz und Kerzen aufzustellen.

Darüber hinaus wurde M. R. im form- und fristgerecht angefochtenen Strafbefehl des Amtsgericht Stuttgart vom 20.03.1996 und Dr. W. S. im Strafbefehlsantrag vom 14.03.1996 jeweils eines weiteren gemeinschaftlichen Vergehens der Sachbeschädigung in Tateinheit mit Hausfriedensbruch angeklagt. Beiden Klagen lag folgender Sachverhalt zugrunde:

„Am Sonntag, dem 06. August 1995, fand vor dem Haupttor der Patch-Barracks in Stuttgart in der Zeit von 08.00 Uhr bis 09.00 Uhr eine angemeldete Versammlung - Mahnwache - anlässlich des 50. Jahrestages des Atombombenabwurfs auf Hiroshima statt, an der etwa 60 bis 70 Personen teilnahmen. Für die Zeit nach der Veranstaltung war in den Medien eine sog. Entzäunungsaktion angekündigt, wobei geplant war, daß der die Patch-Barracks umgebende Zaun an einigen Stellen mit mitgeführten Bolzen- und Seitenschneidern durchtrennt werden, und die Kundgebung im Bereich der Kaserne fortgeführt werden sollte. Bis gegen 10.00 Uhr gelangten 23 Personen - darunter der Angeklagte - in bewußtem und gewolltem Zusammenwirken in das Gelände der Patch-Barracks, nachdem zuvor einige der Beteiligten dem gemeinsamen Tatplan entsprechend Löcher in den Zaun geschnitten hatten. Der Angeklagte wurde daraufhin vorläufig festgenommen und nach Erhebung der Personalien wieder freigelassen.“

II.

Die Angeklagten engagieren sich seit langer Zeit in der Friedensbewegung gegen das atomare Wettrüsten und für eine weltweite Abrüstung. Sie sind der Auffassung, daß der Rüstungswahnsinn eine gigantische Vergeudung geistiger und materieller Ressourcen darstelle und von ihm eine tödliche Gefahr für Mensch und Natur ausgehe. Die Welt brauche Abrüstung, wenn sie überleben und mit den Herausforderungen des Hungers, der Unterentwicklung und der Umweltzerstörung fertig werden will.

Die Angeklagten sind der Auffassung, daß von deutschem Boden immer noch eine tödliche Bedrohung für viele Menschen ausgehe. Hierfür trügen die Menschen in Deutschland politische und moralische Mitverantwortung. Die Bundesrepublik trage insbesondere deshalb eine Mitverantwortung für die Militäraktionen der amerikanischen Streitkräfte, da diese von deutschem Boden aus operierten.

Das Zentrum dieser Bedrohung befindet sich nach Auffassung der Angeklagten in den Patch Barracks in Stuttgart-Vaihingen, die mit dem EUCOM das Hauptquartier der US-Streitkräfte für Europa, den Mittelmeerraum und den Mittleren Osten beherbergen.

Von hier aus würden die militärischen Operationen der US-Streitkräfte geplant. Im Spannungsfall übernehme das EUCOM die Führung der Kriegshandlungen der US-See-, Land- und Luftstreitkräfte vom Nordcap bis zum Mittleren Osten, vom Atlantik bis zum Schwarzen Meer.

Im Golfkrieg habe das EUCOM eine herausragende Rolle gespielt. Nahezu der gesamte Nachschub der Unternehmen „Wüstenschild“ und „Wüstensturm“ sei von dort gesteuert. 95 Prozent der Lufttransporte, 85 Prozent der Seetransporte seien vom EUCOM aus geleitet worden. 90 Prozent aller im Golfkrieg eingesetzten Kampfflugzeuge seien aus diesem Bereich gekommen.

Darüber hinaus unterstehe dem EUCOM auch die Einsatzplanung für die in Europa stationierten Atomwaffen.

Die Angeklagten sind der Auffassung, das EUCOM müsse abgerüstet und umgewidmet werden von einer tod- und leidbringenden Militärzentrale in ein Ausbildungszentrum für nationale und internationale gewaltfreie Konfliktaustragung.

Sie haben sich deshalb in der Aktivistengruppe „EUCOMmunity“ zusammengeschlossen, die bereits im Herbst 1990 und im Frühjahr 1991 symbolisch und konkret mit dem Abbau des EUCOM begonnen hat, indem sie den Zaun teilweise entfernt haben und in das Gelände eingedrungen sind, um dort ein Fest der Hoffnung zu feiern und Zeichen des Lebens zu setzen.

Eine solche Aktion planten die Angeklagten auch für die Weihnachtszeit 1992. Diese wurde öffentlich angekündigt. Zuvor richteten Sie an den Kommandeur des EUCOM am 21.12.1992 folgenden Brief:

„Sehr geehrter Herr Shalikhvili,

wir sind eine kleine Gruppe von Friedensfreunden, die in den nächsten Tagen illegal das Gelände des EUCOM betreten werden, um dort eine Andacht abzuhalten. Wir wollen damit unsere Forderung bekräftigen, das EUCOM in eine zivile Einrichtung umzuwandeln, d.h.

- in einen Zufluchtsort für Kriegsflüchtlinge, Wirtschaftsflüchtlinge und zu Unrecht Verfolgte,
- in eine Begegnungsstätte für verfeindete Gruppen, Völker, Klassen, Rassen und Kulturen und
- in einen Ort, wo gewaltfreie Konfliktaustragung erforscht, gelehrt und gelernt werden kann.

Wir wollen, mit einem Wort, unsere Forderung bekräftigen, das Todesland EUCOM, von dem Zerstörung und Verderben ausgeht, in Lebensland umzuwandeln.

Wir werden niemanden bedrohen, gefährden, beleidigen oder verletzen. Wir werden nicht versuchen, den Folgen unseres Handelns in der Öffentlichkeit und vor Gericht zu entziehen. Wir werden vielmehr auf dem Gelände bleiben und unsere Festnahme erwarten.

Es ist uns wichtig, daß Sie die Motive und Ziele unserer Aktion verstehen, auch wenn Sie sie nicht billigen. Wir glauben erkannt zu haben, daß Gewalt kein geeignetes Mittel ist, Konflikte zu lösen. Sie verschlimmert das Übel nur, das sie heilen soll. Ebenso gut könnte man Öl ins Feuer gießen, um zu löschen. Das gilt auch und ganz besonders für militärische Gewalt.

Die vielen blutigen Kriege dieses Jahrhunderts haben der Welt keinen Frieden gebracht, im Gegenteil. Wir wissen, in welchem Maße gerade Deutschland für diese Kriege mitverantwortlich ist. Das lastet schwer auf unserem Gewissen.

Der Kalte Krieg und der damit verbundene Rüstungswettkampf hat nicht nur die Wirtschaft der ehemaligen Sowjetunion ruiniert und die Völker des Ostens ins Elend gestürzt, er hat auch die Wirtschaft der USA beeinträchtigt. Die Sozialausgaben wurden zugunsten der Militärausgaben gekürzt und damit die Ursache für neue innere und äußere Konflikte geschaffen.

Die Atomwaffen und andere Massenvernichtungsmittel bedrohen die Welt heute mit totaler Vernichtung. Diese Bedrohung besteht auch nach dem Ende des Kalten Krieges fort. Deshalb glauben wir, daß die Friedensarbeit fortgesetzt werden muß, bis alle Massenvernichtungswaffen geächtet sind. Die weltweiten Militärausgaben von einer Billion Dollar sind eine der Hauptursachen für die Armut in den USA, in den Ländern des Ostens und in der Dritten Welt, ganz zu schweigen von der Verschwendung von Rohstoffen und Arbeitskraft sowie der damit verbundenen Umweltzerstörung. Durch Atomtests, Uranbergbau und Unfälle sind bereits 30 Millionen Menschen in ihrer Gesundheit schwer geschädigt oder getötet worden.

Wir wenden uns insbesondere gegen das EUCOM, weil von hier aus

- Kriege geplant, vorbereitet und kommandiert werden (z.B. der Überfall auf Libyen 1986 oder der Golfkrieg 1991)

- die Aufstellung und der Einsatz von Atomwaffen kommandiert wird.

Ganz besonders quält uns der Gedanke an die Opfer des Golfkriegs vom Januar und Februar 1991. Durch diesen Krieg und seine Folgen, namentlich die Zerstörung der Infrastruktur und das noch immer andauernde Embargo, haben nahezu eine Million Menschen, vor allem Kinder, ihr Leben verloren. Wir empfinden keine Sympathien für einen Diktator wie Saddam Hussein und seine Helfer, aber wir sind überzeugt, daß es andere, weit weniger blutige Mittel gegeben hätte, um ihm das Handwerk zu legen, z.B. ein umfassender Boykott der irakischen Ölproduktion.

Was wir tun wollen ist angesichts dessen, was getan werden mußte, beschämend gering. Es ist nur wenig mehr als nichts. Dennoch wollen wir mit unserer Aktion ein Zeichen der Hoffnung setzen, der Hoffnung

- daß wir es lernen, mehr zu wagen als wir bisher gewagt haben, so wie es Ihr Landsmann Daniel Berrigan SJ in dem beiliegenden Faltblatt beschreibt:

- daß in unserem Volk und bei Ihnen die Einsicht wachsen möge, daß (militärische) Gewalt keine Konflikte zu lösen vermag.

Es gibt ein wachsendes Bewußtsein für die politischen Veränderungen in der Welt. Abrüstung scheint möglich. Doch ist noch viel mehr Abrüstung nötig, wenn die Welt überleben soll. Wir hoffen, daß wir eines Tages Mitsprecher finden. Wir hoffen, daß es uns gelingt, das Gewissen der Öffentlichkeit, der Politiker und nicht zuletzt Ihr Gewissen zu erreichen.

Über ein Gespräch mit Ihnen oder mit einem Ihrer Vertreter würden wir uns freuen, ebenso über eine Antwort auf unseren Brief."

Die Angeklagten wollten diesen Brief einige Tage vor der Aktion persönlich überbringen. Die Annahme wurde vor dem Kasernentor verweigert. Sie übersandten den Brief dann mit der Post. Eine Antwort oder Reaktion haben sie nicht erhalten.

Am 24.12.1992 durchschnitten die Angeklagten den Maschendrahtzaun und begaben sich auf das Gelände dahinter. Sie zelebrierten eine Andacht und sangen Lieder. Bemerkt wurden sie nicht.

Nach längerem Warten wandte sich der Angeklagte K , der sich weder am Durchschneiden des Zaunes beteiligt noch das Kasernengelände bislang betreten hatte, an den Posten am Haupttor, um diese über die Aktion zu unterrichten. Zusammen mit den Soldaten , die den Angeklagten K baten, als Dolmetscher und Vermittler zu fungieren, ging dieser zum Aktionsort, wo die anderen warteten. Die deutsche Polizei wurde benachrichtigt. Diese nahm die Aktivisten fest.

Der zuständige Standortkommandeur stellte gegen alle Beteiligten am 20.01.92 auf die Nachfrage der Polizei Strafantrag. Der am Zaun entstandene Schaden wurde von der Polizei auf ca. 150.- DM geschätzt, später dann auf 460.- DM beziffert.

Auch der Aktion vom 06.08.1995 ging eine Ankündigung über die Medien und ein Schreiben an den Befehlshaber des EUCOM voraus. Versammlungsbehörde und Polizei waren nicht nur über die geplante Mahnwache, sondern auch über die erneute Entzündungsaktion unterrichtet, deren Vorgängerin im Jahr zuvor zwar ebenfalls ein Ermittlungsverfahren nachsichzog, das aber von der Staatsanwaltschaft eingestellt worden war.

In dem Offenen Brief vom 06.03.95 werden die Gründe und Ziele der Angeklagten erläutert. Unter anderem ist dort ausgeführt:

„Wir haben uns heute zusammen mit anderen am EUCOM versammelt. Wir gedenken der Opfer von Hiroshima. Wir verbinden uns mit den Menschen, die heute in aller Welt für die völlige Abschaffung von Atomwaffen öffentlich eintreten.

Wir wollen in einer gewaltfreien Aktion den Zaun, der das Gebiet abtrennt, von dem die Todesdrohung ausgeht, aufschneiden, auf das Gelände gehen und zusammen mit den Soldaten und anderen BewohnerInnen der Kaserne dort lebendigen Samen in die Erde legen. Papierkraniche, die japanischen Friedenssymbole, anbringen und ein Fest des Friedens feiern.

Wir bitten Sie: Setzen auch Sie sich dafür ein, daß die atomare Bedrohung aus der Welt verschwindet, helfen Sie mit, daß weltweit keine Atomtests mehr durchgeführt werden und ein umfassender Atomteststopp-Vertrag abgeschlossen wird.

Arbeiten Sie dafür, daß Atomwaffen geächtet und in Zukunft weder hergestellt noch aufgestellt werden.

Engagieren Sie sich, daß die Kommandozentrale des Todes in Stuttgart in eine Einrichtung für das Leben umgewandelt wird.“

Entsprechend dieser Ankündigung haben die Angeklagten gehandelt. Eine Schadenshöhe konnte nicht festgestellt werden. Das EUCOM hat bis heute eine Schadenswiedergutmachung nicht verlangt. Der Schaden war jedoch nicht hoch, zumal einige der Aktivisten auf das Gelände gelangen konnten, ohne den Zaun zu beschädigen.

Allerdings wurde wiederum auf die Nachfrage der deutschen Polizei Strafantrag wegen Sachbeschädigung und Hausfriedensbruchs gestellt.

III.

Der festgestellte Sachverhalt wurde von den Angeklagten freimütig eingeräumt. Sie haben mit Ausnahme des Angeklagten K. in beiden Fällen gemeinschaftlich die Tatbestände der Sachbeschädigung gemäß § 303 Abs. 1 StGB und des Hausfriedensbruchs gemäß § 123 Abs. 1 StGB verwirklicht.

Der Angeklagte K. war zwar an der Vorbereitung der Weihnachtsaktion 1992 beteiligt. Auch hat er den Brief an den Standortkommandeur mitunterschieden. Einen irgendwie gearteten Tatbeitrag vor Ort hat der Angeklagte nicht geleistet. Er hielt sich vor dem Kasernengelände auf und hat die Aktion seiner Freunde, die er billigte, beobachtet. Erst an Ort und Stelle entschloß sich der Angeklagte deren Aufenthalt zu „verraten“. Er gelangte mit Zustimmung der Hausrechtsinhaber auf das Kasernengelände und hielt sich dort mit deren Einwilligung auf.

Ein objektiver Beitrag des Angeklagten zu den Ausführungshandlungen der anderen ließ sich demnach nicht feststellen. Auch hatte der Angeklagte keine Herrschaft über das Handeln der anderen. Die Billigung deren Verhaltens vermag eine Beteiligung des Angeklagten K. als Täter oder Gehilfe nicht zu begründen.

Allerdings ist das Verhalten aller Angeklagten aus anderen Gründen nicht strafbar. Sie haben in einem sogenannten Defensivnotstand gehandelt. Ihr Verhalten ist gemäß § 228 BGB gerechtfertigt.

I.

Nach § 228 BGB ist es erlaubt, eine fremde Sache zu beschädigen oder zu zerstören, um eine von dieser selbst drohende Gefahr abzuwenden.

Die Defensivnotstandsmerkmale sind:

- drohende Gefahr für ein rechtlich geschütztes Interesse, wobei auch ideelle Güter und die Rechtsgüter der Allgemeinheit wie Lebensmittelversorgung oder das Bestandsinteresse des Staates notstandsfähig sind;
- die Gefahr darf nicht anders abwendbar sein;

- der Notstandseingriff richtet sich gegen die Interessensphäre, aus der die Gefahr herrührt;
- die beeinträchtigten Interessen dürfen die geschützten nicht wesentlich überwiegen.

Zwar rechtfertigt § 228 BGB seinem Wortlaut nach nur einen Defensivnotstandseingriff in Sachen. Bei Bejahung der weiteren Notstandsvoraussetzungen ist danach nur die Beschädigung oder Zerstörung einer Sache, also das Aufschneiden des Zaunes, abgedeckt.

Allerdings ist dem Grundgedanken dieser Bestimmung zu entnehmen, daß ein Notstandseingriff in die Sphäre, aus der die Gefahr herrührt, unter den sonstigen in § 228 BGB geregelten Voraussetzungen auch dann gerechtfertigt ist, wenn der Eingriff in andere Rechtsgüter vorgenommen wird (Hruschka, NJW 1980, S. 22). Danach ist auch der Eingriff in das Hausrecht gerechtfertigt, sofern die Notstandsvoraussetzungen nach § 228 BGB im übrigen vorliegen.

Die Gefahr braucht nicht beim Eingreifenden zu drohen. Auch das Tätigwerden für andere, deren rechtlich geschützte Interessen in Gefahr sind, ist als Nothilfe gestattet.

2.

Eine Gefahr droht, wenn der Eintritt eines Schadens wahrscheinlich ist

Das bedeutet jedoch nicht, daß der Schadenseintritt zeitlich unmittelbar bevorstehen muß. Hinsichtlich des Zeitpunkts, für den der Schadenseintritt zu besorgen sein muß, reicht es aus, daß irgendwann, vielleicht erst nach Jahren, aber freilich in überschaubarer Zukunft mit diesem Ereignis zu rechnen ist.

Kann eine Gefahr sich jederzeit verwirklichen, so darf der Notstandseingriff unter diesem Gesichtspunkt vorgenommen werden, da der Schaden dann ja auch in aller Kürze eintreten kann.

Die Wahrscheinlichkeit des Schadenseintritts ist dann zu bejahen, wenn bei natürlicher Betrachtung nach der Lebenserfahrung die Befürchtung, die Gefahr werde sich verwirklichen, begründet ist. Die bloße oder theoretische Möglichkeit eines Schadens ohne Realitätsbezug kann die Befürchtung seines Eintritts ebenso wenig begründen wie reine Spekulationen, außergewöhnliche Empfindsamkeiten oder gar neurotische Ängstlichkeit.

Die Gefahrenprognose der Angeklagten ist realistisch, ihre Befürchtungen ernsthaft und begründet, zumal anerkannt ist, daß dann, wenn es um den Schutz besonders hochwertiger Rechtsgüter geht, schon eine entferntere Möglichkeit des Schadenseintritts ausreicht.

a. Die Angeklagten bestreiten die Legitimität der Produktion, der Erprobung, des Bereithaltens, der Drohung mit und des Einsatzes von Atomwaffen.

Ihr Vorgehen richtet sich gegen eine sächliche Einrichtung der europäischen Befehlszentrale der US-Streitkräfte als Teil eines hochtechnisierten Waffensystems und der darauf abgestimmten Einsatzstrategie, die auf der Abschreckungsdoktrin basiert.

Sie halten Atomwaffen und die ihrer Entwicklung und Verwendung dienenden Einrichtungen, verkörpert im EUCOM, nach völkerrechtlichen Grundsätzen für illegal.

Das Gericht teilt diese Auffassung von der Völkerrechtswidrigkeit der Nuklearbewaffnung und wird darin bestätigt

- einerseits durch die gutachterlichen Ausführungen des Sachverständigen Dr. iur. Norman Paech, Professor für öffentliches Recht an der Hochschule für Wirtschaft und Politik Hamburg, der vom Gericht beauftragt wurde, über die Völkerrechtsverträglichkeit der Nuklearbewaffnung und der diesbezüglichen Strategien ein schriftliches Gutachten zu erstellen,

- und andererseits durch eine Entscheidung, die der Internationale Gerichtshof in Den Haag in einem von der UN-Generalversammlung angestrebten Gutachten-Verfahren nach Art. 96 Abs. 2 der UN-Charta am 08.07.1996 getroffen hat, und die der Sachverständige während der Beweisaufnahme in der Hauptverhandlung in seine Erläuterungen miteinbezogen hat.

Ausgehend von den allgemeinen gewohnheitsrechtlichen Grundsätzen des Völkerrechts, deren Regelcharakter und Gültigkeit ernsthaft nicht in Zweifel gezogen wird, wonach

- in einem bewaffneten Konflikt die am Konflikt beteiligten Parteien kein unbeschränktes Recht in der Wahl der Methoden und Mittel der Kriegführung haben:

- und es verboten ist

1. Waffen oder Taktiken zu gebrauchen, die unnötige oder übertrieben schwere Verwüstungen und Leiden verursachen;
2. Waffen oder Taktiken zu gebrauchen, die wahllos Verletzungen unter Kombattanten wie Nicht-Kombattanten, militärischem und zivilem Personal verursacht
3. Waffen oder Taktiken zu gebrauchen, die weitgestreute, lang andauernde und schwere Schäden an der natürlichen Umwelt verursachen;
4. Verteidigungs- oder Vergeltungsmaßnahmen (Repressalien) zu ergreifen, die dem Grundsatz der Verhältnismäßigkeit widersprechen;
5. die territoriale Integrität neutraler Staaten zu verletzen;
6. Gift in den verschiedensten Formen im Krieg zu benutzen.

sind die Androhung und der Gebrauch von Atomwaffen generell völkerrechtswidrig.

Nach den Ausführungen des Sachverständigen ist der Ersteinsatz nuklearer Waffen in jedem Fall illegal. Darüber hinaus stellt der Sachverständige fest, daß der besondere und einmalige Charakter der Nuklearwaffen - gleichgültig ob in ihrer kleinsten verfügbaren oder zerstörerischsten Variante - diese zu einem Mittel der Kriegführung macht, dessen Einsatz fundamentale Prinzipien des Völkergewohnheitsrechts verletze. Dazu gehörten neben den zuvor genannten Grundsätzen auch das Genozidverbot und die Verpflichtung zur Versorgung der Überlebenden.

Alle diese Gebote und Verbote würden durch den Einsatz von Nuklearwaffen und dessen Androhung verletzt, wobei der besondere Charakter der Nuklearwaffen sowie die militärstrategischen Konzepte ihres Einsatzes es mit sich brächten, daß bereits die Produktion und die Stationierung als besondere Form der Androhung mit den Grundsätzen des humanitären Völkerrechts und insbesondere dem übergeordneten Ziel der Friedenssicherung nicht in Übereinstimmung stünden.

Im Gegensatz zum Sachverständigen, der den Atomwaffeneinsatz auch in einer Ausnahmesituation völkerrechtlich nicht zu rechtfertigen vermag, konnten die Richter des IGH weder positiv noch negativ definitiv feststellen, ob der Einsatz oder die Androhung des Gebrauchs von Atomwaffen ausnahmsweise in einer für einen Staat existenzgefährdenden extremen Notsituation rechtmäßig oder rechtswidrig wäre.

Da es jedenfalls seit Beendigung der Ost-West-Konfrontation in Europa eine solche Extremsituation mit Ausnahmecharakter nicht mehr gibt, ist die Stationierung von Atomwaffen und die Aufrechterhaltung der zu ihrem Einsatz notwendigen Einrichtungen nicht (mehr) zu rechtfertigen. Gleiches gilt für die darauf abgestimmte Militärstrategie, zu der für die US-Streitkräfte wie auch für die NATO nach wie vor die Option gehört, gegebenenfalls Nuklearwaffen als erste einzusetzen.

Das Vorgehen der Angeklagten ist demnach gerichtet gegen einen Zustand der Mißachtung völkerrechtlicher Normen, die gerade dem Schutz des Menschen und seiner Umwelt zu dienen bestimmt sind.

Aus dieser Negation grundsätzlicher, im Völkerrecht verankerter und allgemein anerkannter Prinzipien, deren Verletzung an anderer Stelle zumindest partiell auch als Verbrechen gegen die Menschlichkeit bezeichnet werden, ergeben sich die von den Angeklagten beschriebenen Gefahren für ihre und ihrer Mitmenschen Gesundheit und Leben, gleichgültig ob Freund oder Feind, für die Biosphäre, für den inneren und äußeren Frieden, für die Verfassung und den Bestand der Demokratie und für diese Welt überhaupt.

Die Begehung von Verbrechen und die permanenten Vorbereitungen dazu begründen die Annahme einer Gefahr mit einer Schadenseintrittswahrscheinlichkeit, die Rettungshandlungen grundsätzlich legitimiert.

Es ist schwerlich davon auszugehen, daß die Bereitstellung und der Umgang mit grundsätzlich nicht genehmigungsfähigen Waffen auf einem Grundstück nebenan - also die illegale Betätigung im Deliktsbereich des Waffen- und Kriegswaffenkontrollgesetzes - in einem Nachbarrechts- oder Polizeirechtsstreit nicht als Gefahr (an-)erkannt würde, die die Nachbarn oder die Allgemeinheit, jedenfalls soweit sie von den Auswirkungen betroffen sein kann, nicht hinzunehmen brauchen. Weshalb dies vorliegend ganz anders sein soll, ist nicht ersichtlich.

b. Atomwaffen stellen nicht erst dann eine Gefahr dar, wenn ihr Einsatz bevorsteht. Sie erweisen sich schon im Entstehen und durch ihre bloße Existenz als vielfältige Schadensursachen und ein permanenter Gefahrenherd. Die von der Anhäufung nuklearer Massenvernichtungswaffen auf Mensch, Tier und Umwelt ausgehenden nachteiligen Wirkungen können hier nur stichwortartig aufgezählt, nicht aber abschließend erörtert werden. Sie werden nicht nur von den Angeklagten, sondern auch von zahlreichen Experten so gesehen, weshalb die Einholung weiterer Gutachten hierzu nicht erforderlich erscheint.

a.a. Die Erfindung der Atombombe ist die Ursache der bis vor kurzem ungebremsen Rüstungsdynamik. Der Besitz der Waffe mit dem destruktivsten Zerstörungspotential, das man sich denken kann, führt zu Bedrohungsgefühlen und Ängsten, die ihrerseits zur Rüstung anstacheln: Gleichziehen und Übertreffen. Das Ergebnis ist die gesteigerte Akkumulierung von atomarem Massenvernichtungsmitteln, die ausreichen, nicht nur den Feind und dessen an der Auseinandersetzung beteiligten oder auch nicht beteiligten Nachbarn, sondern ganze Kontinente und das gesamte Leben dieser Welt auszulöschen.

Nach Erkenntnissen der Kriegsursachenforschung führen Rüstungswettläufe mit einer statistischen Wahrscheinlichkeit von 82 % zu Kriegen (Ekkehart Kripi: „Staat und Krieg“, edition suhrkamp 1305).

Die politisch Verantwortlichen selbst schließen die nukleare Katastrophe nicht aus. Weshalb sonst gäbe es einen atomaren Schutzbunker für die Bonner Führungsspitze, in dem der Ernstfall geprobt wird?

b.b. Bereits die Entwicklung der Bombe und deren Erprobung haben zu gravierenden Menschenrechtsverletzungen geführt.

Auf das Konto der Atombombentests gehen massive Gesundheitsschäden und auch Todesfälle. Landschaften wurden verseucht, Bewohner aus ihrer Heimat vertrieben, ohne Aussicht auf Rückkehr.

c.c. Die Umwelt wird radioaktiv verschmutzt durch den Atom Müll, der bei der Atomwaffenproduktion zwangsläufig anfällt. Verstrahlungen und Verseuchungen und nicht abschätzbare Gefährdungen durch die ungelöste Entsorgungsproblematik, die sich auch für die zivile Atomkraftnutzung stellt, sind die Folge.

d.d. Zu verweisen ist auch auf die unmittelbaren Folgen und Langzeitwirkungen durch Pannen und Unfälle. Nach Auffassung des Bundesverfassungsgerichts ist die Kernspaltungstechnologie so gefahrenträchtig, daß sie keinen Fehler erlaubt.

Menschen ohne Fehler können weder Politiker noch die Militärs garantieren.

Auch die Gefahren ungewollter, auf menschliches oder technisches Versagen zurückzuführender Nuklearunfälle haben sich schon vielfach realisiert.

e.e. Nicht nur der Bau, die Erprobung und die Entsorgung der Bombe zeitigten und bewirken noch immer Schäden und extreme Gefährdungen, deren Aktualität nicht bestritten werden kann. Selbst die Gewinnung des wichtigsten Ausgangsstoffes verursacht bei den im Uranabbau tätigen Menschen Gesundheitsschäden und nachteilige Folgen für die Biosphäre.

f.f. Die internationale Verbreitung der Kernenergie verschafft einer wachsenden Zahl von Staaten und Personen Zugang zu militärisch verwendbaren atomaren Technologien, Anlagen und Materialien. Die daraus resultierende Gefahr der mißbräuchlichen Verwendung von Kernbrennstoffen als Kernsprengstoff hat bekanntlich die höchste Alarmstufe bei deutschen Sicherheitsbehörden ausgelöst und zu ganz außergewöhnlichen Aktionen geführt.

g.g. Nachweisbar sind Beeinträchtigungen des physischen und psychischen Wohlbefindens bei Menschen, insbesondere Kindern, die nicht in der Lage sind, den Druck der bloßen Möglichkeit des nuklearen Holocaust unbeschadet auszuhalten.

Das Leben in der atomaren Vernichtungsangst führt mit zunehmender Dauer bei vielen Mitmenschen zu psychischen und physischen Defekten, jedenfalls ist dies nicht auszuschließen, es sei denn, ihnen gelingt die Verdrängung.

Angst auf der einen Seite, Schuldgefühle und Gewissensnote auf der anderen.

Die Rechtsprechung hat die Angst von Menschen als Beeinträchtigung privater Rechtsinteressen anerkannt, um an sich strafbare Handlungen als durch Notstand gerechtfertigt oder jedenfalls entschuldigt anzusehen:

- so im sog. „Spannerfall“ die Verängstigung einer Familie durch wiederholtes nächtliches Eindringen eines Unbekannten ins Schlafzimmer der Eheleute (BGH NJW 79, 2033)
- die Angst der Familienangehörigen vor weiteren Ausschreitungen des jähzornigen, trunksüchtigen Vaters, dessen Tötung im Schlaf als nicht strafbar erachtet wurde (RG 60, 318; BGH NJW 66, 1823)
- der Meineid aus Furcht vor der Rache politischer Gegner (RG 66, 98) oder Meineid aus Angst vor der Todesdrohung des durch die Aussage Belasteten (BGH 5, 371)

Es erscheint befremdlich, wenn bei Fällen sogenannten „zivilen Ungehorsams“ die Befürchtungen und Ängste der Beschuldigten als unbeachtlich ausgeklammert wurden, obwohl die Relevanz der subjektiven Wahrnehmungen der Täter für das Vorliegen einer Notstandssituation ansonsten nicht bestritten wird.

c. Die Möglichkeit des Einsatzes der Nuklearwaffen mag als potentiell und hypothetisch bezeichnet werden. Die oben beschriebenen Neben- und Folgewirkungen der Produktion und bloßen Existenz der atomaren Bewaffnung sind real.

Eine Rechtfertigung des Handelns der Angeklagten, das sich gegen die Androhung und den Einsatz von Atomwaffen und damit operierender Militärstrategien richtet, läßt sich demnach nicht mit dem Hinweis verneinen, das Risiko eines Krieges, das zudem in Ermangelung geeigneter verlässlicher Verfahren im Wege richterlicher Erkenntnis nicht ermittelt werden könne - so das Bundesverfassungsgericht zur Frage der Risikohöherung durch die Raketenstationierung in seinem Beschluß vom 16. 12. 1983 (2 BvR 1160/83) - erfülle nicht die Voraussetzung der (unmittelbaren) Bedrohung bzw. der Gegenwartigkeit einer Gefahr.

Die Ausblendung dieser von den Angeklagten als wichtig bezeichneten Aspekte, denen nicht nur sie schon Verbrechenscharakter beimessen, ist dogmatisch nicht zu rechtfertigen.

Dabei sind die schon eingetretenen Rechtsgutbeeinträchtigungen so offensichtlich, daß eine Beweiserhebung hierüber sich erübrigt. Dies gilt aber auch für die fortbestehenden Gefahren, deren Aktualität sich einerseits aus den von den politisch Verantwortlichen ergriffenen Schutzvorkehrungen ergibt, so hilf- und wirkungslos diese auch erscheinen. Andererseits hat die im internationalen Zusammenhang von niemandem als unbegründet bezeichnete Furcht der Kernwaffenstaaten und der Nichtkernwaffenstaaten vor einem Atomkrieg die Einsicht geweckt, eine weitere Ausbreitung der nuklearen Rüstung durch Maßnahmen der Rüstungskontrolle zu unterbinden.

d. Darüber hinaus ist anerkannt, daß im Rahmen der Notstandsrechtfertigung nach § 34 StGB oder § 228 BGB auch eine Dauergefahr gegenwärtig ist, sofern diese jederzeit akut werden kann (SK (Rudolphi) § 35 Rdnr. 7). Ist der Schadenseintritt ungewiß und vielleicht erst zu einem späteren Zeitpunkt zu befürchten, dann ist die Gegenwartigkeit der Gefahr im Sinne der straf- und zivilrechtlichen Rechtfertigungsvorschriften zu bejahen, wenn die notwendigen Maßnahmen zum Schutz des bedrohten Rechtsgutes vernunftgemäß sofort zu treffen sind.

Daß angesichts der technologischen, bis zur Selbstvernichtung gesteigerten Zerstörungskräfte nuklearer Bewaffnungssysteme und der der Abschreckungsdoktrin innewohnenden Logik mit Gegenmaßnahmen nicht abgewartet werden kann, bis der Einsatz der Waffen unmittelbar bevorsteht, bedarf keiner weiteren Erörterung.

Das Ergreifen von Abwehrmitteln (welchen?) zu diesem späten Zeitpunkt ist bei den Gefahren, um die es hier geht, ohne jegliche Erfolgsaussicht. Hierauf brauchen sich die Angeklagten nicht verweisen zu lassen.

e. Auch unter dem Gesichtspunkt der Wiederholungsgefahr erscheint die Befürchtung der Schadensverwirklichung begründet.

Zwar erlauben das staatliche und auch das internationale Recht grundsätzlich nicht, einen Präventivschlag zu führen aus der Überlegung heraus, der „Feind“ plane einen Angriff oder damit sei in der Zukunft mit Sicherheit zu rechnen. Das Recht mietet dem Einzelnen und dem Staat grundsätzlich zu, zu warten, bis der Angriff tatsächlich stattfindet bzw. bis die Gefahr sich erkennbar manifestiert.

Aber auch die staatliche Gefahrenabwehr kommt ohne den Eingriffsgrund befürchteter Wiederholung sicherheitsgefährdender Handlungen nicht aus.

So ist unter bestimmten Voraussetzungen die Wiederholungsgefahr ein - präventiver - Haftgrund bei der Strafverfolgung (§ 112 a StPO).

Verschiedene Polizeigesetze haben zur besseren Bewältigung der Schadensprognose, die für einen freiheitsentziehenden Gefahrenabwehreingriff anzustellen ist, für das Bestehen solcher Gefahrenlagen eine Reihe von Anhaltspunkten aufgelistet.

Dazu gehört, daß die Tatbegehung angekündigt wurde, der potentielle Störer Waffen oder Werkzeuge besitzt oder sich verschafft, die ersichtlich zur Tatbegehung bestimmt sind, oder daß diese Person bereits in der Vergangenheit mehrfach aus vergleichbarem Anlaß bei der Begehung derartiger Taten betroffen worden ist und nach den Umständen eine Wiederholung dieser Verhaltensweise zu erwarten ist.

Überträgt man diese Kriterien auf die Situation der atomaren Bewaffnung und der vorherrschenden Militärstrategien einerseits, den Erfahrungen aus kriegerischen Auseinandersetzungen andererseits, so muß das Vorliegen einer Wiederholungsgefahr bejaht werden.

Auf der Tatbereitschaft fußt die Abschreckungsdoktrin. Abschreckung wirkt nur, wenn glaubhaft ist, daß das angedrohte Mittel tatsächlich zur Anwendung kommt.

Die Anwendungsentschlossenheit selbst zum Führen eines atomaren Erstschlages wird daher durch die Ausgestaltung und Ausstattung der Waffen und der Trägersysteme, deren Lokalisierung und Ausrichtung und mit Hilfe der jeweils definierten Strategie zur effektivsten Anwendung kriegerischer Gewalt angekündigt und angedroht.

Die Waffen und die jeweiligen Strategien werden erprobt und vorgehalten und ständig weiterentwickelt. Und in den vergangenen kriegerischen Auseinandersetzungen wurden die völkerrechtlichen Gebote zum Schutze der Zivilbevölkerung vielfach und in weitem Umfang mißachtet. Zum Beispiel:

- Der Abwurf der Atombomben auf Hiroshima und Nagasaki waren bereits deshalb völkerrechtswidrig, weil sie militärisch unter keinem Gesichtspunkt gerechtfertigt waren. Sie erfolgten zur Vergeltung und Erprobung.

- Im Vietnamkrieg wurde massiv gegen das Giftgasverbot verstoßen.

- Wie der vom Gericht beauftragte Sachverständige ausführte, haben die Alliierten bei der Durchführung des Golfkrieges 1991 gegen Normen des Völkerrechts verstoßen:

a. Gezielte Zerstörung ziviler Infrastruktur und gefährdeneigter Einrichtungen:

Durch Angriffe auf mehrere größere Vielzweckdämme, die schwer beschädigt oder zerstört wurden, wurde die Flutkontrolle zerstört, die Wasservorratshaltung für die industrielle und kommunale Versorgung, die Bewässerung und die Stromerzeugung unterbunden.

Ziele der Luftangriffe waren Nuklear-, Bio- und Chemiewaffenziele. Damit wurden zum ersten Mal in der Kriegsgeschichte, in Betrieb befindliche Kernreaktoren angegriffen, obwohl derartige Anlagen unter dem besonderen Schutz des Kriegsvölkerrechts stehen.

Art. 35 I. Zusatzprotokoll verbietet den Angriff auf Anlagen oder Einrichtungen, die gefährliche Kräfte enthalten, nämlich Staudämme, Deiche, Kraftwerke, auch für den Fall, daß sie militärische Ziele darstellen, sofern ein solcher Angriff gefährliche Kräfte freisetzen und dadurch schwere Verluste unter der Zivilbevölkerung verursachen kann.

Aufgrund der engen Verbindung zwischen elektrischer Energie und allen Bereichen der öffentlichen Gesundheit sind die Auswirkungen der Angriffe auf Elektrizitätswerke katastrophal gewesen. Gleiches gilt für die Auswirkungen auf die Wasser- und Lebensmittelversorgung der Zivilbevölkerung.

Dabei bestand der Eindruck, daß die Zerstörungen an zivilen Objekten keine notwendigen und unvermeidlichen oder zufällige Nebenschäden bei Angriffen auf militärische Ziele gewesen sind. Nach dem Eindruck von Beobachtern bezweckte die Zerstörung der Infrastruktur die Untergrabung der Kampfkraft der irakischen Militärmaschinerie; darüber hinaus sollte der Irak von westlicher Nachkriegshilfe abhängig gemacht werden. Beide Ziele sind vom Kriegsvölkerrecht absolut verboten.

b. Unterschiedslose Angriffe auf die Zivilbevölkerung.

Allein der Luftangriff auf den Al-Amariyah Bunker in Bagdad am 13.02. tötete 1.500 Zivilisten. Diese Zahlen erhöhen sich immer noch täglich, weil „die ca. 300 to abgereicherten Urans, die von US-amerikanischen Bombern und Panzern stammen und noch nicht beseitigt worden sind, immer noch radioaktiv strahlen und Tote unter der Zivilbevölkerung verursachen.

Dabei ist der Einsatz derartiger unterschiedsloser Waffen, die eine ungeheure zerstörerische Wirkung haben, vergleichbar mit Nuklearwaffen von geringer Sprengkraft, verboten, da sie in die Kategorie der Massenvernichtungswaffen einzuordnen sind.

c. Auch die Kriegführung gegen die Streitkräfte des Irak hat nach den Ausführungen des Sachverständigen zu Methoden und Mitteln gegriffen, die durch Völkergewohnheitsrecht verboten sind.

a.a. Es wurde mit Uran angereicherte Munition verwendet, deren radioaktive Partikel durch freiverdende Dämpfe in den menschlichen Organismus gelangen und noch lange nach der militärischen Auseinandersetzung zu gesundheitlichen Schäden führt. Kinder sollen an Leukämie erkrankt sein, weil sie mit herumliegenden Projektilen aus abgereichertem Uran, die noch nicht entsorgt sind, gespielt haben.

b.b. Nach Presseberichten sollen unbewaffnete und zur Übergabe bereite Truppenteile vernichtet worden sein. In den ersten beiden Tagen der Bodenoffensive sind danach Tausende von irakischen Soldaten lebend untergepflegt worden.

Hierzu berichtete der Zeuge K, er habe Anhaltspunkte dafür, daß diese furchtbare Methode der Kriegführung in einer Göppinger Kaserne der US-Streitkräfte manövermäßig geübt worden sei.

Der Sachverständige kam bei seinen Ausführungen zu dem deprimierenden Befund, daß die US-amerikanische Kriegführung sich konkreter Kriegsverbrechen schuldig gemacht hat, wie durch die unterschiedslosen Angriffe auf die Zivilbevölkerung und die Zerstörung ziviler Objekte, die Zerstörung der zivilen Infrastruktur und solcher Einrichtungen, die aufgrund ihrer Gefahrengeneigntheit unter besonderem völkerrechtlichen Schutz stehen. Darüber hinaus hat sie in ihren Mitteln der Kriegführung nicht die Grundregeln des Kriegsrechts beachtet, die keine überflüssigen Verletzungen und unnötigen Leiden zulassen. Das Gebot des Schutzes von Gegnern, die außer Gefecht sind, sei ebenso mißachtet worden, wie das Verbot von Befehlen, niemand am Leben zu lassen.

Diese erschreckenden Befunde und Bewertungen bestätigen die Auffassung, daß die Staaten selbst bei konventioneller Kriegführung weniger denn je in der Lage oder willens sind, das Kriegsgeschehen zu steuern und diesem die Zügel, die das Völkerrecht geschaffen hat, anzulegen.

Sie zeigen aber auch mit aller Deutlichkeit auf, daß die Berufung auf die Regeln des Kriegsvölkerrechts beim Ausbruch der kriegerischen Auseinandersetzung oder gar erst danach leerläuft. Vielmehr ist es legitim, bereits in Friedenszeiten die Vorbereitung der Staaten auf den bewaffneten Konflikt dahingehend zu beobachten und zu kritisieren, daß Kollisionen mit den völkerrechtlichen Waffeneinsatzverboten und Waffenwirkungs-verbieten schon gar nicht entstehen können.

Werden Waffen entwickelt, produziert und vorgehalten, Kriegführungsmethoden ausgearbeitet und eingeübt, Taktiken und Strategien entworfen, die nach aller Voraussicht diesen Regeln des humanitären Völkerrechts nicht gerecht werden können, dann ist Gefahr im Verzug gegeben, die bereits vor einer möglichen Umsetzung Handeln erfordert.

Im übrigen ist die Gefahr, die von den uranvergifteten Geschossen ausgeht, auch bis heute nicht gebannt. Sie wäre das erst, wenn alle Geschöthhülsen eingesammelt und entsorgt worden wären. Dieser Umstand ist bei der Beurteilung der Gefahren und ihrer Gegenwartigkeit ebenfalls zu berücksichtigen, da nach allgemeiner Ansicht ein Angriff oder eine Gefahr so lange andauert, wie noch neue Schäden und Verletzungen eintreten oder bestehende sich noch vertiefen können.

4.

Kann demnach auch unter dem Gesichtspunkt der möglichen Wiederholung weder die Gefahr noch die erforderliche Wahrscheinlichkeit des Schadenseintritts verneint werden, so ist in diesem Zusammenhang, da die präventive Gefahrenabwehr prinzipiell Sache der Polizei ist, zu fragen, ob es zumutbar und möglich war, anderweitige Hilfe herbeizuholen.

Die Antwort hierauf lautet: nein.
Die Angeklagten haben keine Möglichkeit, die amerikanischen Streitkräfte im Gerichtswege dahingehend in Anspruch zu nehmen, die Drohung mit Atomwaffen und ihre diesbezügliche Militärstrategie zurückzunehmen, den Gebrauch von Nuklearwaffen zu unterlassen, konkrete Abrüstungsschritte zu unternehmen, bei zukünftigen Konflikten die Gebote des humanitären Völkerrechts zu befolgen oder Folgen völkerrechtswidriger Maßnahmen, auch wenn sie von deutschem Boden aus gesteuert wurden, zu beseitigen.

Nach Auffassung des Bundesverfassungsgerichts steht dem Einzelnen auch kein verfassungsrechtlich geschützter Anspruch zu, daß die Bundesregierung die erklärte Zustimmung zur Stationierung von atomaren Waffen auf dem Gebiet der Bundesrepublik zurücknimmt (BVerfG, NJW 93, 2432).
Auch wird der Einzelne nicht verlangen können, daß die Bundesregierung von ihrem Recht - der Sachverständige sprach insoweit sogar von einer Rückgepflicht - gegenüber den kriegführenden Parteien Gebrauch macht, zumindest offensichtliche Völkerrechtsverstöße zu rügen oder gar finanzielle Leistungen im Zusammenhang mit dem Golikrieg zurückzubehalten, was zulässig wäre.

Von der Bundesregierung ist in dieser Richtung auch nichts zu erwarten. Sie hat bei der Ratifizierung des Zusatzprotokolls zu den Genfer Abkommen vom 12.08.1949, das den darin geregelten Schutz der Zivilbevölkerung in bewaffneten Konflikten bestätigt und entscheidend weiterentwickelt, einen Kernwaffenvorbehalt angebracht, wonach nach ihrem Verständnis diese Schutzvorschriften den Einsatz von Nuklearwaffen nicht beeinflussen, regeln oder verbieten. Dabei ist anerkannt, daß gerade in Konflikten mit Kernwaffen die Opfer eines besonderen Schutzes bedürfen. Auch hat die Bundesregierung durch diesen Nuklearvorbehalt der eigenen Bevölkerung eine Rechtsverkurzung zugemutet, da diese im Konfliktfalle des Schutzes der Neuregelungen beraubt ist (Forch/Harndt, Neue Regeln für den Einsatz von Kernwaffen ? JR 86,45).

5.
Einer Notstandsgefahr darf nur mit einer Eingriffshandlung begegnet werden, die zur Abwendung der Gefahr erforderlich ist.
Der Grundsatz der Erforderlichkeit verlangt vom Eingreifenden, bevor er eine Maßnahme ergreift, zu prüfen, ob nicht eine andere, die Interessen des vom Eingriff Betroffenen schonendere Maßnahme in Betracht kommt. Darüber hinaus enthält der Erforderlichkeitsbegriff auch die Komponente der Geeignetheit.
Geeignetheit und Erforderlichkeit im engeren Sinne richten sich nach den Gesamtumständen der Gefahrenlage und der Abwehrsituation. Zu berücksichtigen sind insbesondere der Rang der gefährdeten Rechtsinteressen, der Grad der Schadenseintrittswahrscheinlichkeit und die zur Verfügung stehenden Abwehrmittel.

Eine schonendere Maßnahme als die Beschädigung des Zaunes und die kurzfristige und ihrem Charakter nach friedliche Beeinträchtigung des Hausrechts ist nicht ersichtlich. Dabei ist auch zu berücksichtigen, daß die Handlungen nicht gerichtet waren gegen Privatpersonen und deren Eigentum. Ziel war vielmehr ein untergeordneter Zubehörsfall einer wenigstens hochrangigen militärischen Einrichtung.
Der Versuch, mit Repräsentanten der US-Militärmacht ins Gespräch zu kommen, war gescheitert.
Die Ohnmacht der „bloßen“ Kritik an deren Handeln, hatten die Angeklagten vielfach verspürt.

Bei der Geeignetheitsprüfung ist aber auch darauf hinzuweisen, daß selbst die Polizei und der Staat als Inhaber des Gewaltmonopols, so sie denn in dieser Richtung tätig werden wollten, keine andere Möglichkeit hatten, als mit den Inhabern der militärischen Macht ins Gespräch zu kommen, um diese zur Abrüstung anzuhalten. Auch sie hätten keine anderen Mittel und Möglichkeiten, als über den Dialog die andere Seite zum Umdenken zu veranlassen und die Gefahrenherde von dort aus beseitigen zu lassen.
Das Vorgehen der Angeklagten war gerichtet auf einen Dialog, die notwendigen Abrüstungsschritte einzuleiten oder zu beschleunigen. Dieser Forderung zum Dialog, der im übrigen auch dem Verständnis der Angeklagten von angemessener und erfolgreicher Konfliktbewältigung entspricht, sollte durch den symbolischen Abrüstungsakt der „Entzäunung“ besonderer Nachdruck verliehen werden.
Kein Mensch ist in der Lage, die Gefahren der Atombewaffnung eigenhändig zu beseitigen.
Das Merkmal der Geeignetheit setzt auch gar nicht voraus, daß durch die Rettungshandlung unmittelbar und allein, der Schadenseintritt verhindert wird. Noch viel weniger ist vorausgesetzt, daß die Rettung der Schutzgüter tatsächlich auch gelingt. Ausreichend ist vielmehr, daß es wenigstens gehen kann. Wie bei der polizeilichen Gefahrenabwehr genügt der „Schritt in die richtige Richtung“ um die Geeignetheit der ergriffenen Maßnahme nicht in Frage zu stellen. Diesen Schritt getan zu haben, kann den Angeklagten nicht abgesprochen werden.

3.
Da sich der Eingriff gegen die Interessensphäre richtet, aus der die Gefahren und Gefährdungen herrühren, kommt es für eine Rechtfertigung der Eingriffshandlungen nur noch darauf an, daß sich die konkreten Rechtsgutverletzungen innerhalb des Rahmens bewegen, den die Proportionalitätsklausel des § 223 BGB absteckt.

Die Angeklagten haben sich sowohl mit der ersten „Entzahnungsaktion“ im Jahre 1992 als auch bei der Wiedermolung 1995 in diesem Rahmen bewegt. Daß die beeinträchtigten Interessen (geringfügiger Sachschaden und kurzfristige Störung des „hauslichen Friedens“) die geschützten Interessen (Menschen- und Völkerrechtsverträglichkeit der Rüstung und kriegsrischen Konfliktaustragung, Bewahrung von Mensch und Umwelt vor weiteren Beeinträchtigungen mit langanhaltenden Folgewirkungen) nicht wesentlich überwiegen, ist nicht in Frage zu stellen.

Die Angeklagten waren daher aus rechtlichen Gründen freizusprechen.

V.

Die Kosten- und Auslagenentscheidung ergibt sich aus § 467 Abs. 1 StPO.

gez. Wolf
Richter am Amtsgericht

Ausgefertigt:
Stuttgart, den 03. Dez. 1996
Urkundsbeamter der Geschäftsstelle
des Amtsgericht Stuttgart

PRODUCTIE 9

Kwetsbare kruisraket

Door een onzer redacteurs

Hoewel zeven van de 23 Tomahawk-kruisraketten die de Verenigde Staten gisteren op Bagdad hebben afgevuurd hun doelwit misten, spreken Amerikaanse militaire woordvoerders van een „succesvolle operatie”, omdat het wapen zich gedragen zou hebben „in overeenstemming met de norm”. Die ligt, na een korte periode waarin het wapen voor zo goed als onfeilbaar werd gehouden, officieel inmiddels op vijftien procent missers. Van de zeven exemplaren die gisteren hun doel niet bereikten, zouden er slechts drie door ‘technische omstandigheden’ onsuccesvol geweest zijn — dertien procent, dus binnen de norm.

Dat vier andere Tomahawks hun doel niet bereikten had een andere reden: ze zouden zijn neergehaald door de Iraaks luchtafweer. De kruisraket — voluit: General Dynamics Tomahawk BGM-109C SLCM — is een onbemand straalvliegtuigje van ruim zes meter lengte dat vanaf schepen en onderzeeboten kan worden afgevuurd. Het heeft een bereik van 1.300 kilometer en vliegt met relatief geringe snelheid (minder dan die van het geluid) op geringe hoogte op zijn doel af dat het in de sloffase bereikt met een geavanceerd ‘terreinvolgsysteem’.

Voor de vliegsnelheid, die ver onder die van traditionele raketten ligt, maakt het straalvliegtuigje kwetsbaar voor conventioneel afweervuur. Dat hoeft niet eens precies gemikt te worden. Wanneer de luchtdoelschutters op de verwachte koers van de vliegende bom een ‘gordijn leggen’ van exploderende granaten, kunnen die het tuig gemakkelijk beschadigen. Ondanks verliezen in de Golf-oorlog is aan conventioneel luchtafweergeschut in Bagdad geen gebrek.

Na deze aanval zullen de Amerikaanse planners hun norm opnieuw moeten bijstellen, door ook dergelijke verliezen in te calculeren. Behalve militair is dat ook financieel onwelkom: een kruisraket kost 1,1 miljoen dollar.

Begin september voerden de VS een militaire strafexpeditie uit tegen Irak. Die was een antwoord op een militaire actie van Irak in het ‘half-bevrijde’ Koerdische noorden van het land. Een actie, waarom notabene door één van de Koerdische bevrijdingsbewegingen (de Koerdische Democratische Partij van Barzani) was gevraagd: Irak moest helpen bij het verjagen van de rivaliserende PUK (Patriottische Unie van Koerdistan) van Talabani. Tot veler verbazing was het Amerikaanse antwoord niet gericht op de betrokken Iraakse troepen en militaire installaties en evenmin op Bagdad. Neen, men richtte zich op acht luchtverdedigingsinstallaties en zeven commandobunkers in het zuiden van het land, die met het gewraakte Iraakse optreden niets te maken hadden. Ze werden bestookt met vier- en veertig kruisraketten, afgevuurd door oorlogsschepen in de Perzische Golf en door B-52 bommenwerpers, ingevlogen vanuit Guam over een afstand van 10.000 km.

Or 96
Eerst waren er de gebruikelijke officiële juichkreten over het geweldige succes van deze uiterst kostbare operatie. Latere informatie van het Pentagon gaf toe dat slechts een van de vijftien objecten vernietigd was; de rest was beschadigd (soms zwaar) of verplaatst of zelfs gemist. Een heel mager resultaat voor een wapen dat zo sterk favoriet is bij de Amerikaanse krijgsmacht. Temeer omdat het besturingssysteem onlangs revolutionair vernieuwd is na de teleurstellende resultaten van de kruisraketten in de Golfoorlog tegen Irak van 1991. Destijds werden radarkaarten van de te volgen route in het geheugen opgeslagen en werden deze tijdens de vlucht vergeleken met de directe radarwaarnemingen. Nu wordt er een satelliet-navigatiesysteem gebruikt, dat veel eenvoudiger ingevoerd kan worden dan de radarkaarten en meer mogelijkheden biedt.

Deze vernieuwing levert natuurlijk de verklaring van het merkwaardige Amerikaanse ‘antwoord’ op het Iraakse militaire optreden. Het nieuwe systeem moest in de praktijk getest worden en er werd dus gewacht op een bruikbaar voorwendsel. Een Derde Wereldland met een uiterst onsympathiek regime is daarvoor natuurlijk heel geschikt.

Zo zijn hun manieren. Dat bleek ook begin november weer, toen tweemaal door een Amerikaanse F-16 een raket werd afgeschoten op een Iraakse luchtverdedigingsbatterij. De piloten deden dat omdat de radar van de batterij hen volgde. Even later bleek het eerste geval geheel onwaar, het tweede uiterst dubieus. Het principe blijkt echter onaantastbaar te zijn; zoiets als “wie naar mij kijkt wordt doodgeschoten”.

Bij het testen van wapens is steeds meer sprake van het gebruik van simulatoren. Maar de praktijk laat zien dat het spel van leven en dood toch veel leuker wordt gevonden als er in het echt wordt geocfend.

Rapport Pentagon: in Irak onbedoelde schade

WASHINGTON, 24 FEBR. Gebrek aan communicatie tijdens de oorlog in Irak heeft ertoe geleid dat in dat land zwaardere schade is toegebracht aan burgerdoelen dan was beoogd. Volgens de Amerikaanse krant The New York Times zijn beperkingen die het militaire opperbevel had opgelegd aan het bombarderen van elektriciteitscentrales niet doorgegeven aan de piloten die deze vluchten uitvoerden. Bovendien zouden niet goed functionerende radio's ertoe geleid hebben dat de Irakezen meer Amerikaanse piloten gevangen hebben kunnen nemen dan nodig was. Iraakse militairen zouden de noodsignalen die neergeschoten piloten uitzonden, bedoeld om reddingsmissies op gang te brengen, te gemakkelijk hebben kunnen opvangen.

De informatie zou afkomstig zijn uit een voorlopig rapport dat circuleert op het Amerikaanse ministerie van defensie en dat de meest complete evaluatie zou zijn van de oorlogsinspanningen tegen Irak.

In de luchtoorlog hadden de Amerikanen vooral gemikt op uit-

schakeling van het communicatiesysteem van het Iraakse leger. Daarbij zouden elektrische installaties, olie-installaties en transportlijnen moeten worden aangevallen, echter zonder al te veel schade aan te richten aan burgerlijke doelen. Critici hadden al eerder gezegd dat men in die opzet niet geslaagd was en dat er onnodig elektriciteitscentrales en waterzuiveringsinstallaties waren getroffen. Het rapport van het Pentagon zou deze kritiek nu bevestigen. Volgens de New York Times zouden militaire commandanten in sommige gevallen bewust hebben afgezien van maatregelen ter beperking van de schade. In andere gevallen zouden gegeven opdrachten niet bij de piloten zijn terechtgekomen. Over het hoe en het waarom van dit gebrek aan communicatie zou het rapport niets zeggen.

Het rapport zou verder tot de conclusie komen dat de Amerikanen over onvoldoende faciliteiten beschikten om mijnen te vegen. Twee Amerikaanse schepen werden in de oorlog ernstig beschadigd door Iraakse mijnen. (UPI)

'Aanval zou tienduizend mensen hebben gedood'

745 van Nistegmann Pa fax 030-6913534 uit Theow 17 Nov 1998

WASHINGTON (AP, Reuters, AP) - Als de Amerikaanse bombardementen op Irak waren doorgegaan, hadden er volgens het Amerikaanse ministerie van Defensie tienduizend doden kunnen vallen.

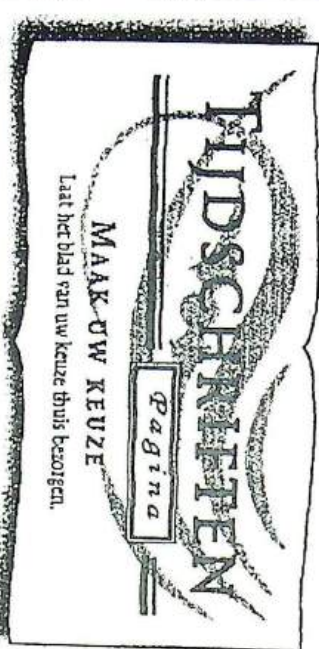
Dat schrijft de krant Washington Post. De aanvallen gingen niet door toen op het allerlaatste moment Irak beloofde weer te zullen samenwerken met de wapeninspecteurs van de VN-commissie Unscorm, die toeziet op de ontmanteling van de Iraakse massavernietigingswapens. De tienduizend doden zouden al zijn gevallen bij de eerste aanval, zo heeft het Pentagon bevestigd.

De topadviseurs van president Clinton wilden de aanval toch laten doorgaan, ondanks de Iraakse brief aan Vn-chef Kofi Annan. Dat waren

minister van buitenlandse zaken Madeleine Albright, minister van defensie William Cohen en staatssecretaris Sheltou. Ze vonden de omstandigheden voor een aanval in het weeken de gunstig. Maar uiteindelijk kuster

de Clinton naar veiligheidsadviseur Sandy Berger, die de aanval wilde afblazen. Albright, Sheltou en Cohen vonden dat de aanval gewoon door kon gaan, terwijl Clinton de voorstellen

(Achterzijde)

0000 33-00 22-00 0000

van Irak bestudeerde. Als ze de moed te waard zouden blijken kon volgens hen de president de aanvallen alsnog laten afbreken. Maar Clinton vreesde voor een omslag in de publieke opinie en een ineenstorting van de internationale consensus.

Amerika liet gisteren weten dat het nog altijd op elk gewenst moment kan aanvallen. Het houdt de schepen en vliegtuigen die het in de Golf heeft daar voorlopig, maar zal geen versterkingen sturen. Gisteren waren er al wel de eerste tekenen van normalisatie. Een deel van de humanitaire medewerkers van de VN keerde terug naar Irak. Zij voeren het programma olie-voor-voedsel uit. Volgens dat programma mag Irak jaarlijks voor 8 miljard dollar olie uitvoeren, om daar voedsel en medicijnen voor te kopen.

De VN-medewerkers zien erop toe dat die spullen eerlijk worden verdeeld. Vandaag komen ook de eerste wapeninspecteurs terug.

Amerikaanse functionarissen hebben een toelichting gegeven op de uitspraak van Clinton dat Irak beter af is als dictator Saddam Hoessein en zijn regime plaatsmaken voor een democratische regering. Clinton had aan gekondigd dat de VS intensief gaar samenwerken met de Iraakse oppositie. Maar de functionarissen zeiden dat Amerika niet overijld te werk gaat, want dat zou aan Saddam de kans bieden een bloedbad aan te richten onder opposanten. Algemeen geldt de Iraakse oppositie als te verdeeld om een vuist te kunnen maken.

PRODUCTIE 10

Opinie

Eenzijdige kruisiging van Serviërs mystificeert Bosnische werkelijkheid Westen laat rechtsgelijkheid varen

De Navo bombardeert de Bosnische Serviërs naar de onderhandelingsstafel, terwijl Kroatiërs en moslims hen verder terugdringen. Is hier nog sprake van objectieve beoordeling door de 'internationale gemeenschap' of wordt er met twee maten gemeten? *W. GLOWON* oordeelt tot het laatste en belicht de Atlantische bondgenoten ervan de bevlende Kroaten stevig in het zadel te helpen.

Rechtvaardigheid is niet alleen een belangrijk beginsel, maar ook een belangrijke uitgangspunt in het volkenrecht. Staten en bevolkingsgroepen dienen zich naar dezelfde rechtsmaatstaven te gedragen en haal ook naar beoordeelde te worden. Dus moeten groepen mensen die dezelfde misdadige en onontvankelijk geachte handelingen plegen, ook hetzelfde stempel krijgen. Wordt dit principe verlaten, dan blijft er niets anders over dan een kwalijke mix van willekeur, machtsdenken en emoties als 'beoordeel' 'gkader van wat recht of onrecht'.

Evenwicht zoek

Uiteindelijk wordt daarmee een klimaat bereikt waarin het vrijwel unaniem voor de hand liggend wordt gevonden om over te gaan tot Navo-bombardementen op de Serviërs, op een moment dat de partijen op één lijn zijn gebracht over een mogelijke vredesregeling. Zo ontstaat een keten van absurde teiten zonder dat men tot bezinning komt. Zelfs het zetten van vragetekens blijft achterwege. Maar als objectiviteit in dit klimaat van anti-Servische obsessie niet kan fungeren als maatstaf van beoordeling, is er nog altijd het loezingskader van het recht. Bij de toemeling van rechten en verplichtingen blijft dan elk evenwicht zoek. We moeten vaststellen dat de aanvankelijke bemoeienis van Kleinjoegoslavië met de Bosnische burgeroorlog zwaar werd getuut met een nu al jaren durende VN-begroten, terwijl Kroatië een dergelijke bemoeienis wel wordt toegestaan. De Kroaten interveniëren ongestraft en op grote schaal met hun gegergde leger zonder dat dit leidt tot meer dan wat obligate protesten. De voormalige hoofdstad van Kralina. Khrn wordt met

Bosnisch-Servische vrouwen, door Kroatische troepen verdreven uit de Kralina, wachten met hun pannen op eten uit de gaskeukens van Banja Luka. (Foto AP)

ruim 2000 granaten door de Kroatische president Tudman. Tudman wordt niet in staat van beschuldiging gesteld wegens het aanvechten van de burgerbevolking. Maar toen de toenmalige 'president' van de Kralina-Servische Marica, enkele raketten op Zagreb afvirende voor het Tribunal voor Oorlogsmisdaden aangeklaagd. Toen EU-onderhandelaar Bild, inzake de aanval op Kolindevelemond had van een eventuele oorlogsmisdaden te spreken, werd hij door Tudman eenvoudig tot *persona non grata* verklaard en was zijn rol verder uitgespeeld. De door de Kralina uitgevoerde irrandier. ri-

nische schoonmaak' van de Kralina diegepaardging met plundering en brandschatting van Servische bezittingen en moordpartijen op de schaarse Servische achterblijvers, wordt met een soort neutrale onverschilligheid tegemoet getreden. Dat daarbij meer dan honderd duizend Serviërs op de vlucht werden gedreven — onbetwist de grootste volksverhuizing van de Balkanoorlog — brengt de media reacties. Ethische zuiveringen, uitgevoerd in gebieden waar al honderden jaren Serviërs wonen, zijn kennelijk minder verworptelijk en misdadig dan etnische zuiveringen uitgevoerd door de Serviërs. Het

in de burgeroorlog zich niet alleen naar dezelfde rechtsprincipes dienen te gedragen maar ook naar dezelfde maatstaven beoordeeld moeten worden, zal ongewijfeld leiden tot nog meer humanitaire catastrofes. Als de oorlog, onderbroken door kortstondige vredesintermezzo's, definitief uitgesloten wordt op het slagveld, dreigt een compleet Servische militaire nederlaag. Want ook de westerse mythe over de kracht van de Bosnische Serviërs is altijd slechts een grote bedreiging te kunnen afschrijven. Dan zullen grote delen van Bosnië verder van Serviërs worden gezuiverd en daarover dan bij de

beelding met Servische stemmen

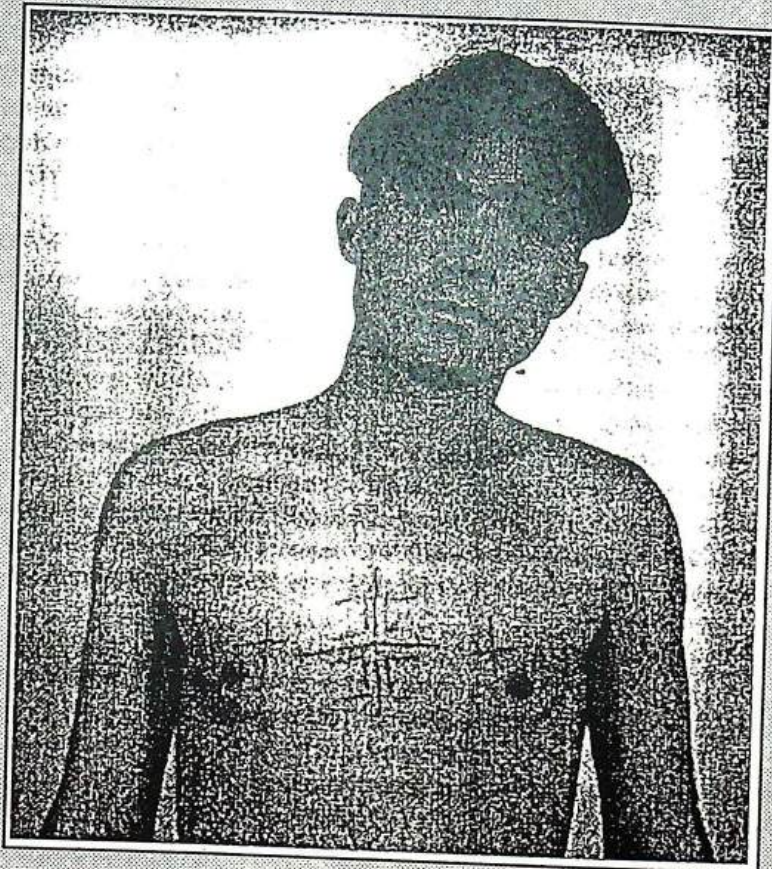
PRODUCTIE 11

amnesty international

FEDERAL REPUBLIC OF
YUGOSLAVIA

**A HUMAN RIGHTS CRISIS
IN KOSOVO PROVINCE**

Document Series A: Events to June 1998
**#1: Background: A crisis
waiting to happen**

Public
AI Index: EUR 70/32/98

June 1998

2. To the Yugoslavian federal and Serbian national authorities

Of course, the prime responsibility to improve the human rights situation rests with the Yugoslavian federal and Serbian national authorities. Amnesty International calls on all governments to insist that, and on the FR Yugoslavian and Serbian authorities themselves to:

- issue clear instructions to all police and other security personnel in Kosovo that deliberate and indiscriminate attacks on civilians, arbitrary arrests and expulsions and other human rights violations will not be tolerated under any circumstances, and that those responsible will be held criminally responsible for their actions.
- allow immediate and unhindered access to the area for humanitarian agencies and UN human rights monitors. The OHCHR should now be granted the facilities to establish a constant presence in Priština.
- allow the International Committee of the Red Cross (ICRC) unrestricted access to all areas of Kosovo province and permit the organisation to visit all prisoners it requests to see, in accordance with established procedures.
- cooperate fully with the Tribunal into any investigations it may wish to conduct in Kosovo province and permit forensic experts to carry out their professional duties without restrictions.

- disclose the identity and whereabouts of those detained and instruct the police and other armed forces to allow those detained prompt access to lawyers - measures vital for the prevention of torture and to safeguard against disappearances.

- order prompt and impartial investigations into reports of human rights violations, ensure that those responsible are held fully accountable and that victims receive effective reparation.

3. To the armed political opposition in Kosovo province

Amnesty International is also deeply concerned by killings and other human rights abuses reportedly committed by the armed opposition in Kosovo province, and recommends that:

- the KLA ensure that all forces under its control abide by basic humanitarian law principles as set out in Common Article 3 of the Geneva Conventions of 1949 which prohibit the killing of those taking no part in hostilities as well as hostage-taking.
- the KLA should ensure that they cooperate with the ICRC, in particular to resolve the fate of prisoners reportedly detained by its members.

archiv

amnesty international

FEDERAL REPUBLIC OF
YUGOSLAVIA

**A HUMAN RIGHTS CRISIS
IN KOSOVO PROVINCE**

Document Series A: Events to June 1998
#2: Violence in Drenica,
February-April 1998

Public
AI Index: EUR 70/33/98

June 1998

Human rights abuses by opposition groups

At the time of writing, in early June 1998, Amnesty International was seeking to verify a significant number of recent reports of human rights abuses committed by the KLA. Article 3 common to the four Geneva Conventions of 1949 places obligations on all parties to an armed internal conflict not to carry out "violence to life and person ... mutilation, cruel treatment and torture", the taking of hostages and "outrages upon personal dignity".

In the period prior to June the most detailed accounts of abuses by the armed opposition came from Glodjane village, in information compiled by the HLC. Following the police operation in Glodjane and killing of three men described above, the KLA set up checkpoints at the entrances to the village. Three Serbian men, Dragoslav and Mijat Stojanović and Veselin Stijović, from the Dubrava hamlet, returned to their house on 18 April to collect some of their possessions. The Serbs were detained by uniformed men at their house where they were knocked to the ground and beaten. They were then taken to what they called the KLA headquarters in Glodjane, where they were further beaten with rifle butts and clubs during an interrogation. They were

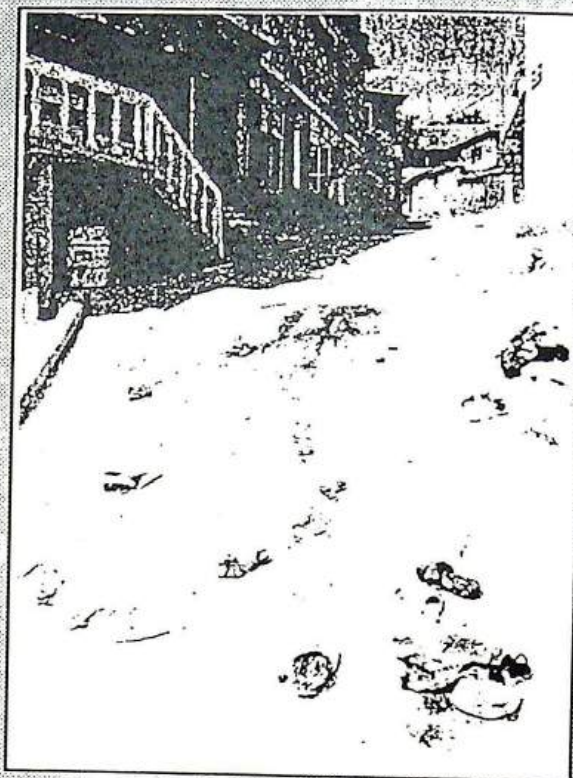
released the next day. One of them was reportedly treated in hospital for serious injuries to the spleen, stomach and duodenum. The victims stated that they recognized most of the perpetrators as local people whom they knew.

On 12 April two Serb men, Novak Stijović and Staniša Radošević, and the mother of the latter, Rosa Radošević, went to the village of Požar near Glodjane to collect the elderly father of Novak Stijović. They were detained, beaten and questioned by armed ethnic Albanian men, who took them to the so-called KLA headquarters in Glodjane. They were made to retrieve and hand over a hunting rifle from the house of one of them, before being released and allowed to leave in the direction of Dečane. Meanwhile, Staniša's father, Slobodan Radošević, had stayed behind to look after their farm in Dašinovac village and his family has not had any news from him since. However, on 27 April the Kosovo Albanian language daily *Koha Ditore* reported that the KLA had executed five abducted Serbs, but did not give their names. According to the pro-government Media Centre in Priština the bodies of Slobodan Radošević and that of another missing Serb, Miloš Radunović, had been seen at the side of the road in Dašinovac. Neither of these reports has been independently confirmed.

FEDERAL REPUBLIC OF
YUGOSLAVIA

***A HUMAN RIGHTS CRISIS IN
KOSOVO PROVINCE***

Document Series B: Tragic events continue
#3: Orahovac, July-August 1998
**Deaths, displacement,
detentions: many
unanswered questions**

Public
AI Index: EUR 70/58/98

August 1998

EMBARGOED FOR 00.00 GMT 25 August 1998

FEDERAL REPUBLIC OF
YUGOSLAVIA

A Human Rights Crisis in Kosovo Province

Orahovac, July-August 1998
Deaths, displacement, detentions:
many unanswered questions

*Introduction - What happened
at Orahovac?*

Was there, at Orahovac, a mass atrocity exceeding the horrors we already know from Kosovo? Reports issued in the days immediately after the armed confrontation in the town speak of extrajudicial executions, and of undisclosed mass graves containing the bodies of numerous people who had been unlawfully killed.

Even without the mass atrocity claims, the testimony from the recent events at Orahovac - the consequences of the first (to date the only) attempt by the Kosovo Liberation Army (KLA) to seize control of a major population centre - features appalling stories typical of Kosovo's human rights tragedy: police and military forces deliberately or indiscriminately firing on civilians, causing deaths and forcing thousands to flee their homes; torture and ill-treatment in police detention; KLA abductions of people, some of whom remain "missing" and are presumed or feared killed.

This document examines the events at Orahovac from the armed clashes beginning on 17 July to the announcement of the findings of international monitors and humanitarian aid workers in and around the town in early August. It looks at the conflicting reports, said to be based on the testimonies of witnesses, by journalists, human rights monitors and others, and the arguments over the truth behind the events in the latter half of July, arguments which have raged in a climate of significant misreporting, unverified published data and deliberate disinformation promoted at times by both sides in the conflict and their supporters. By examining the reports and allegations here, Amnesty International highlights the pressing questions about human rights abuses at Orahovac which still need answers, and articulates how those answers might be found.

I. The fight for Orahovac, 17-21 July

By mid-July, generalized armed activity was occurring across large parts of Kosovo. The KLA was estimated to be in de facto control of up to a third of the province's territory. The KLA was attacking targets¹, and engaging Serbian police forces and ad hoc Serb communal self-defence groups in armed clashes, across a wide area of central Kosovo westwards and southwards from just outside the capital, Priština (Prishtina in Albanian), as far as the Albanian border. Serbian police continued attacks on KLA targets and supply lines, as well as indiscriminate attacks on Albanian-populated villages evidently aimed at emptying the population from areas where the KLA was active and from areas bordering main roads and supply

lines².

Although operating close to, and in some cases effectively controlling the countryside outside a number of key towns, as well as rendering major roads in large areas of the province impassable, the KLA had not up to this time taken control of any significant population centre.

On 17 July the KLA attempted to seize Orahovac (Rahovec in Albanian). A picturesque town with a peacetime population of some 20,000 - estimated to be 80 percent Albanian, the remainder a mix of Turks, Slavic Muslims, Roma and

¹ Apparent KLA tactics included seeking to seize control of or disrupt traffic along key roads, seize and thereby render inoperative key industrial installations (such as the Belacevac open-cast mine near Priština, held by the KLA from the end of June to mid-July), and attack police stations and police patrols. Civilians from all ethnic groups were also being targeted individually or in small groups by the KLA, including being forced from their homes (Serb villagers in particular), abducted and unlawfully killed - see for example the cases cited in *A Human Rights Crisis in Kosovo Province, Series B Document #2: "Disappeared" and "missing" persons - The hidden victims of conflict*, AI Index: EUR 70/57/98.

² The established pattern - evident since the eruption of the present armed conflict in Kosovo in May 1998 - of deliberate or indiscriminate Serbian police attacks on villages with the aim of clearing out the civilian population, is briefly described in *Federal Republic of Yugoslavia: How cheap is life in Kosovo province?* Amnesty International News Service 122/98, AI Index: EUR 70/38/98, 30 June 1998.

Montenegrians as well as Serbs - it is distinctive for its narrow cobblestone streets and closely packed stone-roofed houses. Located 60 km southwest of Priština, Orahovac is on the southern edge of a swathe of territory at that time controlled by the KLA, and control of the town was described by observers as key to a supply route to the nearby small town of Mališevo (Malisheva), the temporary KLA "military headquarters" (the KLA also subsequently lost control of Mališevo to Serbian police forces on 28 July -- see below).

There were no outside observers to events at Orahovac as they unfolded from 17 July until journalists and humanitarian aid workers were allowed to enter the town on the afternoon of 21 July, after the fighting had subsided. What can be deduced from accounts taken afterwards is that on the afternoon of 17 July KLA fighters, having taken positions in or near the surrounding villages, entered Orahovac apparently from several directions and launched an assault on the police station and government offices in the centre of town. Serbian police and Yugoslav military reinforcements were brought in the following day to try to relieve the besieged police station and expel the KLA. The counterattack began with mortars or light artillery fire from positions around Orahovac, and the town came under sustained bombardment; shelling was reportedly indiscriminate. Serbian forces then advanced in armoured vehicles and on foot into the town, and there were sustained exchanges of gunfire with KLA fighters during 18-20 July.

With superior mobility and firepower, the Serbian forces succeeded in largely expelling the KLA from Orahovac by 20 July, although isolated KLA sniper fire and grenade explosions reportedly continued into the next day. All fighting was reported to be over by the evening of 21 July.

In the course of the armed confrontation a majority of the town's inhabitants, perhaps as many as 15,000 people, fled in fear for their lives (see below). However, when humanitarian aid workers were admitted to the town on 21 July they found a number of people, many of them women and children, still sheltering in basements where they had been trapped under fire, terrified, and having survived with little food and no fresh water for the duration of the confrontation.

II. Allegations of extrajudicial executions and deliberate and arbitrary killings

It has so far proved impossible to determine exactly how many people died at Orahovac. The only figure which has not been called into question is the death toll of Serbian police officers, officially put at two. No Yugoslav military casualties were reported.

Police and local people reportedly cleared the streets of dead bodies on 21 July, but in the following days bodies were still being found lying inside buildings, and in the courtyards and gardens of homes. Given the circumstances in which these people were

Return of the internally displaced, and possibly deliberate obstacles to return

At the time of writing, in mid-August, returns to Orahovac in significant numbers were reliably reported to have started, but many people who had fled the town remained displaced, mostly in the surrounding area.

There are conflicting reports of the extent of the damage to the housing stock in Orahovac.¹⁷ Visitors to the town report seeing many homes destroyed by fire. There is no doubt that there was sustained shelling during the Serbian assault, and damage including the burning of houses is likely to have been caused by this. However, it has been alleged that damage also occurred after the town was retaken by the Serbian police, and that police participated in looting before houses and shops were deliberately set on fire (Serb civilians are also said to have taken part in looting). The burning of houses at Mališevo, either by the police themselves or in plain sight of police and evidently with their full knowledge, was also reliably reported to have taken place in early August, when the town was described as empty of inhabitants.

Elsewhere in the conflict in Kosovo there has been a discernible pattern of the burning of houses in rural communities after the population has been displaced, apparently as part of a deliberate policy of rendering the villages

¹⁷ At the time of writing Amnesty International had not sent its own delegates into Orahovac.

uninhabitable and consequently making it impossible for the displaced to return.¹⁸ This pattern appears to have been repeated again in the case of Mališevo.

On the other hand, in respect of Orahovac, it should be noted that the proportion of the housing stock reportedly destroyed in this way (even if numbers at the upper limit of what has been reported are to be believed) is not consistent with the pattern of extensive deliberate destruction aimed at preventing return. There does appear to have been, however, a punitive character to the burning of houses and other properties, directed at individuals and possibly at the economic life of the town: properties belonging to at least one family described as economically influential - the Haxhijahaj family - were reportedly deliberately set ablaze, as were properties allegedly belonging to KLA representative Jakup Kraniqi.

Concerns for the protection of Croatian Serb refugees in Orahovac

The first delegation of UNHCR to enter Orahovac on 21 July found 43 Croatian Serb refugees at a collective centre in the

¹⁸ As briefly described in *Federal Republic of Yugoslavia: How cheap is life in Kosovo province?* Amnesty International News Service 122/98, AI Index: EUR 70/38/98, 30 June 1998, and in *A Human Rights Crisis in Kosovo Province, Series A Document #5: Ljubenić and Poklek: A pattern repeated*, AI Index: EUR 70/46/98.

town in need of urgent assistance. Over half of the group were described as elderly and in poor health, and none of the group had eaten in two days. UNHCR evacuated 21 persons from the group to a collective centre in Priština on 22 July, and a further 16 on 23 July. Six chose to remain in Orahovac.

This group was from the estimated more than 200,000 refugees who fled Croatia mainly in the last stages of the 1991-95 armed conflict there. Those refugees are now mainly in the Republika Srpska (the Bosnian Serb entity of Bosnia-Herzegovina) and in the Federal Republic of Yugoslavia (FRY). Many refugees arriving in FRY, not only Croatian Serbs but also Bosnian Serbs, were despatched to be accommodated in Kosovo. Amnesty International has condemned this as a political manipulation by the FRY authorities of vulnerable, dislocated people reeling from tragedy. The arrival of Croatian Serb as well as Bosnian Serb refugees in Kosovo has also been a factor in the escalation of tensions leading to the current conflict: it raised suspicions of an attempt by the FRY authorities to bolster the size of the Serb minority population in Kosovo, and Croatian and Bosnian Serbs have become targets for attack by the KLA.¹⁹

¹⁹ One such incident, in which armed men believed to belong to the KLA fired shots from a vehicle at a collective centre for Serbian refugees from Croatia or Bosnia in the town of Srbica (Skenderaj) in February 1998, is briefly cited in *A Human Rights Crisis in Kosovo Province, Series A Document #2*:

Voluntary repatriation to Croatia is being sought for those refugees displaced from Orahovac to Priština.²⁰

V. The unanswered questions, and Amnesty International's recommendations

The unanswered questions about what happened at Orahovac join a long list of unanswered questions about the current conflict in Kosovo province. In most respects the questions are rooted in the same derogations from international human rights and humanitarian law, in the same failures, omissions and arbitrary actions that have characterized the entire human rights crisis in Kosovo.

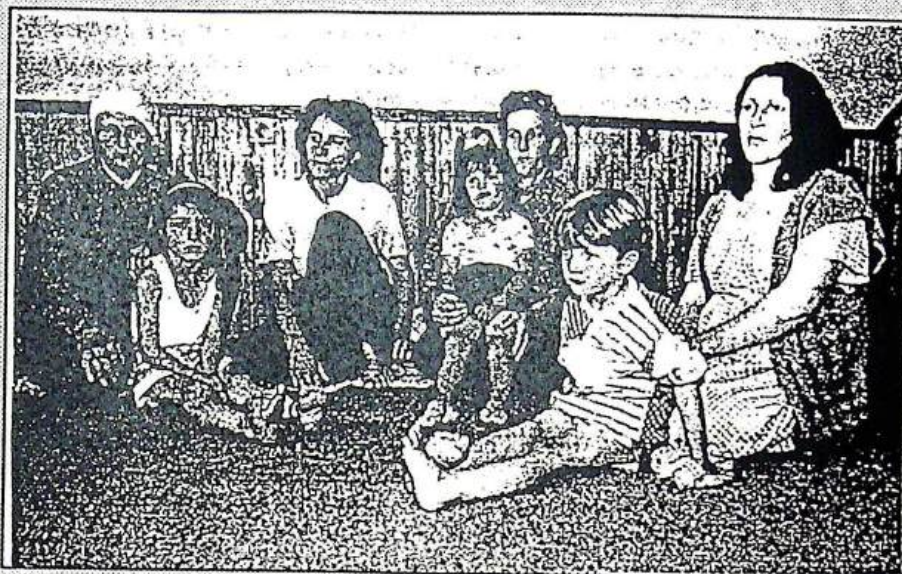
Amnesty International continues to make the following general recommendations, which address the range of its concerns

Violence in Drenica, AI Index: EUR 70/33/98. Another incident, involving a grenade attack by unknown persons on a collective centre in Priština housing Croatian Serb refugees, was reported by UNHCR at the end of July.

²⁰ Recent reference is made to the plight of Croatian Serb refugees in respect of the obstacles they face to returning to their homeland in *Croatia: Impunity for killings after "Storm"*, AI Index: EUR 64/04/98, August 1998, and in *Croatia: Three years since operations Flash and Storm -- three years of justice and dignity denied*, Amnesty International News Service 144/98, AI Index: EUR 64/05/98, 4 August 1998.

FEDERAL REPUBLIC OF
YUGOSLAVIA

***A HUMAN RIGHTS CRISIS IN
KOSOVO PROVINCE***

**Document Series B: Tragic events continue
#2: "Disappeared" and
"missing" persons:
The hidden victims
of conflict**

Public
AI Index: EUR 70/57/98

August 1998

EMBARGOED FOR 00.00 GMT 25 August 1998

FEDERAL REPUBLIC OF
YUGOSLAVIA

A Human Rights Crisis in Kosovo Province

**“Disappeared” and
“missing” persons:
The hidden victims of conflict**

***Introduction - Kosovo’s
“disappeared” and “missing”***

Ethnic Albanians unseen since entering police stations or being led away by Serbian police... Serbs and Albanians taken from vehicles stopped by the armed ethnic Albanian opposition, hauled off trains, or unseen since armed Albanians came to their homes... People unaccounted for in the aftermath of armed police operations or military engagements, who may be among the hastily and anonymously buried...

In Kosovo province the “disappeared” and “missing”¹ come from all ethnic groups. The police are believed to be responsible for the “disappearance” of ethnic Albanians.

¹ The term “disappeared” is applied to people whose whereabouts and fate are unknown after they have been detained by government forces or other agents of the state. The term “missing” refers to people whose whereabouts and fate are unknown after being captured by non-governmental entities or armed opposition groups.

Many of those who have “disappeared” were reported to have been arrested and led away by police, either captured or detained in the context of clashes between the police or paramilitary police and the armed opposition group the Kosovo Liberation Army (KLA), or arrested far from the scene of conflict. The KLA has been accused of the abduction and presumed unlawful killing or detention of ethnic Albanians whom it alleges are “collaborators” with the Serbian authorities, although they have failed to define what they understand by “collaboration”. Other victims include members of the Serbian, Montenegrin, Romani and other ethnic groups. The apparent lack of consolidation in the KLA’s central command structure and the reported inability of the leadership to exercise full control over its various local groupings increases the difficulty of ascertaining the fate of those reported to have been abducted by armed Albanians.

It is still too early to ascertain accurate statistics for “missing” or “disappeared” ethnic Albanians. The

***"Disappeared" and "missing" persons -
The agony of uncertainty***

Among the catalogue of human rights abuses suffered by the victims of the conflicts in the former Yugoslavia, the phenomena of "disappearance" and of people made to go "missing" are all too often overlooked. "Disappearance" has been condemned by the international community as a grave violation of human rights, and is prohibited under international law, as well as being in clear breach of national law of any country. Each single case creates two abuses: the victims who are cut off from the world and placed beyond the protection of the law, and their relatives left in ignorance of their fate.

All over the world, in cases of "disappearances" and the "missing" this heavy burden falls upon the relatives of the victim. Unable to discover what has happened to their family members, where they might be, their state of health or even to determine whether they are alive or dead, their search for the truth may last for years; in some cases it never ends.

Lost in a haze of imprecise and vague information, these relatives are prey to rumours which spread through their often shattered and displaced communities, sometimes well-intentioned, sometimes malicious. In the belief that their relatives are being held in a secret location, or some village of which they believe they know the name, they may spend huge amounts of time, money and effort, only to find their hopes betrayed and their endeavours fruitless.

Tens of thousands of people became unaccounted for during the armed conflicts in Croatia and Bosnia-Herzegovina from 1991-1995. Many of these are "missing" or "disappeared", captured by armed forces under the command of a government or other *de facto* authority or irregular and paramilitary units. Approximately 20,000 people remain missing from the conflict in the former Yugoslavia to this day. Most of them are feared dead, the victims of extrajudicial executions or unlawful killings and buried in mass graves, but until their true fate is known, their relatives and friends will never know peace.

confusion resulting from the massive displacement of families driven from their homes by fear of attack or by attack itself and unable to maintain contact with one another means that all figures need to be treated with caution. However, Albanian sources have given the figure of around 500 Albanians whose "disappearance" they lay at the

door of the authorities. The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) gave a total of 400 gathered during its registration of those reported as unaccounted for. The UNHCR believes that around 200 of these are currently in police detention.

It is equally difficult to be precise about the number of those who

have gone "missing" at the hands of the KLA. On 3 August the Serbian Media Centre in Priština reported that in the period between 1 January and 27 July of this year, the KLA had been responsible for the "kidnap" of 171 people, 37 of whom had been released, seven had escaped, and 15 killed. On 6 August Beatrice Weber, the Priština representative of the International Committee of the Red Cross (ICRC) stated that the organisation was investigating the cases of 138 Serbs and Montenegrins reportedly abducted by the KLA, and over 400 Albanians reportedly detained by Serbian forces.

It is not always possible to ascribe responsibility for the abduction of the "disappeared" or "missing" person beyond doubt. There are sometimes no witnesses to the events, for many of those who are being sought have vanished *en route*, setting off to visit relatives or to go to work, but never arriving at their destination. Others have refused to leave their homes when others flee, and then are not seen again. This is yet another burden for their relatives to bear, for although they may suspect one side or the other to be responsible, they can never be quite sure, and do not know with any certainty where to turn for help.

In some cases, bodies have been buried unidentified, leaving the relatives of the unaccounted for fearing that it is their loved one who is lying in an unmarked grave, yet still hoping that they are alive, and may yet reappear. Since there is a clear pattern of behaviour by the Serbian police and

courts whereby ethnic Albanians are detained, and then held in unacknowledged detention for a lengthy period until finally appearing in court (see below for the case of Nait Hasani), their relatives can never be sure what may be the fate of their missing father or mother, brother or sister, son or daughter, husband or wife.

This report is one of a series describing Amnesty International's concerns about the human rights crisis in Kosovo province of Serbia, Federal Republic of Yugoslavia (FRY). More background about the context of human rights abuses in Kosovo is provided in the preceding documents. These documents are listed on the inside cover of this report.

This document in part draws on a published report concerning the "missing" and "disappeared" in Kosovo province produced by the Belgrade-based Humanitarian Law Centre (HLC)², and Amnesty International is grateful for permission to make use of their information.

Amnesty International's 14-Point Program for the Prevention of "Disappearances" is produced as an appendix to this report.

²*Nestanci u Vreme Oružanih Sukoba 15. januar - 30. jul (Disappearances in the Period of Armed Conflict 15 January - 30 July)*

Unaccounted for, feared dead, at Donji Prekaz

It is likely that those still unaccounted for following the police operation of 5-6 March in the village of Donji Prekaz in the Drenica region are among the dead from that incident. Following this operation, which resulted in a large number of deaths, including the deaths of women and children, some 56 bodies were buried amongst some confusion⁵. Eighteen of these bodies were buried anonymously, without proper identification procedures and autopsies being carried out, an act of gross negligence on the part of the authorities, which has left the relatives of the missing to suffer in a state of unrelieved uncertainty.

"Missing" Serbs, Roma and Albanians reported abducted by the KLA or other armed ethnic Albanians

The KLA has been held responsible for a number of abductions. The dead bodies of some of those abducted have been found left lying by roadsides. For example, the Belgrade press reported that on 30 July 1998 the bodies of father

and son Ratko and Branko Staletić were found by the side of the Priština - Peć road. They had reportedly been led away from their village of Mlečani by a group of armed Albanians in uniform 10 days earlier⁶. Amnesty International fears that others may remain undiscovered or buried in hidden graves.

The missing include both police and civilians, ethnic Serbs and Montenegrins, ethnic Albanians, and Roma. Some relatives of missing ethnic Albanians reported detained by the KLA believe that they may have been accused of "collaborating" with the Serbian authorities, but claim that this was a trumped-up charge, possibly the result of a denunciation by someone settling a personal score.

Jakup Krasniqi, who has been named an official spokesman for the KLA, in an interview carried by the ARTA news agency on 12 July, stated:

"There are no kidnappings from our side. Even [if] there were some, the ones that were afflicted were the Albanian collaborationists more than the Serb civilians... We don't deal with civilians, the prisoners of war that we find we give them back ... The ones that were kidnapped or we have kidnapped, we either give the list with their names, or we announce if someone gets executed...."

⁵See A Human Rights Crisis in Kosovo Province, Series A Document #2: Drenica, February-April 1998: Unlawful killings, extrajudicial executions and armed opposition abuses, June 1998, AI Index: EUR 70/33/98

⁶Quoted in HLC report *Nestanci u Vreme Oružanih Sukoba 15. januar - 30. jul*, July 1998

Although it is the case that some of those abducted have been returned - either informally released or handed over in procedures facilitated by the ICRC - many remain unaccounted for. Common Article 3 of the Geneva Conventions of 1949, which are binding on all participants in armed conflict, prohibits the killing of those taking no part in armed conflict, and prohibits hostage-taking. In the interview quoted above, Jakup Krasniqi stated that the KLA was aware of these provisions and intended to comply with them, but there is no available evidence that the KLA is taking serious steps to do so. On the contrary, Jakup Krasniqi's reference in his statement to executions in his statement underlines that the KLA is failing to respect Common Article 3 to the extent that it acknowledges executing some of the abducted. Therefore, Amnesty International is stressing the need for the KLA to reform and strengthen its chain of command, to ensure that such abuses in violation of Common Article 3 are not carried out, and to suspend from active duty pending investigation and appropriate disciplinary proceedings anyone suspected of committing such abuses.

There are persistent rumours that some of those abducted are alive, held in improvised camps and employed in manual labour such as digging trenches and fortifications for their captors, but it has not been possible to confirm these. One village frequently mentioned as the site of a detention camp is Likovac (Likovc) in the Dečani area, which was

effectively under the control of the KLA from early in 1998. However, although Serbian forces briefly regained control of the village during the first week of August, there have been no reports that any detainees were found in the area.

By 18 May 1998 most of the Serb inhabitants had abandoned the village of Leočina in the Drenica region, but a group of five people, some elderly, had remained behind: Krstiva Šmigić and her relatives, the married couple Milosav (75) and Sultana Šmigić (72), and Aleksandra (known as "Lenka") Šmigić (c.75) and her son Radomir (54).

On 19 May Dostana Šmigić (42), Krstiva Šmigić's daughter, reportedly set off from her home in Srbica, where she lived and worked, in order to fetch her mother. A witness reportedly saw her car being stopped by a group of armed Albanians. Her whereabouts remain unknown. Her family received unconfirmed information that she is being held in Likovac, but, as noted above, no detainees were reportedly found there when it briefly passed into the control of Serbian forces in August.

Four of the five elderly people who remained in Leočina are also "missing". Amnesty International is concerned that they may have been arbitrarily and summarily executed by members of the KLA. According to Krstiva Šmigić, in testimony given to HLC researchers, on or about 9 June 1998 four armed KLA men entered the village, and after an exchange of words

reportedly beat Milosav Šmigić with rifle butts and kicked Krstiva and Sultana. They then ransacked the house, set fire to the beds and bedding and said they would return in one hour. Radomir and Lenka Šmigić, who had seen the events from their own house, called them over. The two women left Milosav in the courtyard and went over to Radomir and Lenka's house to discuss where they would hide. Radomir told the women to go out and hide in the corn field, and said he would hide upstairs in the house. The women went outside but halfway there decided to return. Sultana went home, and the other two went to Radomir and Lenka's house. There they found that about 30 armed men, some of whom were in uniform, had entered the courtyard. Ten of them entered the building and apparently discovered Radomir upstairs. Immediately afterwards, the women downstairs heard screams and his mother ran inside the house and up the stairs. Krstiva stayed in the courtyard and heard:

"... wailing and screaming. I couldn't bear to listen to it, even God wouldn't have been able to listen to such howling. I heard three gunshots before I went into the field. I didn't see whether they took Radomir and Lenka outside".

Krstiva then saw that the Šmigić's houses were on fire. When she walked over to Milosav's house the next day, calling Sultana and afterwards Radomir and Lenka, nobody answered her. She spent some days hiding, and

later made her way to a police post in Klina.

On the morning of 22 June 1998 a workers' bus taking employees to the open-cast coal mine at Belačevac was reportedly stopped by armed members of the KLA, who reportedly took a number of men off the bus and led them away. Among them were Dragan Vukmirović, Dušan Adžandžić, Zoran Adžandžić, Filip Gojković, Miroslav Trifunović, Srboljub Savić, Petar Adžandžić and Božidar Alimpić (who was travelling on the same bus although not employed by the mining company). Another employee at the mine, Mirko Buha, who was also reported abducted on the same occasion was, according to the HLC's report, not one of the group taken from the bus, but went "missing" on the same day, while travelling to work in a private car. Another worker at the Belačevac mine, Žarko Spasić (35) of the village of Sibovac, had gone missing earlier, reportedly abducted from the bus station in the village of Grabovac (Grabovec) by armed and uniformed Albanians on the evening of 14 May. Appeals by his father to Albanian organisations in Priština, although reportedly received with sympathy, have had no result.

At the end of June, units of the KLA took control of the mine itself, and on 19 June Serbian forces launched an offensive to regain control that was eventually successful. Although on 2 July the London *Times* newspaper reported allegations that the nine members of the group abducted on 22

June had been killed when the Serb forces began their attack, this has not been confirmed, and no bodies have been recovered.

Yugoslav sources have claimed that in the period from 1 January to 17 July 1988, 10 police officers were abducted. One of these was Ivan Bulatović, a policeman from Glogovac, who was travelling with his wife by train from Kosovo Polje (Fushë e Kosovës) to Peć on 23 May. He was not on duty. When it stopped at the station of Banjica (Banjicë) it was boarded by a group of armed men who examined the passengers' documents, separated and beat Ivan Bulatović and led him away from the train. Once again, rumours have circulated that he was being detained by the KLA, and several places of detention have been named, but none of these rumours has yet been confirmed.

Pjetër Preqi (58), an agricultural worker from the village of Biteš (Bitesh) in the Dečani area and an ethnic Albanian of the Roman Catholic faith, and his relative by marriage Pashk Gjergji (58) were reportedly abducted from nearby Dobrić (Dobriq) by armed members of the KLA in uniform on 22 May 1998. A third man, Pashk Karrisë, who was abducted with them was released the same day, but since then the families of Pjetër Preqi and Pashk Gjergji have had no news of their whereabouts, despite applying to various international organisations for help and making an appeal to the KLA for their release.

The family of Pjetër Preqi fear that he may have been detained as a result of being denounced as a collaborator with the Serbian authorities, and they have strongly denied that he could be so regarded.

"Missing" and "disappeared" from Orahovac, July-August 1998

Following the KLA's attempt to take control of the town of Orahovac (Rahovec) on 17 July, Serbian forces launched a general military action aimed at recovering territory that had been effectively under the control of the KLA. In the upsurge of fighting and the associated massive increase in the number of displaced people, the number of those reported to be unaccounted for has grown. About 55 Serbs, including medical personnel, from Orahovac and the surrounding villages were reported "missing" immediately following the action. Thirty-five were later released, having been in the custody of the KLA, but on 6 August a group of 40 relatives of those still "missing" held a demonstration in Priština calling for help in locating their family members and negotiating their release.

One of those who still remains "missing" is Djordje Djorić (28) from the town of Orahovac who on 17 July was driving a pregnant neighbour to the local medical centre and was stopped by a group of armed men who reportedly told him that they knew he had two brothers serving in the police force and

questioned him. They then took him to the hospital, where he was detained overnight. In the morning he was further questioned about his brothers and reportedly beaten, after which he was driven away in his own car to an unknown destination.

Unfortunately the disorder and breakdown of communication that has resulted from the increase in the level of fighting in the Orahovac area and elsewhere has seriously hindered the efforts of international organisations such as the ICRC to maintain contact with the KLA and secure the release of those detained, while the lack of a generally recognised central command of the KLA capable of exercising full control over various local leaders also acts as an obstacle to the progress of negotiations leading to their release.

Albanian sources have not released any figures for members of the ethnic Albanian community unaccounted for from Orahovac and the surrounding area. There are fresh grave sites in Orahovac and in Prizren which police claim hold a total of 51 bodies of those killed in fighting, some of which are reportedly identified only by number. That fact raises the fear that some of those who are unaccounted for, and who may include people who "disappeared" or went "missing", may be in these graves after having been extrajudicially executed or unlawfully killed. The contention that Orahovac was the scene of such extrajudicial executions and unlawful killings is supported by at least one apparently credible report of the extrajudicial

execution of a senior Albanian Muslim religious figure by Serbian police on 20 July, as well as allegations of the unlawful killing of Serb hostages by the KLA. Amnesty International believes that the authorities should take immediate steps to identify these bodies, to establish the cause of death, and inform their relatives. (Events in Orahovac will be described in more detail in a subsequent document in this series.)

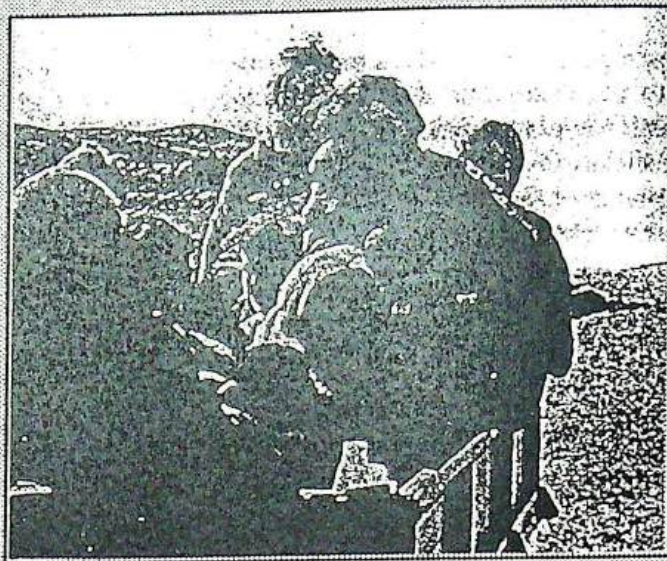
Amnesty International's Recommendations

To the Serbian and Yugoslav authorities:

- The authorities should issue clear instructions to all members of the security forces carrying out law enforcement functions in Kosovo province that "disappearances", whether of civilians or combatants, arbitrary arrests and expulsions and other human rights violations will not be tolerated under any circumstances and that those responsible will be held criminally responsible for their actions.
- The authorities should ensure that all members of the security forces carrying out law enforcement functions in Kosovo province are acquainted with and trained in the application of the following international standards:

FEDERAL REPUBLIC OF
YUGOSLAVIA

***A HUMAN RIGHTS CRISIS IN
KOSOVO PROVINCE***

**Document Series B: Tragic events continue
#1: Human rights violations
against women in Kosovo
province**

Public
AI Index: EUR 70/54/98

August 1998

6 March is still not available, Amnesty International is seriously concerned that at least some of those killed may have been extrajudicially executed and that others may have been unlawfully killed as a result of the excessive use of force.

To Amnesty International's knowledge, to date there has been no attempt to carry out any investigation into these killings.

IV. "Disappeared" and "missing" persons⁵

Ethnic Albanians

In the aftermath of the police operation at Donji Prekaz on 5-6 March, a large number of people was reported missing, among them the women Hafije Jashari (60), Elfije Jashari (28), Mihrije Jashari (53), Sabrije Jashari (20), Hanife Jashari (16), Hajrije Jashari and Fatime Bazaja (21). Fifty-four people who had lost their lives in the operation were buried, amid some confusion and apparently without proper identification procedures and autopsies being carried out by the competent authorities. Eighteen of the bodies were thus buried without being identified, and it is to be feared that some, or all, of the

above were among them. Until appropriate measures are taken to identify the bodies, the relatives of the missing remain stranded in anguished uncertainty, unable properly to mourn those they have lost.

Serbs and Montenegrins

Among Serbs and Montenegrins believed to have been abducted or held by members of the KLA are several women. On 21 April the majority of the Serb inhabitants of the village of Gornji Ratiš in the Dečani area fled when the KLA established control over the area. Among those who remained were the sisters Dara Vujošević (69) and Vukosava Vujošević (65), Milka Vlahović (62) and her husband Milovan (60). According to the daughter of Milka and Milovan Vlahović, when she and her brother attempted to return on the following day in order to help their relatives leave, they were prevented from entering the village by members of the KLA. The fate of the four elderly people remains unknown.

Amnesty International is also concerned about the fate of the Šmigić family from the village of Leočina in the Drenica region. By 18 May most of the Serb inhabitants had abandoned the village, but a few remained behind; among them were Krstiva Šmigić and her relatives, Sultana Šmigić (72) and her husband Milosav (75), and Aleksandra (Lenka) Šmigić (c.75) and her son Radomir (54). Krstiva Šmigić later informed HLC researchers that, upon seeing armed KLA men enter the village,

⁵ Much of the information in this section is derived from the report *Kosovo - Disappearances in times of armed conflict, 15 January - 30 July 1998*, published in July 1998 by the Humanitarian Law Center (HLC), a Belgrade-based human rights organisation.

she ran over to Milosav and Sultana's house. When these men asked them: *"What are you doing here? This is Albania, there's nothing for you here"*, Milosav replied *"Till now this was Serbia but even if it's Albania, we'll talk it over and live together on good terms"*. After he said this the men beat him with their rifle butts and kicked Krstiva and Sultana. They then ransacked the house, set fire to the beds and bedding and said they would come back in one hour. The elderly people decided to flee. Radomir and Lenka Šmigić, who had seen from their courtyard what was going on, called them over. They left Milosav in the courtyard and went over to Radomir and Lenka's house to decide where they would hide. Radomir told the women to go out and hide in the corn field and he would hide upstairs in the house. The women went outside but two of them decided to return to the house. In the meantime, some 30 armed men, some of whom were in KLA uniforms, had appeared in the courtyard. Ten of them entered and found Radomir upstairs. Immediately afterwards, Lenka and Krstiva heard screaming and Lenka ran inside the house and up the stairs. Krstiva stayed in the courtyard and heard:

"... wailing and screaming, I couldn't bear to listen to it, even God wouldn't have been able to listen to such screams. Then I heard three gunshots and I went into the field".

Krstiva then saw that the Šmigić's houses were burning. When she walked over to Milosav's house the next day, calling to Sultana, Radomir and Lenka,

nobody answered her. She spent the second and third night near the house and on the fourth night went to Rudnik where she knew there were police and Serbs.

Amnesty International is concerned that Milosav, Sultana, Radomir and Lenka Šmigić have gone "missing" and may have been arbitrarily and summarily executed by members of the KLA.

On 19 May Dostana Šmigić (42), the daughter of Krstiva Šmigić, set off from her home in Srbica, in order to fetch her mother. A witness reportedly saw her car being stopped by a group of armed Albanians. Her whereabouts remain unknown, and although her family has received information that she is being held in the village of Likovac, it has not proved possible to confirm this.

V. Displacement

"...and many were women and children".

Tens of thousands of people have been forced by the conflict in Kosovo province to flee their homes. The risks involved in flight are huge. At the mercy of dangerous border crossings, difficult terrain and continued fighting, displaced families head for wherever they think they have a chance of being safe.

Families have become separated. Ten-year-old Antigona Tishukaj, who became separated from her parents in the chaos that surrounded the destruction of her village in Kosovo in June 1998, walked for four days across the mountains between Kosovo and Albania.

PRODUCTIE 12

De blinde vlek voor de Koerden

Minister Van den Broek en zijn Duitse collega van Defensie, R  he, vinden de Turkse aanpak van het Koerdische probleem legitiem, als Ankara maar geen Nederlandse of Duitse wapens gebruikt. In de Tweede Kamer verklaarde Van den Broek dat men bij de Turkse campagne oorzaak en gevolg niet door elkaar moet halen.

FRANS VAN HASSELT

“De Koerdische kwestie stelt niets voor. Die wordt vanuit Syrië aangeblazen en zal snel doodbloeden.” Aldus, in 1984, de Nederlands ambassadeur mr. Peter C. Nierman in Ankara, die er inderdaad in slaagde zijn ambtstermijn af te ronden zonder eenmaal de Koerdische hoofdstad Diyarbakir in Oost-Turkije te bezoeken.

Op 15 augustus 1984 begon de PKK, de zes jaar eerder opgerichte Arbeiderspartij Koerdistan met als doel afscheiding van de tien tot twaalf miljoen Koerden, een offensief in Oost-Turkije tegen alles wat Turks was. Tot dusver heeft deze oorlog circa vijfduizend levens gekost; ruim duizend alleen al dit jaar. Het aantal Turkse militairen dat tegen de Koerden vecht, is gegroeid tot honderdduizend

(vorig jaar nog veertigduizend), terwijl 34.000 Koerdische dorpswachters de bevolking tegen de PKK zouden moeten beschermen.

Het openbare leven in deze contreien is totaal ontwricht. De uitzonderingstoestand geeft de militaire autoriteiten bijna absolute bevoegdheden. De meeste scholen en gerechtshoven functioneren niet meer. Veel mensen vluchten naar West-Turkije en deze ontvolking wordt door president   zal toegejuicht als mogelijke oplossing voor het probleem.

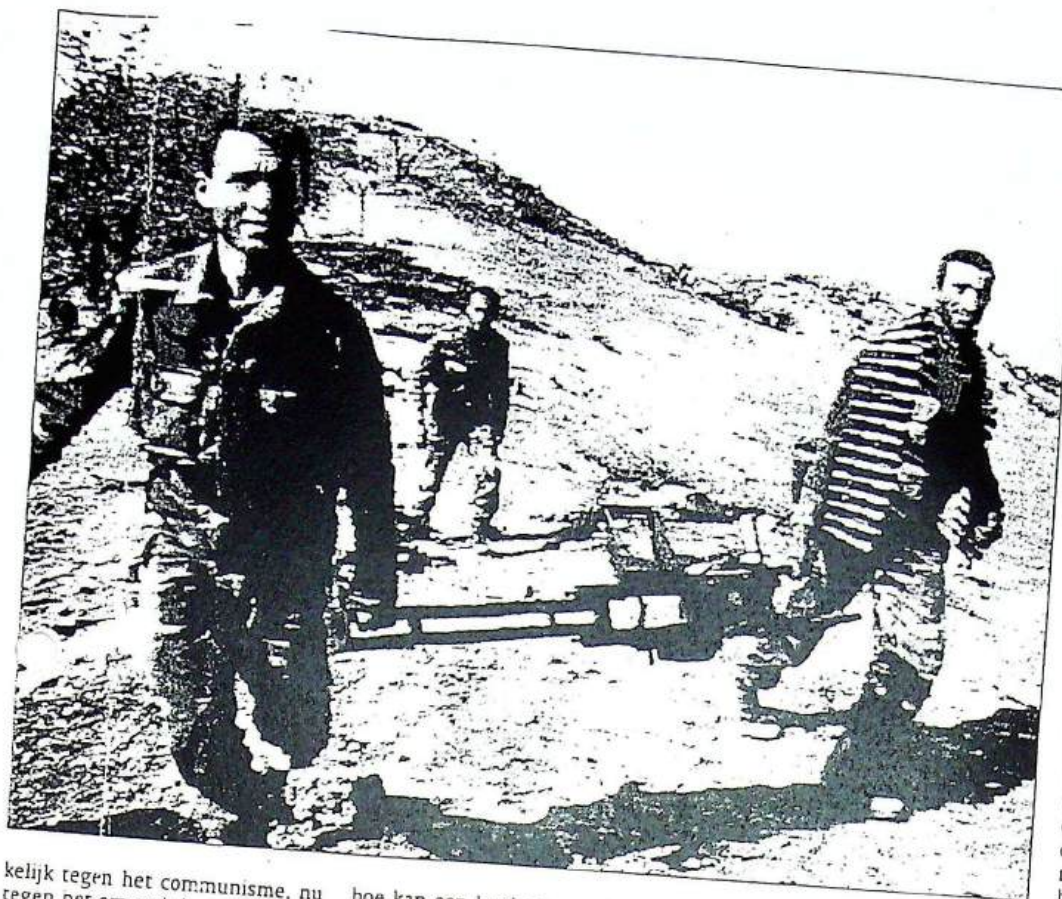
Kort na de achtste verjaardag van het zomeroffensief hebben de Turkse strijdkrachten 36 uur lang het in de bergen gelegen provinciehoofdstadje   rnak bestookt naar aanleiding van een PKK-overval op enkele officiële instellingen. Er vielen ‘slechts’ negentien doden, maar alle huizen raakten zwaar beschadigd. Daags erop trok de meerderheid van de Koerdische bevolking, circa twintigduizend mensen, uit het stadje weg. Iets dergelijks geschiedde op kleinere schaal in het stadje Kulp, niet ver van Diyarbakir. Wat door de PKK nog lichtelijk overdreven (of voorbang?) genocide wordt genoemd, lijkt in werkelijkheid een weloverwogen poging van de legerleiding centra die gelden als ‘bolwerken van PKK-sympathisanten’ zodanig te intimideren, dat ze worden ontruimd.

Vanwege het medeleven met de diverse drama's op de Balkan, is er weinig internationale aandacht voor de enigszins vergelijkbare operatie in   rnak. Minister Hans van den Broek, die een officieel

bezoek bracht aan Turkije (waar-aan hij een korte vakantie koppelde), toonde - niet voor de eerste keer - openlijk ‘begrip’ voor de Turkse actie tegen de PKK. Hij luisterde, op de vroege morgen, naar vertegenwoordigers van twee mensenrechtenorganisaties, maar ging een ontmoeting met de fractie van Koerdische parlementariërs uit de weg. Met als rechtvaardiging dat hij al met de minister van Buitenlandse Zaken, Hikmet   etin, had gesproken, ‘en dat was ook een Koerd’, zij het een volledig geassimileerde.

Afgelopen week kwam de in Ankara aanbden bewindsman in de Tweede Kamer op het onderwerp terug. Naar aanleiding van de Turkse veldtocht op Iraaks gebied tegen de PKK, waarover Groen Links zich zorgen maakt, verklaarde hij dat men ‘daarbij oorzaak en gevolg niet door elkaar moet halen’.

Acht jaar geleden sprak ambassadeur Nierman nog van een onbelangrijke kwestie. Nu gooit de minister alles op het begrip terreur. Waar voert de blinde vlek, die de Nederlandse diplomatie al zo lang voor Turkije's grootste probleem aan de dag legt, op terug? Uiteindelijk op de behoefte dat land binnen de Westers-Atlantische sfeer te houden. Tevens dient de Navo-partner als sterk bolwerk, aanvan-

Turkse militairen slepen een machinegeweer naar een PKK-kamp in Khaftanin, dat deze week door Turkse troepen is veroverd. (Foto EPA)

kelijk tegen het communisme, nu tegen net om zich heen grijpende islamitisch fundamentalisme. Turkije moet tegenwicht bieden aan de islamitische, veelal Turksprekende republieken van de voormalige Sovjet-Unie. Het krijgt daarbij een zogenaamde model-

functie vervullen als het bijna al zijn politieke en militaire aandacht richt op zijn eigen zuidoostelijke provincies en op de provincies aan de andere kant van de grens? En als het niet kan verhinderen dat de PKK in eigen land het vrachtver-

ten? De PKK kan nu zonder veel moeite tienduizenden jongeren mobiliseren. Aanvankelijk ging dat, zoals de beschuldigingen waarschijnlijk terecht luiden, met ontvoeringen en andere bedreigingen. Maar Turkse waarnemers geloven PKK-leider Abdullah Ocalan als hij zegt dat de leiding de toeloop eerder moet afremmen dan stimuleren.

Koerden tussen twee vuren te zitten, al was het ene tenminste een Koerdisch vuur.

De aloude verbodsbepaling op de Koerdische taal en muziek werd onder militair bestuur (tussen 1980 tot 1983) alleen maar versterkt. President Ozal kwam in een latere fase met concessies op dit terrein, die door premier Demirel vorig jaar nog werden uitgebreid in de kortstondige periode waarin hij de Koerdische bevolking 'affectie' in het vooruitzicht stelde. Zoals het vaak gaat in zulke soort situaties: de concessies kwamen te laat en gingen niet gepaard met enigerlei matiging van het militaire geweld.

Van den Broek zou trouwens vermoedelijk poneren: zulke concessies moedigen de "terroristen" — inmiddels tienduizenden — alleen maar aan. Juist daarom, zo zei hij tijdens zijn bezoek aan Turkije, heb ik niet willen praten met de Koerden in het parlement, die soms sympathie voor de PKK laten blijken.

Er komt echter een moment waarop men zich afvraagt: kunnen de opstandelingen nog sterker worden? Het Turkse bewind pretendeert in Irak op grote schaal te werken aan de fysieke uitschakeling van de Koerden. De kans dat dit lukt lijkt gering. Al die "terroristen" hebben jongere broers en zusters in de kinderrijke Koerdische gezinnen. Bezoekers van de Koerdische provincies valt altijd de felheid van de jeugd op. Als daar nog de motivatie bijkomt van een martelaarschap van een ouder familielid en als men zich realiseert dat de Koerden zich over heel Turkije als een olievlek aan het verspreiden zijn, dan is er maar een conclusie: dit is pas het begin van het probleem.

Turkije heeft een 'modelfunctie' en dient als bolwerk tegen het oprukkende islamitische fundamentalisme

functie. De explosieve groei van de fundamentalistische Welvaartspartij, die vorige week zondag bij russentijdse gemeenteraadsverkiezingen meer dan een kwart van de stemmen en vier burgemeesterschappen rondom Istanbul kreeg, moet heel wat wenkbrauwen hebben gefronst. Maar afgezien van dat laatste.

keer met Noord-Irak stillegt, zich gedwongen voelt zijn eigen steden te bestoken en zijn journalisten liquideert? Wat voor voorbeeldfunctie kan er dan nog vanuit gaan?

Van den Broek riep de Tweede Kamer op oorzaak en gevolg niet door elkaar te halen. Men kan hierin met hem meegaan, maar waardoor is de PKK, begonnen als klein clubje fanatici en terroristen, in de laatste zes, acht jaar zo sterk gegroeid en heeft, naar Ozal toegeeft, zo snel wortel gescho-

In de jaren voor en na de militaire staatsgreep van 1980 heb ik herhaaldelijk het gebied rondom Diyarbakir bezocht. Het was opmerkelijk hoe vrij de Koerden zich — behalve in de herfst van 1980 — uitten. De PKK was toen nog niet bekend onder die naam; men sprak toen van Apocu's, de aanhangers van Apo, een Koerdische verkorting van Abdullah. En men sprak er met afschuw over: dat waren nu echt "terroristen", een woord dat men heden ten dage in het zuidoosten niet meer hoort. Dat gold ook nog voor de letters PKK die na 1984 bekend werden. Naarmate echter de Turkse gendarmes, en later 'speciale teams' rucksichtloos optraden bij de opsporingsacties en daarbij de plaatselijke bevolking be- en mishandelden alsof het allemaal verdachten waren, kwamen alle

1.

d.

ft

ie

Teletekst 26 maart 1992.

Minister v.d.Broek van Buza is niet van zins Turkije te veroordelen voor de luchtaanvallen op Kurdische kampen. De Turkse luchtmacht bestookt deze kampen omdat zich daar Kurdische terroristen zouden ophouden.

Volgens van den Broek is het een recht van elk land om zich tegen terroristen te verweren. Hij wil zich niet oordelen over de middelen die Turkije inzet omdat hij daarom niet over voldoende informatie beschikt.

Het is voor het eerst dat een Navo-lid het leger inzet tegen zijn eigen bevolking. Het feit dat Turkije lid is van de NAVO heeft volgens van den Broek geen invloed op zijn beoordeling.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Teletekst 21 mei 1992. BRTN. Massale betoging Koerden in Brussel.

In Brussel hebben zo'n 10.000 Koerden en sympathisanten betoogd tegen het Turkse beleid ten aanzien van de Koerden. Volgens de betogers voert de Turkse regering al acht jaar een meedogenloze en brutale oorlog tegen de Koerden.

Voor de betoging waren Koerden uit heel Europa naar Brussel gekomen. Ze vroegen dat de Europese Gemeenschap en de Westerse landen zouden tussenkomen. De betogers willen ook dat Europa geen wapens meer levert aan Turkije.

De laatste maanden is het geweld in Turks-Koerdistan weer opgelaaide. Daarbij zijn tientallen doden gevallen.

Teletekst 2 november 1992.

Bron Veronica Nieuwsradio.

Groen Links wil dat minister van den Broek onmiddellijk de Turkse ambassadeur in Nederland op het matje roept over de strijd van het leger tegen de Koerden. Dit zei het Groen-Links kamerlid Sipkes, maandag in nieuwsradio. Dinsdag zal ze hierover mondelinge vragen stellen aan van den Broek.

"Het is onaanvaardbaar dat de internationale gemeenschap zwijgt. Dit weekend zijn er al 1000 Koerden gedood. Er is hier sprake van volkerenmoord," aldus Sipkes. Groen Links wil verder weten hoe het staat met de toekomstige levering van granaten door Eurometaal aan Turkije.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Teletekst 3 november 1992.

Geen Haags protest Turkse aanvallen.

Minister van den Broek weigert de Turkse ambassadeur te ontbieden om te protesteren tegen de aanvallen van Turkije op de Koerden in Noord-Irak. Groen-Links had daar in de Tweede kamer om gevraagd. Van den Broek vindt dat Turkije het volste recht heeft om op te treden tegen de Koerden van de arbeiderspartij PKK. Elk land heeft het recht tegen agressie en terrorisme op te treden, zo zei hij vandaag. Je kan je alleen af vragen of de Turkse militaire reactie binnen of buiten proportie is, aldus de bewindsman.

Chris Kutschera

Meer dan 300.000 van de 800.000 Turkse militairen — het op een na grootste leger van de NAVO — zijn gestationeerd in Koerdistan, in het oosten van Turkije. Een streek die de Turken weigeren met die naam aan te duiden. De oorlogsspanning kost ten minste acht miljard dollars per jaar. Voor die prijs heeft Koerdistan een zekere mate van orde: de strijd van de PKK — de Koerdische Arbeiderspartij — kunnen niet meer zomaar een dorp binnenlopen voor eten en kleren, of om er een politieke bijeenkomst te houden. Maar anders dan het leger beweert, is die 'ter-

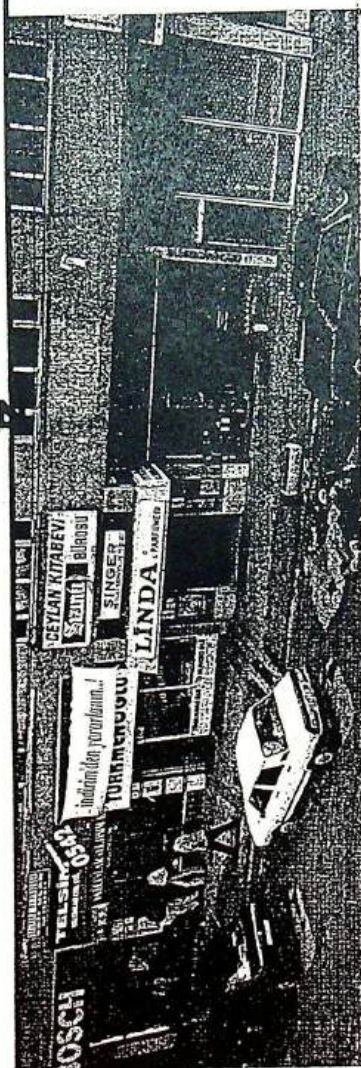
rit' enkel nog de aanwezigheid van een paar bojaarden, die alles wat zij aan eten en sigaretten kopen, moeten verantwoorden op een lijst die door de *darma* wordt gecontroleerd — om te voorkomen dat zij de guerrillastrijders te eten geven.

Het weggetje naar de stad Tunceli, die vroeger Dersim heette, stijgt kronkelend naar een hoogvlakte, een van de

honderd mensen die hier vijf jaar geleden nog woonden. Zijn er nog maar honderdvijftig over. Het dorp ziet er uit of het door straatgevechten is verwoest. Sommige huizen zijn uitgebrand en hebben geen dak meer. In 1992 was dit nog een bloeiend toeristendorp met vijf hotels.

Bloednervuze soldaten, van wie twee vrienden twee dagen geleden door

op zichzelf, waarin bepaalde gebieden, zoals Ovacik, volstrekt verboden terrein zijn. Hoeveel toeristen die langszuizen op deze snelweg van Ankara naar Anatolië zullen bevroeden dat achter deze besneeuwde toppen een van de meest afgegrensdde gebieden van Turkije Koerdistan ligt, waar het leger zonder pottenkijkers onbepaalde

NRC HANDELSBLAD

valt met het plukken van fruit. Daar hebben Jenil, zijn vrouw, hun dochter Tshenay (nu 21 jaar) en twee jongere kinderen zeven weken gewerkt. Daarna gingen ze naar Manisa en vervolgens naar een plaats bij Adana. Telkens verder trekkend op zoek naar werk kwamen zij ten slotte in Lintir, waar ze twee jaar zijn gebleven. Ze woonden daar in een krot zonder stromend water en hielden zich met allerlei klusjes, zoals het plukken van komkommers, in leven. Toen ze eindelijk wat geld bij elkaar hadden gespaard, keerden ze voor een jaar terug naar Diyarbakir. "Het was een droom om daar nog eens heen te gaan", zegt Tshenay. Maar ze konden er niets doen. "Er is geen werk meer in Diyarbakir." Toen hun spaar-

den verdiensten moest je aanvaarden dat je je identiteit kwijtraakt. In je dorp kun je doen wat je wilt, en kun je ten slotte altijd overleven dankzij de steun van je buren. Maar hier zeg je de staat: "Goed, ik geef jou geld, maar dan moet je je bek houden!" Tien miljoen Koerden doen dat, maar twintig miljoen anderen houden hun bek niet."

Vertaling: Jaap Engelmann

heeft gedient. Ze zeggen dat hij een min of meer succesrijke akkoord heeft gesloten met de PKK-guerrillastrijders: "Als jullie mij met rust laten, laat ik jullie met rust."

Daarom handhaaft het leger zijn stellingen op de berg Tenduruk, maar heeft het zich teruggetrokken van de heiligen van de Ararat. Daardoor kan iedereen nu doorgaan met een buitengewoon lucratieve activiteit: de import van benzine, thee en andere waren uit Iran.

"Het is heel eenvoudig", zegt een Koerd die geen geheim maakt van zijn voldoening over de bloeiende zaken. "Wij werken hier alleen met dollars. Ik voer benzine in uit Azerbeidzjan en Oezbekistan, die wordt vervoerd in trucks met twee verdiensten in door een onbekende aanvaller gedood in de ingang van een theehuis. Een tweede zoon, Jahit, is op de beschuldiging dat hij berichten overbracht voor de PKK tot vijftien jaar gevangenisstraf veroordeeld."

Daarna beïdoelt het gezin Koerdistan te ontvluchten. Ze trekken naar Apazade bij Istanbul, een streek waar voor seizoenarbeiders wat te verdienen

PRODUCTIE 13

Kritiek op schending rechten in Kroatië

BRUSSEL, 3 AUG. Twee internationale mensenrechtenorganisaties hebben Kroatië gehekeld wegens schendingen van de mensenrechten, en dan vooral die van de Kroatische Serviërs.

Beide organisaties, het Internationale Rode Kruis en Helsinki Watch, hebben aandacht besteed aan de wijze waarop de Kroatische Serviërs, die vorig jaar zijn achtergebleven in de voormalige 'Servische Republiek Krajina', worden behandeld. Deze 'republiek', in 1991 eenzijdig uitgeroepen door de Kroatische Serviërs, werd vorig jaar tijdens twee militaire bliksemacties door het Kroatische leger zo goed als geheel geëlimineerd: tussen 150.000 en 200.000 Kroatische Serviërs sloegen op de vlucht naar Bosnië en Servië.

De weinige Serviërs die achterbleven hebben het sindsdien zeer moeilijk. Een woordvoerder van het Internationale Rode Kruis sprak gisteren van 'een zacht terrorisme' jegens de Serviërs. De Kroatische regering, aldus het Rode Kruis, staat toe dat de Serviërs het slachtoffer worden van 'straffeloze plundering, brandstichting en moord'. De meeste Serviërs die vorig jaar zijn gevlucht, zouden het liefst terugkeren naar hun woonplaatsen, maar slechts weinigen durven dat: niet meer dan 1.500 vluchtelingen zijn daadwerkelijk teruggekeerd, minder dan één pro-

cent van het totale aantal. 'In Krajina is sprake van wat ik zacht terrorisme zou willen noemen: een constante serie kleinschalige aanvallen op Serviërs — plunderingen, afzettingen, bomanslagen en af en toe moorden. Hoewel al die incidenten op zich maar klein zijn, zijn ze samen genoeg om er duidelijk te maken dat de Serviërs niet moeten terugkeren', aldus de Rode Kruiswoordvoerder. De meeste Serviërs die vorig jaar achterbleven — ongeveer tienduizend — waren te oud of te arm om te vluchten. Zij zijn nu te kwetsbaar en te zwak om zich te weer te stellen. De meesten leven geheel geïsoleerd in dorpen, zonder elektriciteit, telefoon, openbaar vervoer, gezondheidszorg, inkomen, identiteitspapieren en voedsel en ze vormen een makkelijke prooi voor Kroaten die op wraak uit zijn.

Helsinki Watch tekende in een rapport over de Kroatische Serviërs aan dat na de bliksemoperatie van het Kroatische leger zeker 150 Serviërs zijn vermoord. Honderd anderen werden weggevoerd: van hen is sindsdien niets meer vernomen. Tussen november en april van dit jaar zouden nog eens tachtig Serviërs zijn geëxecuteerd.

Volgens Kroatische cijfers kwamen bij de militaire operatie 526 Serviërs om het leven, onder wie 116 burgers. Volgens Helsinki Watch zijn veel meer burgers gedood. (Reuter, AP)

Kroatië viert overwinning op de Serviërs in de Krajina

ZAGREB, 5 AUG. Kroatië viert vandaag met een nationale feestdag dat het een jaar geleden tijdens het militaire bliksemoffensief 'Storm' de Kroatische Serviërs versloeg en een eind maakte aan de in 1991 eenzijdig door de Serviërs uitgeroepen 'Servische Republiek Krajina'.

President Franjo Tudjman is vanochtend naar Knin gereisd, de voormalige hoofdstad van de rebelenrepubliek, om daar de feestelijkheden bij te wonen. De vijfde augustus is uitgeroepen tot 'Dag van de vaderlandse dankbaarheid'.

De militaire operatie 'Storm' duurde vorig jaar slechts 84 uur. Ze was in mei vorig jaar al voorafgegaan door een eerste militaire operatie, waarin de Bosnische Serviërs een deel van hun republiek verloren, West-Slavonië. Na de zege van begin augustus werden 150.000 tot 200.000 Serviërs op de vlucht gedreven, de meesten vluchtten naar het door de Bosnische Serviërs be-

heerste noorden van Bosnië of naar Servië, waar ze nog steeds verblijven. Rond tienduizend Serviërs — veelal bejaarden — bleven in het veroverde gebied achter. Mensenrechtenorganisaties hebben vorige week het bewind in Zagreb verweten dat zij slecht worden behandeld en dat velen van hen het slachtoffer worden van intimidatie, pesterijen, brandstichting, plundering en zelfs moord. Volgens deze organisaties zijn bij of na de verovering van de Krajina door de Kroaten meer dan honderd Serviërs weggevoerd, van wie nooit meer iets is vernomen. Ook zou het aantal burgers dat bij de verovering van de Krajina om het leven kwam, veel groter zijn dan Zagreb heeft opgegeven.

Het afgelopen jaar zijn rond 25.000 Kroaten, die in 1991 door de Serviërs uit hun woonplaatsen werden verdreven, naar huis teruggekeerd. In het veroverde gebied zijn verder rond 12.000 Kroatische

vluchtelingen uit Bosnië gherhuisvest. Hoewel de Kroatische regering de verdreven Serviërs heeft laten weten dat ze welkom zijn als ze willen terugkeren, blijkt dat welkom in de praktijk tegen te vallen: slechts 1500 gevluchte Serviërs zijn daadwerkelijk teruggekeerd. Zevenduizend anderen hebben wel toestemming gekregen. De meeste Serviërs zijn bang om terug te keren wegens de gemelde schendingen van de mensenrechten van Serviërs in Kroatië.

Het enige deel van de 'Servische Republiek Krajina' dat zich nog in handen van de Kroatische Serviërs bevindt is Oost-Slavonië, in het uiterste oosten van Kroatië. Dit gebied moet volgens een akkoord van eind vorig jaar in 1997 of uiterlijk het jaar daarop onder de Kroatische soevereiniteit terugkeren. Op het ogenblik wordt het bestuurd door een overgangsbestuur van de Verenigde Naties.

In Belgrado bestuderen Serviërs de lijst met gevallen van het Kroatische offensief van vorig jaar. (Foto AP)

VERSLAG VAN HET TRANSPORT VAN 14 SEPT. 1998

Er ging dit jaar al heel veel aan vooraf. Inzamelingen door het hele land, waardoor er genoeg goederen beschikbaar kwamen voor 3 vrachtwagens in het voorjaar en 4 vrachtwagens met aanhangers in de maanden juni t/m augustus. De samenwerking kreeg gestalte, in Nederland tussen organisaties als het Vredesburo Eindhoven, Stichting JONA Alkmaar, Hulpcomité bejaarden in Kroatië Leeuwarden, Stichting Bosna Brummen, Stichting BeV in Tilburg; verder met Stichting De Keilbout Nijmegen en EMMAUS woon-en werkgemeenschap Eindhoven. Dank is ook verschuldigd aan bedrijven, scholen en instellingen die geld en goederen doneerden en de belangeloos zwoegende vrijwillig(st)ers. Dat geldt in het bijzonder voor hen die praktische hulp hebben verleend in Kroatië en Bosnië zelf.

Zaterdag 12 september. Bij de loods van JONA in Heerhugowaard zijn we het grootste deel van de vracht gaan laden. Tussendoor zijn er meubels opgehaald bij het Urselinessenklooster in Bergen-NH, die in het midden van de oplegger van ruim 13 meter lengte geladen werden. De vracht bestond o.a. uit 8 pallets geconserveerde groenten, 400 zakken bloem, 8 dozen bakolie, 2 dozen koffie, 30 dozen keukengerei, 10 pakken constructiemateriaal, 4 pallets en 165 pakken hout, 29 stuks sanitair, 461 meubels, 3 huishoudelijke apparaten, 59 zakken kleding, 43 zakken kussens, lakens, gordijnen, 5 colli bedden met matrassen, en 1 000 dekens. Die dekens waren via Leeuwarden naar Heerhugowaard gebracht.

Maandag 14 september. In alle vroegte vertrokken Frans Vorstenbosch, een ervaren vrachtwagenchauffeur uit Tilburg, en Kees Homans, rijder en voorzitter van stichting Bosna

die veel ervaring heeft met hulptransporten naar ex-Joegoslavië, trots in de Pegaso-truck met oplegger. Op dinsdagavond kwamen ze aan bij het "Comité voor Mensenrechten Karlovac".

Woensdag 16 september. Bij de douaneplaats in Karlovac worden de hulpgoederen ingeklaard als "Humanitarna Pomoć" oftewel humanitaire hulp aan vluchtelingen. Frans en Kees reden daarna direct 35 kilometer zuidelijker tot de plaats van bestemming in het bergdorpje aan de Bosnische grens: **Dunjak**.

Dit grensgebied heette de Krajina. De bevolking bestond al eeuwenlang voor een groot deel uit mensen van Servische afkomst. In de oorlog veroverden de Serven dit gebied, ondanks dat de bevolking "autonoom" en dus onpartijdig (-buiten het oorlogsgeweld-) wilde blijven. En in 1995 werd het gebied terugveroverd door het Kroatische leger. Het gevolg was desastreus. Veel doden en gewonden. Zo'n 200.000 vluchtelingen, de meesten dakloos en bezitloos geworden. De meeste huizen zijn in ruïnes veranderd. Ook nu nog. Al het vee is gestolen en alle inboedel is vernield, geroofd of in brand gestoken. De cultuurgronden zijn onveilig of totaal verwilderd. Er is hier dan ook een gebrek aan alles. In twee opgeknapte grote huizen worden achtergebleven zieke bejaarden opgevangen door het Comité voor Mensenrechten, worden ze verpleegd en verzorgd door jonge vrijwillig(st)ers uit verschillende landen. In de loodsen achter het grootste opvanghuis wordt de vracht tijdelijk opgeslagen. Van hieruit worden alle goederen snel verdeeld onder de oude bewoners en de teruggekeerde vluchtelingen in de hele omgeving.

MAP SIGNAT / VYV CORONA-PROD 1
2 ORDINERS NOTABLY

A F V N

Statuten

Secretariaat:

M. A. Trapman
Arnhemseweg 144
Rheden tel. 08309-1275

NAAM EN ZETEL

Art. 1 De vereniging is genaamd: Vereniging van Anti-Fascistische Oud-Verzetsstrijders Nederland; Bond van Anti-Fascisten.

In het rechtsverkeer met derden kan de vereniging zich bedienen van de afkorting : A. F. V. N.

Art. 2 De vereniging is gevestigd in Hoenderloo. (Gemeente Apeldoorn)

Art. 3 De vereniging is opgericht te Rheden, op 3 april 1974 en is aangegaan voor de tijd van 29 jaren en 11 maanden.

Art. 4 Onder erkenning van de grote historische waarde, die het anti-fascistisch verzet in de gehele wereld had en heeft, stelt de vereniging zich ten doel:

- a.) te zorgen dat de daden van het anti-fascistisch verzet bekendheid houden, respectievelijk bekendheid krijgen;
- b.) herlevend fascisme (neo-fascisme) te signaleren en met alle, bij de wet geoorloofde middelen te bestrijden;
- c.) te strijden voor vrede en vriendschap tussen volkeren;
- d.) het met advies steunen en opkomen voor de belangen van de verzetsslachtoffers en hun gezinsleden;
- e.) te strijden tegen iedere vorm van discriminatie in zaken van ras en geloof.

MIDDELEN.

Art. 5 Zij tracht dit doel te bereiken door:

- a.) Het aanknopen en onderhouden van contacten met binnen- en buitenlandse anti-fascistische verzetsorganisaties en met organisaties, die onder meer tegen het fascisme strijden;
- b.) Aansluiting bij de internationale organisatie Fédération Internationale de la Résistance (F. I. R.);
- c.) Het houden van bijeenkomsten, lezingen, film- en andere voorstellingen e.d. , ten einde bekendheid te geven aan de anti-fascistische strijd.
- d.) Het uitgeven en verspreiden

van publicaties over deze
strijd;

e.) Het organiseren of bijwo-
nen van nationale en inter-
nationale herdenkingen en
manifestaties;

f.) Het voor leden organiseren
van reizen naar plaatsen
in binnen- en buitenland,
waar het verzet tegen oor-
log en fascisme heeft
plaatsgevonden;

g.) Het aanwenden van alle
overige wettige middelen,
die bevordelijk zijn voor het
dat de A. F. V. N. zich
stelt.

Art. 6 De vereniging heeft leden,
ere-leden, donateurs en
begunstigers.

LIDMAATSCHAP.

Art. 7 Lid kan zijn:

Hij of zij, die actief heeft deel-
genomen aan het anti-fascis-
tisch verzet;

Hij of zij, wiens (wier) anti-
fascistische gezindheid vast-
staat.

Twee leden dienen garant te
staan voor de toetreding van een
nieuw lid.

Tot ere-lid kan benoemd worden,
degene die zich op bijzondere
wijze heeft onderscheiden in de
strijd tegen het fascisme.

Als donateur kan worden toe-
gelaten een ieder, die met het
doel van de vereniging instemt
en zonder daardoor lid te wor-
den, regelmatig een bedrag in
de kas stort.

BEEINDIGING VAN HET LIDMAATSCHAP

Leden verliezen hun lidmaatschap door:

- a.) Schriftelijke opzegging bij de secretaris der vereniging vóór 1 november van het lopende verenigingsjaar;
- b.) opheffing der vereniging;
- c.) royement wegens wanbetaling gedurende één jaar of door benadeling van het doel en de goede naam der vereniging.

ROYEMENT.

Royement geschiedt op de jaarlijkse algemene ledenvergadering of op een buitengewone ledenvergadering, op voorstel van het bestuur of van ten minste 10 leden, bij besluit,

dat moet worden aangenomen met een meerderheid van $\frac{2}{3}$ van het aantal geldig uitgebrachte stemmen.

d.) door overlijden

Ere-leden verliezen hun lidmaatschap op dezelfde gronden als leden.

Op de datum van het royement eindigen de schorsing en het lidmaatschap.

Donateurs verliezen hun donateurschap door opzegging.

Art. 8 De leden betalen jaarlijks een contributie, waarvan de hoogte jaarlijks wordt vastgesteld op de algemene vergadering.

Donateurs betalen een minimum bedrag, eveneens vast te stellen op de algemene vergadering.

Art. 9 Alleen leden hebben stemrecht.

Art. 10 De algemene ledenvergadering benoemt een kascommissie, bestaande uit 3 stemgerechtigde leden, die na afloop van het boekjaar de boeken en bescheiden van de penningmeester controleren en daarvan rapport uitbrengen aan de jaarvergadering.

In bijzondere gevallen kan de kascontrôle-commissie in overleg met het bestuur meerdere malen controleren.

De 3 leden worden voor de tijd van 3 jaar gekozen. Elk jaar treedt één lid af.

Behalve de kascontrôle-commissie kan het bestuur of de ledenvergadering zonodig nog andere commissies benoemen.

Art. 11 De geldmiddelen van de vereniging bestaan uit contributies, donaties, schenkingen en toevallige baten.

BESTUUR.

Art. 12 Het bestuur bestaat uit 3 en maximaal 9 leden.

De bestuursleden worden door de algemene ledenvergadering gekozen door en uit de leden. Zij verdelen de functies onderling met uitzondering van de functie van voorzitter, welke door de algemene ledenvergadering als zodanig wordt gekozen.

De kandidaatstelling, de werkzaamheden van de bestuursleden en hun wijze van aftreden worden geregeld bij Huishoudelijk Reglement

13 Het dagelijks bestuur, waarvan de samenstelling bij Huishoudelijk Reglement wordt geregeld, is bevoegd namens het bestuur op te treden.

VERGADERING.

Art. 14 Ieder jaar vóór de 1e juni wordt de jaarlijkse algemene ledenvergadering gehouden. Buitengewone ledenvergaderingen kunnen worden bijeengeroepen zo dikwijls het bestuur of 20 leden gezamenlijk dit noodzakelijk achten.

In dit laatste geval richten deze leden een door hen ondertekend verzoek tot het bestuur, met vermelding van de punten, die zij behandeld wenssen te zien.

Wanneer het bestuur aan dit verzoek geen gevolg heeft gegeven, binnen 6 weken nadat het verzoek is binnengekomen, zijn de ondertekenaren bevoegd deze vergadering zelf bijeen te roepen, met inachtneming van de voorschriften van de statuten en het Huishoudelijk Reglement.

Goedgekeurd bij Kon. besluit
6 juni 1975 nr. 46.